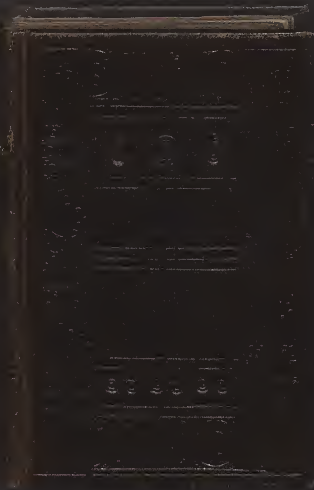

Andleger Psalmar og Kvæde,

Sem sa Gudhrædde Keñemann og Ypparlega Þiood-Skalld

Sal. Sr.

Hallgrijmur Petursson

kveded hefur;

Og nu i Eitt eru samañtekner, til Gudrækilegrar Brwkunar og Froodleiks, þeim er nema vilia.

Seliast Jnbundner 28. Sk.

Þryckter ad Hoolum i Hialltadal
Af Marcuse Þorlaakssyne,
1797.

Goode Lesare!

Formaalañ sem her er bakefter settur læt eg standa Ostertañ, efter þessa Bæklings Utgaafu 1770, þvi vona marger seu sem ecke vilia missa hañ vegna Skalldsins Liifs og Æfe-Søgu.

Sigurdur Steffans Son.
Superintend Hoola St.

Til Lesarans.

Listkunnar og Nattturunnar Gaafur, þvi yppar legre þær eru i siaalfum ser, og sijdur af vand legum Mønnum forskulldadar; til þess stærra Athyglis, gudrækelegrar Medferdar og audmiwkara Packlætes vid Herra Nattturunnar og alls goods Uppsprettu skulldbinda þær oss :. Sen þær ei rettelega brukadar, stefne þær ei til þess Takmarks hvar fyrer ver erum skapader, endurleyster og helgader, kunna þær andvelldlega leida Menn afvega til Forsoomunnar sinna Skylldu-Verka, og verda jafnvel sem Sverd i Ods Manns Hende. Pessar Guds Gaafur þar a moot, þa Hræsnislaus Guds Otte stioornar þeim, þa þær leidast, ladast og endurlijfgast af þeim sanna Vitskunnar og Openbernnarennar Anda, hrijfast fra þvi Jardneska i Hæderdnar, hefiast yfer medfædt Atgiørfe og setia a sijna þann Stimpil er vitne ei einunges um Guds serdeilis Hylle vid þa, helldur og þeirra Vidleitne i þvi epter Megne ad efla Guds Dijrd, sijna og Naungans Velferd. Hia slijkum af Guds Anda upplijstu og helgudu Skilnings og Hugvits Gaafum, hefur ei Guds Oransakanleg Milldi sett suma þa, er þetta Land byggia og byggt hafa, þeir ser verdskulldad hafa gooda Stiett og mikid Traust i Trwnne. Gud vere þess eilijflega lof-

adur! Medal añara og margra Þviliikra, i hverra Gaafum verdugt er Meñ priisi Gud, hverra Miñing bliifur i Blessan, og byrjar ad Lofi se hallded hiaa ræktarsömum Efterkomurum, þar þad Andriika Þioodskalld Sr. HALLGRYMUR Peturs Son. Eg hefe ad undañförnu reyut til, ad safna og til Þryckingar ad underbwa nockra þess Saluga Guds Maňs Psalma og Kvedlinga, lijka wtgefed stutt Agrip hañs Æfisögu, efter þeim Aholldum haft hefe; Vilian og Vidburdena hafa marger gooder Meñ vel vyrdt, og siidañ hid seinasta Upplag skede, þessa Bæklings, hafa nockrer orded til þess, med allre Astundan, bæde ad utvega mer fleyre Psalma og Kvedlinga, sem Sr. Hallgr. eru eignader, og meddeila mer Efterrettingar, sem vidkoma Æfi hañs. Hinar merkelegustu þesskyns hefe eg ad þacka hañs Hææruverdugheit. Biskupenum i Skaalhollte Hr. Finne Joonssyne, þeim margfrooda Guds Maňe, Proofastenum Sr. Vigfwsa Joonssyne i Hijtar-Dal og Æruverdugum Sr. Þorvarde Audunarsyne i Saurbæ. A so froodra og vigtugra Maña Vitnisburdum, ciñig a cñ nu tilverande Skiölum og Skilriikium er þa byggt efterfylgiande Jñtak ur Æfesögu Saal. Sr. Hallgriims Peturssonar.

Sr. Sveinbiörn Þordarson og Þordiisar Fiñbogadoottur, var medal Fyrertaks Presta i Hoola-Stifte i siñe Tiid; Þa hañ var Diakn,

fieck Joon Biskup Vilhialmsson honum sitt fullkomed Umbod i Þyngeyar-Sijslu, sem Bref, þar um giort, sijna Dagen i Paaska-Viku 1431. sijner. Ared 1463. var hañ orden Officialis, og sama Embætte hafde hañ 1483. eñ deyde 1490. effter þad hañ hafde hallded Mæðlastad i 22. Ar. Sr. Sveinbiørn atte marg Børn (Aññalar segia 50). Medal hverra telst Sigurdur (Fader Helgu, er Barna-Mooder var Jons Biskups Arasonar), Hallgrijmur sem Fader var (1) Sr. Þorlaks at Stadarbacka, Fødur Sr. Gudbrands Biskups (2) Sr. Einars at Utskaalum, hvers Syner voru (a). Sr. Gudmundur, Skoolameistare at Hoolum, sijdan Prestur á Stadarstad og Prófastur i Snæfells Sijslu, og (b) Sr. Bergsveiñ á Utskaalum. 3, Sr. Gamaliels, Fødur Sr. Biarna fyrst Skoolameistara á Hoolum og sijdan Prests ad Grenjadarstad; Sr. Gissurar og Þorkels Hoola Raadsmaños. 4, Þorkiels, er Fader var (a) Sr. Ødds, á Hofe i Vopnafyrde, Fødur Biarna á Bustarfelle, Sijslumaños i Mwla-Þijnge, og (b) Olafs, Fødur Olafs Skoolameistara á Hoolum og sijdañ Prests ad Grijms-Twngum, hvar hañ miste Embætted 5. Sr. Gissurar at Stadarbacka, Fødur Sr. Peturs i Vestmaña-Eyum, hvers Syner voru þeir Sr. Gissur, Sr. Arngrijmur og Gisle, er myrdtur var i Eyunum 1692. 6. Gudmundur, er Fader var (a)

)o(Hall-

Hallgrijms i Grof a Hofdaftrond, Fodur Peturs, Fod: Sr HALLGRYMS, og (b) Þorbiargar Kv:nu Sr. Jons Sveinssonar i Hollte i Onundarfyrde, Profasts i Vestara Parte Isafiardar-Sijslu og hailf-Broodur Mag. Brinjulfs Biskups i Skalholte. 7. Gudnyar, er Mooder var Sr. Þorkiels Jvarssonar i Eydolum. Mooder Sr. Hallgrijms er nefnd Solveig, eñ Sistkin hañs voru, (a) Pall, hañs Syner Hallur og Gudmundur Fader Mad. Gudrunar, sem nu er a Hrannum i Fliootum, (b) Gudrijdur, af hverre komner eru Profastarner Sr. Hallgrijmur Elldjarnsson a Greniadarstad, Sr. Erlendur Jonsson a Hrafnagile, og marger fleyre.

Petur Gudmundsson var, saker Ættar, tekiñ Hijngad ad Hoolum af Hr. Gudbrande, og var her Hrijngiare: Honum filgde Sonur hanns Hallgrijmur, fæddur 1611. eda þar um Bil; hefur hañ lært her ad lesa og skrifa, og sem margfroode Logmañ Pall Vidal. skrifar (in Recensu Scriptorum & Poetarum Seculi XVI & XVII.) hañ hafi nockurn Tijma i Skoola vered, og lagt þar fyrsta Grundvoll Booklegra Menta. Tiaest ad Hallgrijmur hafi mist Skoolañ, eñ fyrer einhverra Rannunga siña Tilhlutan, sigllt til Gluckstadar og komest sijdañ til Kaupmañahafnar, hvar hañ hafe þioonad

hia nockrum Jarnsmid, og ad Mag. Briniulfsur hafe fenged hañ þadañ lausañ; añadhvert 1631. þa hañ i añad siñ reyste hedañ, efter hüñs tveggia Ara Hervern, edur (hvad lijklegra sijnest *) Are fijdar, adur hañ iñgeck Con. rectoratum i Rois-Keldu, og flutt so Mail hañs, ad hañ var iñtekeñ i Vor Frwe Skoola i Kaupenhafn: Took Hallgrijmur þar slijkum Framförum, ad 1636. var hañ komeñ i (so kallada) Meistara-Lectiu. Fyrer gudrækelega Umsiorgun og Orlæte Kongs Christians Fiorda, konuu 38.

)o(Persoon-

* Reisu-Psalm, er hefur 16. Vers ogso byriar: "Jeg byria Reysu mijn Jesu i Nafne þijn, Fiñ eg i 3. Psalma-Kverum m. fc. med þessare Fyrerskrift: "Reisu-Psalmur Sr. Hallgrijms Peturssonar, kvedeñ i Kaupenhafn Ared 1632: þa hañ villde reisa þadañ til Islands" Se nu þetta rett, hefur hañ fra Jarnsmidnum losast, lijklega Ared 1632. og þar hañ hafde i sijnu Fødurlande lært ad lesa og skrifa, samt i Hoola Skoola numed nockud i Latinu, so hefur Mag. Briniulfe sijnst Hallgrijme gagnvænlegast, ad hañ byriade aftur med siñ Lærdoom, enkum þar hañ hefur funded hia hønum gøodar Nææmis Gaafur; þvi þad sijnest fiætre Lijkendum, ad med øllu O-lærdur Handverks-Drengur hefde helldr til Menta, eñ añars Handverks, settur vered.

Persónur til Kaupenhafnar fra Tyrkium, af Foolke þvi hernumed var og hiedañ af Lande flutt 1627. Eñ þar þetta Foolk skyllde litted eda eckert i Dönsku, þurfte þad med þvi være einhvör Islendskur fengen, sem styrkte þad i þess Christeñdoome; var þess vegna Hallgrijmur fengeñ ad lesa og tala fyrer þvi Guds Ord. Medal þessa wtleysta Folks var Gudriidur Simonsdootter (er sogd gift hafe vered Eynulfe nockrum, og hallded ædur til i Stackagerde i Vestmañeyum) til hverrar hañ feck þañ Astar-Þocka, ad Vored 1637, þa þetta wnandugä Foolk skyllde reysa fra Danmork, yfirgaf Hallgrijmur Skoolañ og foor med Gudriide wt hingad. Komu han wt i Keblavijk, og var Hallgrijmur þa Þwlsmadur hia Dönskum um Sumared; eñ efter þeirra Burtsigling hafde hañ hverge Hæle; Gudriidur Ol Barn i ytre Niardvijk hia Grijme Bergssyne, eñ þa taldest so til, ad Madur heñar var dandur; ædur eñ huñ took vid Berienu, so Broted reiknadest Fridlulist. Snerest þa so fyrer Hallgrijme, ad hañ vard aðhangandi Arna a ytra-Hoolmi, Syni Gisla Þordar sonar Logmañs, so hañ skant Skiooli yfir hañ þad efter var Sumarsins, og reyndest hönum sijdañ hiñ meste Hialpar-Madur.

Skömu efter þetta mun Hallgrijmur hafa giptst Gudriide, og sijdañ i sierstu Fatæktuppihallded sig einhverstadar a Sudurnesium, (i Kote nockru

nockrn, Baulu-Fæte þa kollndu, hefe eg fied skrifad, hvar um þo eckert viist ütlykta),aňadhvert at Vegum Arna edur i Hvalsness-Hverfe, under Skioole Bondans þar Þorleifs Jonssonar, til þess hañ, epter Underlage Biskups Bryniolfs * (þvi bægt var um þær Münder ad fa Presta til Hvalsness-Sookna, þar sa Roomur hefur aleiged, ad Torfi Erlendsson, þa Herads Doomare i Gullbriŋgu Siisslu, og adrer Stoor-Bockar i Hvalsness Sooknum, hefdu ei lated Presta sijna ofdætt), kañske og fyrer Aeggian og Tillögur Arna eda Þorleifs, foor til Skalholts og vijgdest 1644 til Hvalsness Sookna, var og Aared epter iñstefndur i Synodi Rettẽ at Alþinge, og underskrifar Protocollen, eins lijka Hvalsness Visitatiu 1646. og þa bioo hañ a Hvalsnese, og mun þar hafa bued, so lenge sem hañ var þar Prestur, hvad eg meina vered hafa 6. eda 7. Ar, þvi 1650, deyde Sr. Olafur Bødvarsson Prestr i Saurbæ a Hvalfiardar-Strønd,

)4(er

* Her um skrifar Logmadur Vidalin þañig: Postqvam Sacerdos Ecclesiæ Hvalsnesensis, in qva parœcia habitavit Hallgrimus, ad Ecclesiam Grindvicensem vocaretur, Hallgrimo nuncius ab Episcopo Mag. Brynulfo venit cum epistola, qvæ Skalholtum venire jussit,

er hañ Stad hafde hallded fra 1623 eñ Sr. Hallgrijme var veittur Staduren 8.April.1651. af Matthias Goffrinssyne, er Umbods Madur var Hofuds-Mañsins Henriks Bielte, og took vid Stadnum i Fardogum sama Ar, af Eckiu Sr. Olafs, Gudrijde Rafns Doottur: Stendr og i Saurbæar Kyrkiu Visitatin, giørdre af M. Brynjulfe 1661. D.9.Sept.ad Sr.Hallgrijmur hafe Stadeñ halldid a Ellefta Ar. Enn Eckia Sr. Olafs mun hafa noted Nadar Arsins, ef ei epter Kongs-Brefenu um Presta Eckna Nadar-Ar, af 3. Maij 1650. Pa epter Ordinantiunnar Hlioodan, og a heñe grundudu Synodali Mag. Briniulfs, af 1639. Efter bad nu Sr. Hallgrijmur var komeñ ad Saurbæ vegnade honum þar sæmelega til þess 1662. hañ 15. Augusti, þa um Roottina uppbrunñu øll Presta-Kalsins iñañ-Bæar Hws og miked af Bws-Hlutum: Komst allt Foolk af, utañ adkomande Foru-Kall og sagdr forn i Skape Olafur Pauls-Son, Sonar Son Sr.Bodvars Eyulfssonar i Saurbæ. Marger gooder Meñ urdu þa til ad hialpa Sr. Hallgrijme, so Staduren vard uppbygdur sama Hausti. Faum Arum epter, nefnelega 1665. eda 1666. vard hañ Lijkþrear, enn foor þo til Alþijnges þetta sijdara Ar, og urdu marger til ad giøra honum gott; Eñ Ared 1667. þreyngde so ad honum Hollds-Veikeñ, ad hañ taus ser fyrer Capellan Sr. Torfa Jonsson fraa

Reik-

Reykhollte,og gaf upp vid han̄ hælfan̄ Staden̄, en̄ bioo sialfur a ødrum Helminge Stadarins. Sr. Torfi deyde num Sumarmaal 1668. En̄ efter han̄ kom Sr. Han̄es Biørnsson, sem adur hafde Prestur vered i Ferinbacka Þijngum, og bioo han̄,asamt Sr. Hallgrime,i Saurbæ hid fyrsta Aared, en̄ took vid Stad og Kyrkiu 1669. Foor fram̄ Afhendingen̄ þan̄ 5. Maij, en̄ var stadfest af Biskupe þan̄ 8. sama Mꝗnadar. Med Stadnum afhendte og Sr. Hallgrimur Jarder-nar Katanes, Høfda og Oss-Parten̄, en̄ hiellt efter Ferstiklu, Hrafna-Biørgum og Stadar-Tꝗnga. Sama Aar flutte Sr. Hallgrimur sig ad Kalastødum,hvar hn̄ bioo 2. Aar,og siidan̄ ad Ferstiklu, hvar han̄ bioo til Dauda-Dags. Nu þo Sr. Hallgrimur være orden̄ veikur og komen̄ fra Saurbæ,var han̄ þo um̄ þessar Munder og lenge fram̄ efter a Footum, og nockurnvegen̄ Ferda fær, þvi bæde Anno 1668. reiste han̄ til Alþinges, og var þa i Synodo, og 1669. er han̄ eirnen̄ a Alþinge, og underskrifar med ødrum 22. Stifteſins Prestum audmiwka Bæn þeirra til Mag. Bryniulfs ad hallda vid Biskups Embætted framveges. Hin siidurstu Missere vard han̄ Karar-Madur og nærre blindur, en̄ bar þo sin̄ þwnga Veikleika med Polen̄mæde og Orkte i hønum marga Andriika og Hiartnæma Psalma. Ad Lyktum, þa han̄ var Sextugur ad Alldre, endudust hans Strijds-Dagar, fyrer

 Saly-

Saluhialplegan Afgang,sem skede epter Vetur-Nætur,edur þan 27. Octobris 1674.og var jardadur fyrer framan midiar Kyrkiu-Dyr i Saurbæ,þan 31. sama Maanadar,en nu er sagt Leg-hans se ad mestu Leite inan Kyrkiu,þar hun hefur sijdan vered leingd fram. Ad ytra Alyte var han stoor og ei lidlega voxen, dockur a Hair og Brun, engen Radd-Madur, en hvors dag-lega skiemten og gladsijna, an Vidhafnar Til-breitnis, lidugur og Ordheppen i Kvedskap, Audrijkur og Ordhagur Predikare, velskiliande Donsku,Þijsku,Latinu og sitt Moodur-Maal. Born Sr. Hallgrims og Gudrijdar doou flest oll ung: Eitt þeirra hiet Steinun, sem vard hallfs Fioorda Ars, hveria sagt er han hafe ser-deilis kregad vegna Nauns og Gaufna, er strax lictu sig i Lioos hia heñe. Anad Eyulfur, er giftest Þoru Dootur Gudmundar Narfasonar a Halse i Kioos, og Gudrunar ellstu Orms Dootur fra Eyum; Þeirra Born, (a) Magnus, Lioosnede Prentverkinu i Skalholte,sigldê og giftest Utanlands; Og (b) Gudrun, er giftist Þorleifi,Syne Jons nockurs Jndridasonar; Gudmundur er og talen Sonur Sr.Hallgrims, mun hafa daaed Ungur og Oqvæntur, þar ei er geted hans Afkomenda. Gudrijdur var, efter Dauda Sr. Hallgrims, hia Syne sijnum Eyulfe, er bioo a Ferstiklu epter Fodur sin,til þess han doo 1679. a sijns Alldurs Are Fertugasta

og

og ødru, eñ eftir hüs Danda foor hün ad Saurbæ til Sr. Haññesar; og deydi þar 1682. Ari yngri, eñ hailsu Nijrœd, og grafiñ 20. Dec. hvar eftir hun siaalf fœdd 1598. og gift vera Sr. Hallgrimi þa hana skorti Vetur a Fertugan.

Eftirfilgir med faam Ordum, ad miñast a þan Skrif, sem eftir þeñañ Guds Mañ Sr. Hallgrim liggia, og hønum almeñelega egnud eru. J sundurlausri Rœdu hefur hañ samanskrifad: Diarium Christianum, edur Dagiega Jdkun af øllum Drottiñs Dags Verkum, med Samburdi Guds Tiju Bodorda vid Skøpunar Verkinn og Minningu Nafnsins Jesu. Liet hann þeñañ Bækling wt fra ser gauga 1660. Einig Sio Gudrœkilegar Umþeinkingar, edur Eintal christins Mañs vid sialfañ sig, hvorn Dag i Vikuñi Kvølld og Morgna; Og hefur hañ bæda þessa Bæklinga dediceraḋ Eggert Biørnssyni a Skardi a Skardsstrønd, Syßlumañi i Bardastrandar Syßlu, og eru þeir nockrum siñum prentadir. Ut af Diario hefur kvedid Psalma, sa velgafadi Keñimañ Sr. Jon Sigmundsson; eñ Viku Paunkunum hefur i Psalma sniwed Sr. Eyrikur Hallsson i Høfda. Hiaa mer eru Viku Bænir Sr. Hallgrimi egnadar, er vel mættu filgia þessum Bæklingum,

 ef

ek Menn fyrir vijst vissu þær væru Verk Sr. Hallgrijms og Oafbakadar. Þessi Guds Madr hefur einig Commenterad yfir nockrar Vijsur ur Vorum Forn-Sogum, einkum Sogu Olafs Kongs Triggva Sonar; og þo einhvorium þiki þad hans Verk ei hid fullkomnasta, þa er adgætandi, auk þess ver erum allir Menn, og vornm Ofullkomleglcika filgir jafnan einhvør Annmarki, ad vera mun Sr. Hallgrimur hafi ei gefid ser Stundir, eda ei haft þær, til ad hallda afram med sama Vanda-Verk, og skiliast so vid þad, ad grandskignustu Menn gætu engin Mis-Smijdi a sied: Løgmadur Vidalin, vel tilfallinn Doomari i greindu Efni, skrifar þannig her umm l. c. "Commentarium etiam reliqvit in nonnulla veterum Poemata, qvæ Historiæ Olai Triggonis f. inserta sunt, in qvo laudabilem etiam operam præstitisse videtur, pleraqve enim feliciter eruit, haud scio an omnia, glaciem certe fregit maximæ difficultatis, stravitqve ad cætera viam; et dolendum, qvod tam pauca idgenus poemata tractaverit." J Bundenne Rædu hefur Sal. Sr. Hallgrijmur miklu fleyra giørt, og serhvad af þvi med þeirri Snilld og Ageæti utfært, ad hann

fyrer

fyrir laungu hef: forþenad eitt hid ypparsta Sæti medal þessa Lands Hǫfud-Skallda; þar hann med føgrum og hagkvæmum Ordum, i lidugasta Kvedskap, ꝏn Fordilldar og Affara-Snids, framsetr sijna velgrundada Þanka um þvilijkt Efni, sem oftast snertir hiartnæmmsta Atridi vorrar Trwar, christilegt Mañana Framferdi og þeirra Framfarir i audlegum Efnum. Eitt hid ypparsta- og uppbyggilegasta Verk, sem i Liodum hefur samid verid, og i þessu Landi utgengid, eru hañs 50. Psalmar wt af Pijnu og Dauda Drottins vors Jesu Christi med Textans wtskijringu. Og so sem þeir høndla um hid huggunarrijkasta Efni, og iñibinda i ser Merg og Kiarna vors Christiñdooms; so hefur hañ mest ꝏstunded ad vanda þa, og vijst nockra Ara Tijma til þess brwkad, sumir segia Tiju(og vænast her til Vitnisburdar Sr. Hañesar Biørnssonar, hvorium her um mætti nockurnveginn kuñugt vera)adrir færra; þetta sitt agæta Verk fullkomnadi hñ 1660. sm sijnir Formꝏli og Approbatio Sr. Jons Jonssonar a Melum a sialfann Øsku-Dag, edur 7. Martii, þess Ars; þad sijnir og Dedicatio til Christinar Jonsdottur i Einars-Nesi og Helgu Arnadottur i Hijtardal, daterud 5. Maji næsta Ar: mer þikir og lijklegt su Tilgata, ad hañ hafi ei leingi lꝏtid undandragast, ad sijna Psalmana sijnumvelgiørda-

Maña i Biskupi Brinjulsi, helldur jafnvel fyrstum Maña, og undireins offrerad þa Dootter hans, so sin hȧ og i Martio a sama Ari gaf þa og tilsendi Ragnhilldi, Arnadootitur i Kalldadarnesi, hvert Autographum Prosasturin Sr. Vigfus i Hijtardal skrifar sig i Hondum hafa haft med Formaala Sr. Joons. Su fyrsta Edition þessara Psalma wtkom 1666. a Hoolum, hverki good ne fullkomiñ, þar medal añars vantudu 2. Vers i þañ 15. Psalm og þad 3. i þeim 8. Psalmi. Su besta Edition meinast hin fioorda i Skaalhollti 1690. Þessir Psalmar hafa ad vijsu 15. sinnum þricktir verid, og þad med Citatis Biblicis 1704. og hefur Editor Biskup Mag. Biorn Þorleifs Son viliad lagfæra þa i tveim Stodum. (nefnilega þad 18. Vers þess 14. Psalms, og hid 12. V. i þeim 16. Psal.) Og þo Biskupin Mag. Biorn hafi giort þessa Umbreiting i bestu Meining, þa lagdist þad ei so wt fyrir honnum, og hefur þvi ei heñi filgt verid i sijdari Editionibus; Miklu framar hafa nockrir merkilegir Meñ añad hvert reynt til ad snwa þeim i framandi Twngumaal, eda mz Predikunum wt af þeim viliad þeirra Iñtak lioosara giora fyrir Almwga; hver Fyrirtekt ad vijsu lofleg er, þo Psalmarner sialfer framsetie skiliañlega, þo i færre Ordum, Pioodskallds ins Þanka. A latinsk Vers hafa giort Tilraun ad snwa nockrum þessum Psalmum Biskupiñ Mag. Vidalin, eitt

eitt hid besta Latinu-Skalld her a Landi hefur verid, Broodir hañs Þoordur og Sal. Jon Þorkelsson, nockur Ar, Rector i Skalholts Skoola. Gudmundur, Sonur Sr. Gudmundar Joons (lærda) Sonar, Gafumadur og Skalld sæmilegt (er þenti lengi hia þeñar Majestæt Sophiæ Amaliæ og vard heñar Foveti i Laallandi allt til heñar Dauda 1685. eñ bioo þar eftir i Ditmersken stutta Stund, siidañ i Gluchstad, og lifdi viist til Ann. 1688) byrjadi ad ytleggia þessa Passiu Psalma a Þijdsku, enn hvort hañ hefur tilendst ad fullkomna þad sitt Aform, er mer ad vijsu O-hoost.

Ut af þessum Passiu Psalmum hafa samantekid 50. Hwss-Lestra þeir Æruverdugu Gafu-Meñ Sr. Gudmundur Isleifsson, Proofastur i Bardastrandar Siisslu og seinast Prestur a Ingiallds-Hooli, Sr. Jon Sigmundsson, hvers adur er getid, Sr. Vigfws Joonsson i Stod, fyrir nockrum Arum siidañ Sajladur, Sr. Jon Jonsson, siidast Prestur til Stadar-Hools og Hools Safnada, hvers Verk þryckt er a Hoolum 1766. og ein Esa fleyri. Þad er og merkilegt, ad þessir Passiu Psalmar eru ei einasta, eg hafdi nær sagt, i hverju Hwsi her a Landi ydkadir, helldur og hefur þeirra verdugu Hroosi a Lopt halldid medal framandi Þiooda sa Nafnfrægi Historiographus Regius Þormodur T.

S. in

S. in Serie R. & D. D. L. I. Cap. II. er þo sonur var Syslumañs Torfa Erlends s. Mootstodu-Mañs Sr. Hallgrijms; og Capitain Magnus Saal. Arason hafdi þa giarnañ a ser, og funduſt a honum daudum, þa hañ drucknadi vid Hrapps-Ey a Breida-Fyrdi 19. Jan. 1728. og hvad meira er, ad Magnus virdti so Minning Sr. Hallgrijms, ad hañ aſsetti ser ad innkaupa Lijk-Stein yfir hañ med latinſkri Inſkription, [*] og ſetia fyrir nedañ hana þau 5. ſijdurſtu Vers þeſs 25. Paſſiu Pſalms, ſnorud af honum a latinſt Liodmæli. Her ad auk heſur Saal. Sr. Hallgrimur orkt 1656. Pſalma wt af fyrri Samuelis Book, og af þeirri ſijdare

* Þeſſi Inſcription hliodar þañig, eftir þvi ſem mer hana meddeildi i Kaupinhafn 1754. Studioſ. Antiqvit. Jon Olafsſon.

D. T. O. M. S.

Monumentum. VIRI in perennem patriæ ſuæ Islandiæ gloriam nati, in perenne Eccleſiæ Chriſti, qvæ vivit in Islandia aut victura eſt emolumentum, Sacerdotio functi & eodem ſuo Sacerdo-

ari til Abners Dauda, edur til þess 5. Vers i Þeim 3. Psalmi, hvad Verk þeir misg velgæfudu Meñ Sigurdur Gislason og Sr. Jon Eyulfsson elldri a Gilsbacka færdu, vel til Enda. Þeir þricktir 1747. Item þess Sr. Hallgrimur kvedid Psalma ut af Historiu Jonæ Spamañs og Kvædi af Bileam, hvørutveggia þrickt m; Visna Bookeñe 1748. Af Rymna flockum eptir Sr. Hallgrijm eru; (1) Af Lykla-Petri og Magelona. (2) Af Flores og Leo, þar Biarni Joonsson (Skalldi) hætti vid i þiñi 16. Rijmu, þar so biriar "Hleidolfs Bait eg hrindi a Mar, helldur eñ lengur standi "etc. (3) Af Krooka-Ref. Auk þess, sem nu er upptalid, hefur hañ marga Psalma, Kvædi og Gaman-Vijsur eftir sig latid, sem ad nockru leiti fiñast i þessu Kveri, og ad nockru leiti liggur eñ nu hiá mer og ødrum, sem vegna vissra Ordsaka ei þrickiast kañ ad þessu Sinni.

---

dotio sancte defuncti Dn. HALLGRIMI PETri F. Ecclesiarum primo Hvalnesensis & hinc Saurbæensis in Hvalfiardar-Strønd. pastoris dum vixit vigilantissimi atqve in eo ipso officio summo cum honore mortui. posuit,

M. Arason.

Siñi. Einasta læt eg Bak vid þeñañ Bækling fylgia Registur yfir þau oþrycktu andlegu Lioodmæli Sr. Hallgrijmi eignud eru sem hia mer fiñast, i þeirri Von, ad Lands-Meñ mijnir verdi so godir ad gefa frekari Undirretting um þessi og öñur Anecdota hijngad lytandi, og jafnvel meddeila Utskrift af þeim; so sem og nockrer hafa serdeilis viliad til þess styrkia, ad þetta Upplag yrdi mun fullkomnara og rettara, eñ hin undanförnu, medal hvørra eg med skylldugu Þacklæti miñist Velæruverdugs Profastsins Sr. Þorleifs Biarnasonar i Reykholti, so og þeirra æruverdugu Guds-Maña Sr. Þorvardar Audunarsonar i Saurbæ, Sr. Jons Jonssonar a Gilsbaka, Sr. Gudmundar Høgnasonar i Vestmaña-Eynum, Sr. Jons Biarnasonar a Hrappseyri og Sr. Jonus Steingrijmssonar ad Felli i Myrdal, hvør flest Anecdota um tvo nærstlidin Ar, hefur mer tiijendt.

Ad sijdustu get eg þess: (1) Ad i þessu nija Upplagi eru utilætnir nockrir Psalmar, sem, eftir langvarandi Eftirgrenslan og samhliooda Vitnisburdi froodra Maña og nockra Exemplarium hefi adkomist ad eru añara Verk, nefnil. þessir Psalmar: (a) Til Jerusalem JEsus reid, sem er Gudmundar Bergþoorssonar, (b) Oh! ver velkomid Arid nijtt, Sr. Jons Sal. Þorsteins sonar i Vestmañaeynum (c) Andi Guds eilijfur er, Þidricks Arasonar (d) Þraatt mig nu þyrstir,

Sr.

Sr. Jons elldra Eyulfssonar a Gilsbacka, sem og kveded hefur Morgun og Kvolld-Versen, sem i næsta Upplage þessa Bæklings finast Pag. 63. (2) Hvar Smaastiornur (edur Asterisci) finast setter sundverdlega vid nockra Psalma, þa eru þeir einig odrum eignader, og eg i Efa, hvert kvedner eru af Saal. Sr. H. einkum þesse Psalmur: Hiartad kaatt, hofuud þo gaunge styrdt, sem eg hefe sied skrifad vera Svar Sr. Joons P. S. Piislarvotts til Profastsins Sr. Olafs Einars sonar a Kyrkiubæ austur, uppa tilsendan Kvedling under sama Lage, er so byriar Svanur einn siingur her Fugla best; Enn þar 4. Exemplaria eigna þeßan Psalm Sr. Hallgrime, þa læt eg han enn fylgia, unn sin ; eins og Psalmenn " Enn ber eg Andar Kvein", hvorn 16. Exemplaria eigna Sr. Hallgrime enn 1. Gisla nockrum Jons syne, maaske þeim sama, er kveded hefur nockra Rijmna-Flocka, og var til Veru a Sudurnesium. (3) Er i Stad þess undanfellt er, eitt og anad afturkomed, sem eg fullkomlega meina rettelega eignad Sr. Hallgrime, inn til þess mer verdur anad med Rokum sijnt: Þvi ofast hefe eg haft ad minsta Koste 3. Exemplaria vid Hond, er eigna Sr. Hallgrime sem nu er tillagt, enn eckert sied, hvar anar er fyrerskrifadur.

Sa veit giorst, sem reyner, hverſu bagt þad veiter ad faa retta Psalma, Vers og Kvæde, er flækiast her og þar med ymsra Hondum, her

um fyrer 100. Arum sijdañ utkomeñ medal Foolks, þegar ei fæstheigeñ Handar-Skrif þess er giorde; og hvada Vandhæfe a er, ad vita þañ retta Høfund, þegar Utskrifter og adrar Efterrettingar eru miøg tvijsaga, vid hvad oftsiñts hefe var orded: Mun og torveldt, þa añur Upplysing fæst ei, af Hætte Skaldskapar, Ordatiltæke og Crasi, sem eitt Skalld i einu eda andru Tilfelle hefur, eda er vant ad temia ser; ad þeckia fyrer vijst añur þess Verk, enkum þa þau eru ur Lage færd eda þegar Skallded er ser ei alltijd lijkt, hvar til bæde þess Alldur, og ymisleg utvortes og iñvortes Tilfelle geta vered Orsøk. Þetta mætte Sr. Hallgrijm hitt hafa og hañs Verk: Sumt hefur hañ Ungur orkt, sumt Midalldra, sumt Alldurhnijgiñ og Krofs-mæddur; og þvi dreg eg ei þañ Dul ad mer, ad ætle mitt Medfæri ad þeckia hañ ad øllu i øllum sijnum Kvedlingum, einkum i þeim eñ nu Oþriktu, ser lijkañ, ne sumla hañs Kvedlinga (þo eitthvad Afbragd hañ framyfir allmargra) fra nockrum þeirra er nærri honum hafa komist, og stælt eftir honum, sem merkilegasta Þiood-Skalldi. Nu og fyrrum hefi eg brwkad þañ Athuga, i Safni og Sambur-di Utskriftaña, sem Ahølld og Frij-Stundir hafa eftirlaatid: Eñ gooda Meñ bid og virda a hægri Veg Vidleitni miina, og niooti þeir allvel; en Guds-verdi framyfir allt Dijrdiñ!
Hoolum i Hiallta D. þañ 18. Martii 1770.

Hallfdañ Einars Soñ.

WJJSUR
Profastsins Sr H. E. S.

1. Punda Guds vel fieck vandad, vitur i Psalma-Ritum, Medferd HALL-GRJJM: Hyrdir, Herrans Sauda Otraudr, Son Peturs, sem Abata, sijst rijrdi Christi Dijrdar, Olatur i Dwk Sveita, ei fool Glof Himna-Josurs.

2. Bordlogd helldur hugdi, hun minni skylldi ei vina, Ard um Jsa-Jordu, enn Raad hafde þarda Þvi er Sal hins sæla, setst i Fognud betstan; enn ver efterfinnum, Agiætst Merkinn Verka.

3. Eitt Sinn oft þo mætti ædur lijta Fiolnijtu, Stef hins Liooda-Lipwsa, logud Ment vera prentud, Bískup GJSLE þann Geisla, Gudfrædis ecki mædist, Landi læta tendrast: Letrad sætt vard betra.

4. Her er Hugvits rijsrum, hægt til bends ad mentast: Her er Hug Ovorum, hermt frea Andar-Grandi: Her er Hugar-særsum, Huggun tryo vel bwinn; Her er Hugar-Kiærum, þvitid Dijrdar Weiting.

5. Ættmañs Hroodrar-Hættum, Hroodur verdt er biodist: fær hefr fegr skrifad, Fordum Liood vorrar Þioodar; nockter nærre hrucku, Nijtur ber af Itum, mäñge mæ skie leingi, meigi jafnast vid Nafna.

6. Breidid mot Eyrum bæde, blijdur Islands Lijdur! breidid ad Hendur bædar, bijdur Gud sitt Ord tijdum: Breidid wt Hiortunn hrader, hlijdid Psalma Smijdum: Breidid Varir vidur, vijda Saungiñ prijdid!

7. Lijsi oss þad Lioosid; Lioos mættum best kioosa; kioosum Veg sem vijsar, vijs er oss þa Prijsiñ, Prijs i Himna Hwsi, Hws þad rækium hwsir: Hwsa loks ad leisast, leisi Gud fræ Hneisu!

Fyrste Parturenn,

Jñehalldande nockra Psalma og Kvæde wt af heilagre Ritningu.

Psalmur uñ Skopun Veralldar, af Gen. 1. Cap.

Ton, Ovinanleg Borg er vor Gud, etc.

Upphafe fyrer sitt eilijft Ord, almættugur Gud skapte, Himen og lijka her med Jord, af hreinum Guddooms Krapte, fagurt Lioos, Firmament, Flood og Purlended hent, Gros, Jurter, grænkud Tre, gaf þeim og Frioofieme, med Ilm og Alldin Safte.

Sool, Tungl og Stiornur sette hann, sialfur a Festing skæra, lijka so Fuglenn lettfærañ, uñ Lofteñ kann sig hræra; J Floode Fiska-Kyn, Fenad og Dijrenn hin, Skepnur skrijdande uñ Folld, skapte seinast af Molld, Mann og hañs Kvinu kæra.

A Himen-

Himeneñ klaar og hijr þar var, hreiñ ann gefande Lioома, Jordenn ann Mad Avoxt bar, med allskins Alldin-Bloome Skepnurnar allar eins, ei kendu nockur Meins, Madurenn hafde um Heim, Hei radoom yfir þeim, i Sælu, Rettlæte og Sooma.

So er nu Drottens Orded eitt, sem ollu vid Magt helldur, ann þess ad giør er ecke neitt, Almætte hanns þvi velldur Þad ORDed eilijft er, allt gott færer med sier, hver sier þar helldur vid, hreppe eilijfañ Frid, gledst þar af Hugur hrelldur.

Jesus er eilijft ORDed þad, einka Lausnareñ goode, fyrer hvern allt ad er skapad, af svifter Sorgar Moode, hann ollu helldur vid, hañ sannañ gefur Frid, hañ slijtur Hryggdar-Bond, hañ bæter Meineñ vond: Fognum þeim Fridar Sioode.

Jesus er Glede eilijf ein, ollum þeim og hañ treysta, hañ er sw besta Booteñ hrein, Bond Synda kañ afleysta, vor Booteñ best til saña, Bæn heyrer syndugs

Mañs

Manns, hann bæter Bol og Pijn, burtsvipter Hryggdum fraa, gefande Nꝍdar Neysta.

O! hvad opt verd eg Ordlaus her, Synder mijnar þvi vallda: Lijknar Ord Jesu! legg þu mer; Laat mig ei Synda giallda; Gled þu mitt Sorgar Sinn, sætaste Jesu minn, laattu mig þioona þer, med þijdre Lofgiord her, og um Allder Allda, Amen.

Inntak wr Historiu af Balaam,

Num. 23. 24. Cap.

Med Lag, sem Susonu Kvæde.

PA Israels Lijdur einka frijdur af Egypto, wt ried ganga, Eydemork lanisa, yfirdroo, aa Moabs Vollum breidur þoo, þaa um sijder Land-Tiolldum sloo.

Moabita og Madianita Mohuim þaa, stijrde kaskur, kærn og vaskur, Kongur sa, Balak hiet, sem byrta maa, bægia vill þeim Landenu fraa.

Ei ser treyste hann med Hreiste ad hallda Strijd, Angre mæddest, af þvi hræddest,

est, Israels Lijd, vid sijna Menn hann sagde um Hrijd, senn mun bwenn Ofridar Tijd.

Israels Mwgur Mannvals driwgur, Moabs Land, allt mun eyda, Audæfum sneida, og auka oss Haad, eins og Fie, sem ei er gaad, upp vill ræta Jurter og Saad.

Umm þann Tijd hiaa Arams Lijd var eirn saa Mann, Bookenn efner beint og nefner Balaam hann, Spaadooms Ment og Konster kann, Kongurenn vill ad funden se hann.

Sijdann beidde og so til-reidde Sende-Menn, ad Balaam finde og sliott med Skindi i Fiærlægd senn, honum seged Ord mijn enn, Omaks Launenn gelld eg þer Tvenn.

Af Egyptalande Foolk styande Flockum Tveim, Ogna Lid med Sorga Sid nig sæker heim, bid eg þu komer ad bolva þeim, bæde færdu Virding og Seim.

Moabs ærster Herrar hædster hlijddu Gram, stoorar Hæfur Gersemis Gæfur greida nam, braadlega hittu Balaam, bæru sijdann Eyrendenn framm.

Balaam þijdur beidde blijdur bijded

her, ꜳ Morgun Svared fyrr enn fared
fꜳed þer, þeaar vifs eg ordenn er, alls sem
Drottenn kunngiorer mer.

Þessa Noottu þegar i Ottu, umm þenann
Hag, Gud spyr hratt, þad sege eg satt, med
soddann Slag: Hvada Menn med Hefnd-
ar-Plag, hijngad komu til þijn i Dag?

Balaam sagde, senn ad Bragde sende
mer, Balak Menn og bidur mig enn ad biar-
ga ser, af Egyptalande Ogna Her, inn-
fallenn i Rijked hanns er.

Þad eg fregna, hann þikest ei meana
þeim ꜳ moot, fꜳ vill mig ad frelsa sig og
fremia Bloot, so Bolvan yfir þꜳ falle
flioot, og Foolked hreppe Afdrifenn lioot.

Her umm skijrer hann sem stijrer Haudre
og Heim, þo þer bioode Budlung rioode
brendann Seim; lꜳt þꜳ sialfa hverfa
heim, hverge skalltu fara med þeim.

Vid Moabs Menn ad Morgne senn hann
mællte i Stad, ydur bwed, burtu sinwed,
Balaam kvad, giore eg ei þad sem Bud-
lung bad, bannad hefur Drottenn mer þad.

Þesser gænga Leid so længa, ad Lioodenn tiæ, Balaams Svorum, sijnum Forunn sogdu fræ, kinlega vid þad Balak bræ, bioo til adra Sendemenn þæ.

Odling kirre eins og firre uppæ sloo, af sijnum Vinum villdare hinum valde Fo, til Balaams Seggia Drootten droo, vijrar Gæfur Kongurenn bioo.

Spæmann fundu frooder i Lundu og fluttu þar, Erindenn sijn med Ordenn sijn sem æsett var, skijra Gull og Gersemar, gaf þeim aftur Balaam Svar.

Þeim ydur sende af sinne Hende seged þer, þo Hwsenn full med gloodraudt Gull hann gæfi mer, mun eg ei giora hid minnsta her, meir enn Drottens Bifalning er.

Somu Noott þæ Seggia Droott i Svefne var, Balaam beidde, Gud honum greidde gloggt Andsvar, til Moabs Lands þu med þeim far, minnstu hvad eg skipa þer þar.

Osnu bijr og brædlega snijr med Brognum þæ, Engill hreirn af Himnum eirn

sem

fenrþer ſkal tiꝏ, midre Leid þeim mætte a,
mætte hann ecke Balaam ſiꝏ.
Aſnan hneiger wt af Vege, er Engil ſier,
Balaam hriggdeſt hart og ſtiggdeſt, hun
var þver, Himnabwen frijdur fer, frꝏm
Leid þar Gyrding ein er.
Sinn var Gardur hꝏr og hardur a
hveria Hlid, Engill merkur ſtoor og ſterk-
ur ſtood i Mid, Footuren kreiſteſt Veggen
vid, vard ad gꝏnga þanen a Snid.
En foor leingra a Einſtig þreingra En-
gell ſkær, Aſnan Vegen engvanvegen ark-
ad fær, Balaam hana biſtur ſlær, a bæde
Knen þvi fellur hun nær.
Oſnu Munne eirn er kunne upplauk þꝏ:
Himens og Lꝏda hædſtur Drottenn Herr-
ann ſꝏ, feck hun Maal og fliott nam tiꝏ,
fyrer hvad giorder þu mig ad ſlꝏ?
Balaam rioodur Reide moodur rett ſo
tier, ertu ſleigen, af þvi Vegen ecke fer,
hefde eg Spioot i Hende mer, hefna
ſkyllde Daudenn a þer.
Eg þijn Aſna Lima laſna lwen og þreytt,

fra Barndoom þijnum bar þig a mijnu
Bake greidt, hvenær giørde eg eins þer eitt?
Alldrei fyrre, sagde hann, neitt.
Um þa Stundu opnast mundu hanns
Augunn þa, af Drotteñs Raade, rett so
tiaade Ritning fra, blessadañ Engil Ba-
laam sa, med brugdnu Sverde Vegin-
um hia.
Nieg sig hneigde, miwkt og beigde
Madurenn braatt, Engell traustur trigg-
ur hraustur talade haatt, hvar fyrer sloo-
stu Prisvar þraatt, þijna Osnu af Reideñ-
ar Maatt?
Ef hun eige vike wr Veige, ad vijsu her,
hefñe hægt eg hefde vægt eñ hefnt a þer,
Vegur þiñ ei þocknast mer: Þar a mooti
Balaam tier:
Eg ei þeckte, og þad mig bleckte, ad þu
varst nær, vijk eg fra ef være sa þinn
Vilie kær, aptur svarar Engell skær,
Ordlof þu til Reisunnar fær.
Varast skalltu umfram allt, kvad En-
gill greidt, ad mæla par fyrer Þeingil

Þar, þo þess se beidt, taladu ecke annad neitt, utann hvad eg skicka þer eitt.

Balaam fra eg ferdast þaa og finnur fliott, Moabs Gram, sa glediast nam i Gedenu hliott, bad hann villde bwast skiott, og Bolvan leggia a Jsraels Drott.

A Fialls Hædum ei fiarstædum Ølltuzenn haa, bygdu Sio og fyrna Fie þar foorna aa, til var reint umm Tijma Pria, takast ecke Bolvanenn maa.

Vid Offred hvert geck Balaam burt fra Brognum snar, med sama Hætte honum mætte Herrann þar, maatte hann ei mæla par, moote þvi sem tilskickad var.

Balak reiddest beint og beiddest braatt i Stad, hverke þessa hata ne blessa Hilmer kvad, Spaamann komst so Orde ad: ecke leifir Drottenn mer þad.

Spaadoom blijdann surdu frijdann feck hann tiaad, þad er rett med Rokum sett i Ritning sfraad, Kongelagde hann Kænsku Raad, kom þvi seirng Ressingenn braad;

Ferdast heim af Funde heim sem fra er tied, Jsrael hart a heidna snart þa hera ried, eyddu Foolke eñ eignast Fied, eirnenn fiell þar Balaam med.

Historia af Jona Spamanne, Fyrre Psalmureñ.

Ton, Nu bid eg Gud þu under mig, etc.

Til Jonas Spamanns talade Gud, tak þig strax upp sem eg þer baud, bráidlega Ferd þijn byriud se, i Borg þa stooru Ninive, þu skallt fara heim Fregner þær, Fordiorfun strax se bwenn nær, Hroop þeirra Synda heyre eg þratt, Hefnd og Refsing heim kemur brratt.

Þar epter Jonas heinkte vijst, þangad vill ei hañ ferdast sijst, Drottne hugdest ad flyia fra, fordast so mætte Skickun þa, leigde ser Far og Giallð til gaf, geck strax a Skip og lagde i Haf, ætlade so i annad Land, um Herrans Bod ei sinte Grand.

Sem þeir nu Lande sigldu fra, Sioorinn rook miog ad ysast þa, ofur Storm- Wind-

Vindur i einum Skip, yfirdreif bæde Menn og Skip, Farmenum hratt þeir hrunduwt, hvor bad sinn Gud med Trega og Swt, Jonas i Lypting laa og svaf, lijted sig allt umm þetta gaf.

Skip-Herrann umm þad undrast vann, ofann geck þar og vakte hann, sagde: hvar fyrer sefur þu? skaar Lijfs-Naud ad oss gengur nu, rijs upp þegar og þinn Gud bid, ef þad maa ske hann veite Lid, Urrædalauser aller ver, i þessum Storme toppunst her.

Af Hiarta bædu og hietu þeir, hættur Storm-Vindur Or þvi meir, aasamt þeim kom, þad einhvers Volld, yfer þaa leidde Hefndar-Giolld, Hlutfalle varpa hratt i Stad, hiaa Jonas sijdast lendte þad, ottast miog þegar soddann sia, so vid hann aller ræddu þaa.

Seig oss hvad hellst þu hefur giort, fraa hverre Þiood þu komenn ert, eda hvor til þess eru Rok, oss hender slijkt fyrer þijna Sok? Eg er, kvad hann, Ebreskur Mann,

og so trwe a Drottenn þann, hvor Himenn skapte Heim og Sioo, hvers Befalning eg gleymde þo.

Sem hann hid sanna hernide fra, hrædder wr Maata spurdu þa, giordu nu sialfur giorla a Skil, giora hvad eigum vid þig til: varped mer, sagde hann, Siooenn i, so verded þer wr Hæska frij, eg veit ad minna vegna her, Vindurenn þesse komenn er.

Moot-Roodur þwngann þreyttu þeir, þa vox Stormurenn laangtum meir, grææande baadu af geistum Mood, Gud reikne oss ei til þess Manns Blood; So vär Jonas i Siooenn sockt, samstundes Vedred mæddest snoggt, Mennerner Ottast miog vid þad, Myskunar serhver Drottenn bad.

Drottenn sende eirn Hval-Fisk hratt, hann kom þaangad sem Jonas datt, uppsvelgde Mannenn i sinn Kvid, ei stood þar sijdann lenge vid, hann bad og gret med beiskre Þra, bænheyrde Gud Andvarpan

þaa; Þrim Daga luktur laa hann þar, lijka so Nætur eins margar.

Fyrer Guds Ord og Almaatt hanns, aptur Fiskurenn rann til Lands, Ofvodd-uddum med ollu þo, uppaa þurt Landed Jona spiod. Mikil er Drottenn Myskunn þijn, minstu her eirnenn lijka mijn, so eg frelsad-ur synge þer, sanna Lofgiord, sem skylld-ugt er, Amen.

Sijdare Psalmurenn.

Ton, Natturann oll og Edle Manns, etc.

Annad sinn Drottenn epter þad, astur vid Jonas sagde, i Ninive þann stoora Stad, strax skalltu fara ad Bragde, Ord-sending ber, sem byrte eg þer, Borgar Monnum þar inne; hann ferdast þaa, sem fliootast maa, feste þad Bod i Minne.

Þriggia Dagferdar Stadurenn stoor, stendur ad Ninive være, eina Dagleid so wt af foor, alvarlega sem bære, kallande hratt, eg segie þad satt, so vill Drottenn tilhaga, Borg ydar haa, umturnast maa, innann Fiorutijge Daga.

Brædlega trwdu Borgar-Menn, Bodskap Drottens þa fengu, Unger og Gamller aller senn, iklædder Seckium gengu, Kongurenn þa er soddann sa, sinn Browning af sier lagde, i Osku sat og græted gat, gaf Skickun slijka, og sagde:

Ei skuln Menn og Meallaus Dijr, Matar ne Fædis neita, hver sem her innann Borgar bijr bidie med Iltran heita, aflegged brætt a allann Hætt, Illsku og Synd margfallda, mæsse Drottenn, minnest vor enn, so megum Lijfe hallda.

Enn sem Gud Drottenn alla sa, Yfirboot Ninive Manna, Myskunar hrærdest Herrann þa, hann elskar Trwna sanna, angra sig let þad adur hiet, Illsku þeirra ad hefna, veitte þeim Grid, gaf Lijfn og Frid, Gædskunnar sinnar vegna.

Jonas fieck sied sw Fordiorfun, sem fyrerspad hann hafde, yfer þa koma ecke mun, Ogæfann lenge tafde, honum þad mest, misþocknadest, mæstte med hryggvu Bragde, eg visse þad, og þar kem ad,

sem Þrankinn mer madur sagde.

Þut Sinni Drottinn þecki eg bert, þvi villdi eg undann flyia, Mönnunnum jafnann milldur ert, sem mvot þer Synd-er dryia, ydrest þeir nu, þeim þyrmer þu, þo læter Hefnd tilsegia, Spaadoems Ord þad, fyrst fann ei Stad, fyrir mig helist ad deya.

Andsvar af Drottne aptur feck, ad sin-ar Reidi gætte: Strax sydan burt wr Stadnum geck, sinerladur med þeim Hæt-te, Hreisis korn þar, þvi Hitinn var, yfir Høfdi ser hann byggde, og villde faa, med Sanni ad sia hvad sinn Spaadoems dyggdi.

Drottinn let vaxa lioosann Lund, laangt sijnar Greiner breidde, saa rann þar uppi saimri Stund, sæt Bloomstur þo fram leidde, vid þetta Gras, gladdist Jonas, Gedfrooa ser þad talde, þaa Soolinn hrein, skarpheitt ad skein, sig i þess Skugga falde.

Gud Drottinn let þaa Lunden þann, lijt-cnn Orm stijnga kunna, uppvisnade med ollu

hann,

hañ, ofannfell strax til Gruña, Austann-Vind gre'tt,. Soolskin sæirheitt, senda red Herrann millde, Jonas þreittest, og þiædest mest, þa sagdest deya villde.

Þikest þu, Jona, reidast rett? rædde Gud med þeim hætte, þennañ Lund hafder þu ei sett, þiin Hond hañ eckert bætte; æ einnri Noott, sæ upprañ skioott, adra þo strax visnade, miog þanniñ her, wr Mæta þer, misl'jkar soddañ Skade.

Skyllda eg ecke ollu meir, afvenda Reidi minni, Toolfsiiñum Tiju Þusund þeir, þar eru i Stadnum iñi, sem eingiñ Skil, skiniudu til, ad skifta um̃ Vinstri og Hægri, nu siædu her, nærsta er mer Nædeñ enn Reidenn fægre.

Nockrar Saung-Vijsur,
af þeim serlegustu Christi Krapta-Verkum.

I

Um̃ Brwdkaupid i Cana, Joh. 2.
Med Hivona Siñu Lag.

A Galilæa Laadi, lioost i Cana Stad, med Gengd og goodu Raade, giordest Brwdkaup þad, Moodir Drottinns dvaldist þar, Jesus og so Sveinar hans, sialfur bodinn var.

Þaa nam Dryckur þverra, þetta Maria ser, hun geck til vors Herra, hoogvær þannig ter: Son minn kær! þar vantar Vijn; hvad hef eg med þig? Christr kvad: Kominn er stund ei mijn.

Vid Þenara þijdust sagde: Þad sem bijdur hann, giorid brátt ad Bragde: Byrte eg Adburd þann, Stein-Ker Sex þar stoodu rett, tooku Mæler Tvo edur Þriu, til Hreinsunar sett.

Volid twi eg batne, bijdur Jesus enn: farid, og fliott af Vatne, fyllid Kerinn fenn, Barma full þeir bera þau inn, Kiæmeistaranum ad færa fyrst; Frelsarinn baud um Sinn.

Vatn ad Vijni ordid, vijst hann smackar þaa, geck so beint fyrir Bordid, Brwdgumann kallar aa, hann vissi ecki hvadann

þad var, Obeuvijje enn er nu sked, oss til haga bar.

Vant er Vijnid besta, ad veita allra fyrst, þar til Gedid Gesta, gledst med Heidur og Lyst; Lettara siidan bioodast ber; eñ þu hefur þad hid gooda geymt, og gefid seinast her.

Jesu Jardteikn Fyrsta, Johannes seg-ir þad, Hiaona Hiartad twista, hañ i þess-um Stad, gladdi, og sijndi sijna Dijrd: Honum se bæde Heidur og Pock, af Hu-ga og Munni skijrd, Amen.

II

Uñ Kongs-Mañiñ af Capernaum Joh. 4.

Ton, Gædsku Guds ver prijsum, etc.

Koongs Mann fraa Capernaum, kom einn til Jesum þar, þar fyrir Dogum fraum, Frelsariñ geinginn var, beint inn i Cana Borg, og sagde Son sinn væri, siukur og Dauda nærre, þvi bar hann þwinga Sorg.

Traudlega trwad fraid, taladi Jesus þar

ka, nema þer nockur sierod, nijstarleg Jardteikn þa: Aftur þa ansar hiñ, Hvaßt iñer harla bradur, Herra! kom þu nu Madur, enn saalast Sonur minn.

Hug-Gædi Herrann mædde, hanns Naudsyn giørla ser, vid Fodurinn frá eg so rædde, far þu, Son þiñ lifir, Madriñ merkti þad, trwdu þoi eina Orde, og þad sig reida þorde, geck so gladur af Stad.

Haũs Pioonar honum mættu, Heimleidis vegi a, Hwsboondons Hiartad kættu, Hug-gladir mæltu þa, Sonur þiñ lifir liooft; Haũ spyr, nær Sorginn siatnad, og Soottinn hefdi batnad? Peir ansa med eingann Pioost.

Seññ uũ Siounda Tijma, so bar þad til i Giær, Kolduñar særum Svijma, sviptist haũ ollum nær: þa fornam Faderinn, sama Mund soddan skiedi, sem Jesus honum tiedi: Siea, lifir Sonur þiñ.

Her vid haũ vard miog gladur, og vel i Trwñi hress, hvor haũs Heimilis

Madur, honum fylgdi til þess, Krapt Herrañs kendi hert, þad Jesu Jardteikn Añad, Johannes hefur sannad, i Galilæa gerdt.

III

Uñ þañ sem 38. Ar lá siwkur.

Joh. 5.

Lag. sem Pijslar-Minning.

Heilög var þaa hátidinn ein, Haatijd Gydingaña, Sonur Guds sem græder Mein, gaangared, sialfur med, til Jerusalem; So er sked, ad Sid Jsraels Manna.

J Borginne var Brunnur sá, Bethesda ad Heite, Fordyr voru Fim þar aa, feckst þeim skioot, Heilsu-Boot, sem mædu allskyns Meiniñ lioot, og margir trw eg þess neyti.

Engill Drottins eina Tijd, upp red Vatnid hræra, svo hver helst af siwkum Lijd, sem ad-bar, fyrstann þar, ef sig þvode, alheill var, eins og Barnid skæra.

J Fordyrunum sem fra er greint, Fiolldi siwkra Lijda, var, og beid so vissi beint, nær Vatnid stært, yrdi hrært, Þvi læknа villdi Lijsid særdt, af laungum Soottar-Kvijda.

Medal þeirra Siwkdooms saar, sagdt er Madur væri, Þriatijgi oll og Atta Ar, aumur Neid, þwnga leid, eftir Lækning blijdri beid, Bolid trw eg hann særi.

Þegar Jesus þeña sa, þar ad gloggt nam hyggia, ad leingi hafdi þwnga Þraa, þolad hann, mæla vañ, Herrañ vid þañ veika Mañ: Villtu Lækning þyggia?

Svara nam hinn siwki bratt, saarum halldiñ Kvijda: Einn verd eg þvi eftir þraatt, einginn her biargar mer, annar iafnañ fyrri fer, frekt hlijt eg ad bijda.

Herrañ þegar heyrde þad, um hanni Briosti kendi, gacktu hedañ heill i Stad, hinn þess naut, mijnkar Þraut, þijna Sæng þu ber a Braut: J burtu Mal-inn vendi.

Sem nu Judar saau þad, hañ Sæng

a Herdar lagde, honum gaafu þeir hóst-
ugt Svar: Hvatijd sw, ein er nu, Bodord-
in̄ þvi brijtur þu? beint hann aftur sagdi:
Sa sem heþur mig heilan̄ giort, hed-
an̄ baud eg færi, sialfur vid mig sagdi be-
rt: Sicodu her, tak med þer, þijna Sæng,
þvi friaals þu ser; þeir frettu, hver hn̄ være?
Madurinn kvadst ei þeckia þan̄, ne þe-
im þar framar gegna, þvi Herran̄ burtu
vijkia vann, þa var han̄s bætt, Meinid
hætt, feck hann þess ei framar giætt,
Foolks mergdarinnar vegna.
J Musterinu Madurinn sa, mætti vo-
rum Herra, soottlaus ertu, sagde hann
þa, syndga ei nu, framar þu, ad þig hendi
ei Anaud su, ne annad hálfu verra.

IV

Um̄ Stormin̄, og þan̄ Oda
Mann, Marc. 6.
Ton, Gædsku Guds ver prijsum, etc.

Hiwfur med Lærisveinum, Lausnarinn
Jste a Skip, Hvirfil-Vind ovart ein-

um, yfirsloo Þegar i Svip, okyrdest Haudur og Haf, under Asollum sau, eng-va Mann-Hialp, Þvi saa, enn Herraññ sialfur svaf.

J Þeim Lijfs Hæska hrædder, hann feoru ad vekia brætt, af Mood og Ecka mædder, mælltu so aller hatt: Hialpa oss Herra kær, laat Þig ei lijtt umm varda, ad lægia Stormenn harda, so ecke sockvum vær.

Hann vaknar vijst, og ræder, vid Þaa alla senn: Hvad er Þad ydur hræder, hellst os-veik-trwa Menn? Og settest upp vid Þad: Þaa baud ad Vindureñ Þegde, bylotande Vatn sig legde: Blæ-Logn vard strax i Stad.

Undrast aller vid Þetta, er Adburd lijta Þañ, hver aðrañ her umm fretta: hvilijkur er Þesse Mann? Strax Þaa hañ talar til, Hofudskepnurnar honum, hlijda, so framar Vonum, hanns einu Orde i Vil.

Lending i Logne fengu, vid Landed Gadara, skiott er fraa Skipenu gengu,

skede

skede Tilburdur' sia, adkom þar Odur Mañ, af illum Ondum hrakeñ, Olmur, Vitstola, Nakeñ, greiner so gloggt um hñ.
Ur Jaarne og Bondum bæde, broteſt oft hafde sia, med Grimd og Ogna Ede, so engeñ ferdaſt ma, uñ þañ Almennings Stig, dvaleſt a dockvum Heidum, i daudra Manna Leidum, lemiande sialfann sig.
Fram fyrer Jesu Fætur, falla giorde brætt, Anden mióg illa lætur, æpande kallar hatt: hvad hef eg þo med þig? Saññe Guds Sonureñ kære, so fyrr enn Tijmeñ være, kiæmer ad kvelia mig.
Þa sagde Græðareñ goode, grein mer þitt Heite þo, Andeñ mællte af Moode: Mitt Nafn er Legio, þad hafa hyggner Menn, Sex Þusund samañteiknad, Sex Hundrud þar med reiknad, Sextiju og Sex til enn.
Dioflar af dóprum Trega, dæmder i Heliar-Vist, badu mióg mikelega, milldastañ Jesum Christ, fyrst þadaun fære

wt

wt, ad hann ræke þa ecke, i Underdiwp-
anna Flecke, med falldre Kvol og Swt.
Frelsarans Leife fengu, ad fara i Svijn-
enn þar, sem umm þær Grunder gengu,
Hyrnd sw Dioflanna var, þau voru Tvo
Þusund, oll strax med Ogn og Kvijda, wt
i Vatned hijda, og suckuu i samre Stund.
Svijn-Hyrdar fuller Sorgar, settu a
Flootta heim, bæru þa Fregn til Borgar,
umm Vagann sem vard fyrer þeim, hiner sem
hlijddu a, undrast og Otta fengu, alment
wr Stadnum gengu, soddann Tilburd ad
sia.
Hann sem var adur Odur, og engva
Skynsemd bar, sat nu Sidferdes goodur,
sann-heill hia Jesu þar, Lands-Menn þa
litu hann, hiner sem hia voru stadder, i Huga
og Sinne gladder, sogdu þeim allann Sann.
Herrann blindheimsker bædu, i burt ad
vijkia umm sinn: Sealar Gagnsins ei gædu,
þeim gramdest Fiar-Skadenn, so villter
voru þeir, Hialpar Von sæla hreptu, henne
viliande sleptu, enn mottu Svijnenn meir.

Hañ hver ad læknast hafde, her sem var mdür tied, Lausnarañ Leifis krafde, ad lijka fære med, eñ Jesus sloo þvi af; Far hell-dur heim til þiña, Hiælpræded skallt þeim kyña, sem Gud þer sialfur gaf.

V.

Uñ Krafta-Verk Christi að Braudum mille 5000. Mañs, Joh. 6.

Med Lag, Eirn Herra eg best ætte; etc.

Yfer uñ Vatned eina, sem er i Galilæa, Jesus med sijna Sveina, sialfur ferd-adest þa, Tiberias nockud nærre, (Nafn þetta Stadureñ bar), Paaskum vijst var ei fiærre, ad Venin Gydinga þar.

Fylgde þeim Mugur Maña, mikill að þeirre Tijd, Goodvilld hañs sau saña, vid siwkañ og auman Lijd, uppa Fialls Hæder einar, Endrlausnareñ geck, lijka hañs Læresveiner, litla Stund Hvijld þar feck.

Upp leit hañ lioost ad Bragde, Lijds Fiellda mikenn sier, vid Philippum seað sagde, Foolked Mat-lifugt er: Til Kaups hvar mattu meina, Meñ fære

Braud-

Braudum nærd? So villde Sveinenn reyna, þo siaalfur visse noog Raad.

Philippus took ad telia, Tvo Hundrud Peninga Verd, framm þo Menn fenge selia, Fullnægia mun ei giord, Andreas at þad heyrer, einn Brooder Simonar, villde Raad veita fleyre, vid stadder gaf þad Svar.

Ungmenne eitt eg kende, Andreas mæla ried, Fimm Bygg-Braud hefur i Hende, hier og Tvo Fiska med, hvad skal þad þo fyrer þessa? Þaa talar Jesus haatt: seged, þeir fære sier Sessa, samann i Riðlum brædt.

Herrann ried Braudenn blessa, braut, og til Himens leit, framm bæru Fædu þessa, fyrer so marga Sveit, aller þeir urdu saddar, eins af Fiskunum med, og vel i Giedenu gladder, Guds Verk so fengu sied.

Leifunum samann safned, Sonur Guds baud tier, og engvu af þeim hafned, so eckert spilltest hier: Er þad ei Undur ad heyra, allt þetta so til bar, Afgangs var ollu meira, enn Efned i Fyrstu var?

Toolf Karfer fullar fengu, fram eg so

Skriften tier, og þær Leyfar afgengu, so eckert spillest her; Fimm Þusund fædde hin hreina, Forsiooneñ milldegiorn, Kall-Meñ upptallda eina, fyrer utañ Konur og Born.
Um̃ Kvollded liet Læresveina, Landenu halda fra, hañ var efter alleina, Astar Bæn giørde þa, Mootvidre megnt þa þicade, miog dimt af Noottu þo, Jesus þar gloggt ad gaade, geck a þeim diwpa Sioo.
Nær um̃ Fioordu Eikt Nætur, nalgadest Jesus þa, þeir hafa a þessu Gætur, þoottust Forynju sia, upp kalla Otta mædder, eñ Jesus ansar kær: Vered aller Ohrædder, eg er her sialfur nær.
Petur svarade og sagde: Sertu þad Herra miñ, biood þu eg kome ad Bragde, beint nu a Funden þiñ: Far þu, kvad Frelsareñ millde: forlet hañ Skiped þa, og geck sem greidast villde, gladlega Sioonum a.
Baraañ ried bratt ad stockva, bilade Petur Traust, hañ took þa señ ad sockva, sagde mz harre Raust: Hialpa mer Herrañ blijde, hañ Jesus ad sier droo; og spyr, þvi

Þvi tæpt hañ trijde? til Skipsins gengu þo. Ord sitt og Bws-Rꜳd bæde, blesse oss Jesus hreiñ, so Lijfs og Sꜳlar Fæde, sedie þꜳ hvern og eiñ; Sꜳ til eg sockve eige, i Synda Daudañ her, helldur ad hialpest mege, halldtu vid Trwna mer.

VI.

Uñ þañ sem blindur var fæddur

Joh. 9.

Ton, Fader ꜳ Himna Hæd.

Jesus frꜳ Juda Lijd, wr Jerusalem einn Tijd, utgieck sꜳ oll Mein græder, uñ þad Johannes ræder.

Sat Madur Sioonlaus þar, sꜳ blindur fæddur var, hart nærre Herrans Veige, ꜳ helgum Sabbatz Deige.

Læresveinar hañ sꜳ, so spurdu Herrañ þꜳ: Hvort eigeñ mun Illska hañs vallda, eda Forelldra giallda?

Hvorke kvad Herrañ sniallt, hañ sijnne þeirra gallt, Guds Verk eiga auglijsast, og ꜳ honum ad prijsast.

Verk Guds mer vinna ber, vijst med-

añ Daguredur, Fdiu Mann engva fremur, yfir þar Nootten kemur.

Eg er Liovs Heimsins hreint, Herrann talade beint, medañ Uñgeingne mijna, hiar Monnum læt eg skijna.

Herrañ þar hræktea Jord, heilnæm vard Lækning giord, Saur hrærde samañ ad Bragde, so vid hañs Augu lagde.

Hañ baud þeim blinda þar, i Brunne Siloa, þvo ser skiootlega skyllde, ef skijra Sioon odlast villde.

Hañ geck og giorde so, greitt nam sijn Augu þvo, heilskygn kom þar heim aptur, Herranns þvi olle Kraptur.

Natturann borenn blind, bleckt er af margre Synd, miñ Jesus mig upplijse, iner a Hialpar-Veg vijse, Amen.

VII.

Uñ Lazarum af Dauda uppvakiñ.

Joh. 11.

Ton, Tunga mijn af Hiarta, hlioode, etc.

Johannes seger med soddann Hætte, Sijwkur Madur eitt sinn lá, Lazarus, þad

þad Sorgum ſætte, ſᴐa var i Bethania, Syſtur Tvær er iñt hañ ætte, Oñur nefn- eſt Maria.

Hün vat þad ſem Herrañs Fætur, hentuglega ſmyria ried, Hꝛare ſijnu Svañ- eñ mætr, ſijdañ aftur þurkar mz, Orde Lijf- ſins gaf ad Gæt, i Gudſpiallenu ſo er tied.

Marthá einnig Oñuur heiter, Orde Drottenns hiellt ſer ad, Lauſnaranum ſeni Lækning veiter, letu ſegia þegar i Stad, ſᴐa þu elſkar Sootteñ þreyter; ſvarade Jeſus uppa þad:

Ecke er ſoddann Sootteñn eina, ſend honum til Dauda fyrſt, helldur ad Drott- enns Dijrdenn hreina, dꝛadſamlega aug- kijſteſt, oll þau Syſtkyn eg mꝛa greina, elſkud voru þo af Chriſt.

Dagana Tvo þar teſia riede, tilſett var þad Herrañs Rꝛad, ad Vilia Guds ſiñ Skickun ſkiede, hann ſkamtar Tijma af ſinne Nꝛad; Fylgdar-Monnum Frelſ- arenn tiede: Forum nu a Gydinga-Land.

Poſtular ſvara med Gegndar-Gillde,

giora senn ꝏ þessa Lund, Gydinga Foolk þiggrijta villde, þꝏ geckstu þar umm eina Stund; Hvar fyrer gyrnest Meistarenn millde, meir ad koma ꝏ þeirra Fund?

Tijmar eru Toolf i Deige, talade Spekenn Guddoomlig, Byrtu nioota Madur mege, mun sꝏ gꝏnga rettann Stig, hinn sem Liooseð hefur eige, hrasar oft og meider sig.

Lazarus vor Vinur sefur, vekia fer eg aftur hann, þeir segia: Batnad hönum hefur, Hvijld og Værdꝛef finna kann, þenn ann Skilning Þꝏnkenn gefur, þeim umm Svefn nꝏtturlegann.

Lausnarenn þeim liooft nam gegna, Lazarus daudur er til Sanns, enn eg fagna ydar vegna, ad ei var eg þar i Bygdum Lands, vær skulum þetta framar fregna, forum nu og vitium hanns.

Thomas Postule took ad segia, Tvijbure sꝏ nefndur var, Lærefveina Hug nam hneigia, hann gaf fyrer alla Svar, lꝏtum oss fara og lijka deya, liooft med

hön-

honum einnig þar.

Kom med Guddooms Krafte hogum, Christur til Bethania, Lazarus fyrer Fioorum Dogum, framlidenn i Grøfenñe laa, wr Borg og nœnum Bygdarlogum, bar ad marga Gydinga þaa.

Þesser gættu goodrar Skylldu, gengu i Sorgar-Hwsed inn, Gied-Svølunar Mœle milldu, mœlltu, so eg ritad finn, hrelldar Systur hugga villdu, harmande epter Broodur sinn.

Martha heyrde Meistarenn skiære, milldur kœmeumm þetta Skeid, og i Nœnd ad vijsu være, villde gannga heim aa Leid, moote honum fraa eg hun fære, fyrst, enn Maria efter beid.

Angrud Jesu Andsvor greider, ef þu hefdet vered her, Brooder minn (þvi Naudsinn neider) nu lifde saa daudur er, enn eg veit hvar umm þu beider, allt mun Drottenn gefa þer.

Aptur Jesus ansa nœde, upp skal rijsa Brooder þinn, vissulega Vijsed tiaade, veit

eg af þvi Herra miñ, hañ mun verda Lijfs
a Lande, þa lioomar efste Daginenn.

Upprisan og eirnig Lijfed, er eg sagde
Jesus þa: Uggalauser um þad blijfid, all-
er sem mig trwed a, þo funded hefde Hel-
iar Kijsed, hvor mer treyster, lifer sa.

Sa her lifer enn med Anda, og a mig
treyster Heime i, hættulegt man Helei
granda, hann skal verda Dauda frij, skip-
tur ollum Saalar-Vanda, segdu mer, ef
trwir þvi?

Trwe eg þu sert, kvad Evanneñ rætte,
Sonur Guds med helgum Sid, og Chri-
stur sa-sein koma ætte, ad kvitta af Synd-
um Mañkyned. Samtal þeirra ad Eiñe
hætte, so skilldest hun Herrañ vid.

Martha hrinder hordum Moode, heim-
seides med Skynde ser, vid Mariu giorde
mæla i Hlioode, Meistareñ er komeñ her,
bijdur þijn sa Gradareñ goode, og gior-
er Bodskap epter þer.

Uppstood Maria og med Skynde, ut-
geck fra þeim Mwga Manns, so hun

dijrdst-

Dyrdstann Drottenn finde, dunde Vatned
Hvarma-Ranns, þaa var Jesus þijdur i
Lyde, þar sem Martha kom til hanns.

Fiolfed sier ad flioott wr Maata, fraa
þeim vijkur Giefne-Lijns, allra þeirra ein
var Gaata, sem Efned greiner Hroodrar
mijns, eflaust wt hun geck ad graata, hiaa
Grofinne hanns Broodur sijns.

Til Herrans kom med Hryggdar-
Taled, Hiartad mædde Sorgenn stinn,
Augun i Briooste fann hun faled, fiell aa Kne
og rædde umm sinn: hefder þu hiaa ofs Drott-
enn dvaled, daudur være ei Brooder minn.

Þegar hann saa'ad Sorgar-Plaata,
sart umm hennar Briooşted laa, Foolfed
allt i annann Maata, aangrad leit þar stan-
da hiaa, Sonur Guds toof sialfur ad
graata, i sijnum Anda gramdest þaa.

Sijn aa mille margur rædde, maa nu
sia hanns Elsku-Gied, sa sem blindann
sierla grædde, gat hann ecke vid þvi sied, ad
Daudenn so yfir einn Mann ædde? Al-
mœgenn þad mœla ried.

Lazarus hvar lagdur være, Lausnareñ so spurde ad; eñ þeir svara so sem bære: Sie þu, Herra! þeña Stad. Myskun trwe eg Hiartad hrære, hriggdest Jesus eñ vid þad.

Til Grafareñar Herraũ hreine, hér nærst sialfur gaunga vañ, hun var byrgd med stoorum Steine, strax baud þeim af taka hañ; so þeir giordu, sem eg greine sagde Martha þaa vid hann.

Lijked siñ eg fwlna uñ sijder, Fioora Daga her þad laa, Ordum þessum Herrañ hlijder, henne aftur gegnde þaa: sagde eg ecke ef þu trijder, ad þu munder Guds Dijrd siaa.

Til Himens leit þaa Lausnareñ millde, lofud se, Fader! Gædskañ siw, hvers eg af þer oska villde, uñ þad mig bænheyrer þu; eg tala so Foolked trwa' skyllde, til þeirra mig sender nu.

Lausnareñ kallar lioosum Hlioome: Lazare! þu kom her wt. Hiñ daude hlijdde Drotteñs Roome, doprum reyrdur Lijkbands Hnwt, leysed hañ kvad Herraun

froome

froome, so hiedann gængi fyrdtur Swt. Judar marger trwa tooku, Tæknid slijkt er saaᵘ þeir, liwsum Jesu Letning joeku, Lofs-Tijr þessi alldrei deyr, Pharisæarner Svika klooku, sig forhertu æ þvi meir.

Þvi eg treysti, og þad er mijn Trwa, þu ert Jesu Lijfid mitt, þa hedann burt fraa Heim skal snwa, helld eg mer vid Ordid þitt, Saalunni virdstu Sælu ad bwa, so hun verdi af Naudum kvitt.

Stutt Innihalld Pijnunnar og Daudans Drottins vors Jesu Christi.

Tón, Strijds-Menn þa hofdu kroffest Christ.

Mier er af Hiarta Minnisstæde, Meynkunar-Verkid þad, Jesus var staddur i Hryggdum hætt, harmandi Prisvar bad, Gydinga Lid þo geingi ad hrædt, greip hann og batt i Stad, Saalinn hanns var af Sorgum grætt, saar Pijnann geck þar ad.

Hann hefur dregid hrakt og hrjaad,

Harðsviiend Juda Drott, með Lygum Spotti, Hroop og Hæð, hrækiandi ꝏ hañ Fioott, var honum hvorki Værd ne Rað, veitt um þa diñu Nott: allt hann fordæmdi Andlegt Ráð, ei gieck i Ráðañ bliott.

Heiðnum Doomara i Hendur feck, Herrañ sw grima Pisod, Almugiñ fram þar allur geck, æpti medsamfelld Hlioodz: Fær hañ ꝏ Kross og Kvala-Beck, feme yfer oss hañs Blood, Mordingia Liif-Gief meir var þeck, mieg hætt þa Krooßiñ stood.

O hvad grætlegt, Aumkunar verdt, eitt var sū þar til bar, vid hart añ Stoolpañ streingdur þvert, stood vor Lausnariñ þar, hærsta Guds Sonar Hollðid bert, hwdstriikt med Svipum var, Æðar, Skiñ, Horund og so skert, ofsaddad fañst ei par.

Þyrne, Koronann Svida-saar, sundur hañs Enni sleit, Blooded uppfyllti Augnañ klaar, og alloñ Sioonar-Reit, Frelsariñ bæde leit og Blaar, Forsmaan hverium.

hann leit, Last Ord, Sløg, Spielne, Spott og Dár, sparade ei Þræla-Sveit.

Tre Fimtan Foota lángt var liooſt, lagt á hans Herdar hardt, breidt Fiøgra Alna þvngt med Þiooſt, þad herma Bækursatt, uppgefinn var med ormædt Briooſt, undir þvi Þrisvar datt, umm sijdir framm þa Ferdinn drooſt, á Fialled Golgatha bratt.

Særdur i Kullda klædlaus þo, Christr sat lánga Tijd, á medann øll til Bødulls-inn bioo, Bana Verkfærin strijd, erþyrstum Munni cirn ad droo, Edik Gall-blandad Nijd, oddbrotna Nagla Olldinn sloo, i Hønd og Foot umm Sijd.

Krossfestann hæddu Høfdingiar, og hvor sem þar geck hiá, Harmkvæli þung og Hædung bár, Herrann umm Tijma þriá, sydann burtslitinn Sálinn var, Sondlausu Holldi frá, Hiartad saarbeittur Brodd-ur skar, Blood og Vatn rann wt þa.

Last-Ord og Brijxl fromlidinn feck, Falsara søgdu hann, Flockur Prestanna

fyrir hvi geck, fundu Lands-Doomarann, baadu ad geimd se Grofinn heck, ganga so ella kann, Læresveinarner fyllter Fleck, flytie i burt Liikhamann.

Hermenn vopnada, hann let strax, hallda mioa sterkann Vord, þar vakte inn til Prid ia Dags, Pioodenn su Illsku hord. Drottinn reis upp til Diirdar Hags, fra Daud um hegar ur Jord, og sannrar Guds Diirdar Samfelags; se honum Packargiord.

Gleym þessu ecki Saal mijn sæl, soddann vel merkia skallt, Sonurinn fyrir sekann Præl, saklaus leid þetta allt, slijkri hanns Elsku hroosa og hæl; af Hug og Munni snialt, Sigur-Vers Christi siing og mæl, sætt fagnandi avallt.

Liwfaste Jesu Lof se þer, sem leidst þann sara Deyd, hvar med þu hefr hialpad mer, ur hættre Kvol og Neyd, lat þu mig jafnann lifa sem ber, Lasta-bond af mer greid, Elsku-Fadm þinn, þess Oska eg her, ysir Saal mijna breid. Amen.

Ut af Upprisu Historiunni.

Ton.

Ton, Gædskurijkasti Grædari minn, etc.

Hiartad fagnar og Hugur miñ, Herrañ Jesus er upprisenn, Kool þo ꝏ Krosse ætte, arla Suñudags er þad skied, adur eñ Sooleñ lijsa réd, af Guds Dijrdar Almætti, þijdur, frijdur, Engill kemur, Kraptiñ fremur, klaart eg greini, af Grofiñi veltir þeim stoora Steini.

Jardskialfti mikill skedi þar, skærasta Lioonta Engill bár, Vardmeñ þa sodd-añ sau, Otta miklum yfir þꝏ sloo, Afl og Styrkleika fra þeim droo, lijka sem dauder lꝏu, þegar, Vegar, Lioosid skapta, Lijffins Krapta, loksins feingu, heim i Borgena hriggver geingu.

Hofud-Prestana hittu señ, hermdu oll þessi Tijdindiñ, hinir þeim hetu Gaafum. Seged ad Lærisveinarnir, sooktu Lijkhamañ burt med ser, þegar ver þreyttir svꝏfum; hradir, gladir, Giølldid þyggia, þar ad hyggia, sijdañ sogdu, lijka sem Judar þeim Raadinu logdu.

Adur eñ Daguriñ upprañ klaar, wtgeingu af Stadnum Kvinnur þriꝏr, Maria

Maria Magdalena, Moodir Jacobs hiñs miña var, med þeim lijka Salome þar, þær hugdust Christo þena, hriggvar dyggvar, Lausnarans villdu, ad liwfri Skylldu, Lijkid smyria, hvor ried adra þa hlioodt ad spyria.

Hvor mun burt vellta hordum Stein? Hindrar sa oss a marga Grein: Þegar sem litu þangad, opiñ stood Grof, enn Engill var, alkvijtu klæddur Lijni þar, Hrædsla ried Hiartad fanga, hlioodar, moodar, hriggvar Kviñur, sagde svinnr, syrgid egi, upprisiñ Jesum eg ydur segi.

Kviñurnar gladar gengu heim, Grædariñ Jesus mætte þeim, segandi: Verid sælar, þær fellu siidann fram til sanns, og Fætur kystu Lausnarans, hañ ried hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, miljnum blijdum, Brædrum þijdum, brætt þad iñid, i Galilæa þer fyrst mig siñid.

Magdalena a medan fer, og fliott þangad sem Petr er, og Johañes mz honum, sagdi Lijkhamañ sælastañ, sem hvor-

orgi eg ne fiña kañ, burt-tekiñ væri hann
vorum: Brædir, Systrdir, undrast þetta,
er þad fretta, og ain Tafar, wi þeingz-
ad gengu nu oll til Grafar.

Fyrstur Johañes framkom þar, for-
nam ad Grefin opin var, Petur þa greidt
iñ gengur, sau þar logd Lijn-Klædinn
mióvk, lyka og Jesu Sveita-Dwk, For-
undran af þvi fengu, allskiott, og fliott,
aftur snua og þvi trwa, ollu ad soñu, burt
muni Lijkid borid af Moñum.

Ærandi Maria wti stood, iñ i Grofina
horfdi Fliood, Englum tveim gaf ad
Gætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þa,
Vaktarañ Gardsins hugdist sia, hañ spyr
strax, hvad hun græti? Hun kvad, hellst
þad, miñ Herra þijdur, Hiartans blijdr,
her fiñst egi, Efnid Sorgar eg þad segi.

Hafir þu borid hañ burt med þer, bid
eg ad Herra segir mer, so eg hañ þeingad
sæki, Madurinn svarar: Maria, Meist-
ari sagdi hun aftur þa, ei leyfdi at ser tæki,
oll Hryggd og Styggd, snijst i Gledi,

skiott

skiovtt þad skedi, er Christum kendi, heim til Postula hana sendi.

Hun kom strax og þeim kunngiordi, Christur af Dauda risiñ se, Adburdi alla sagdi, hinar Konurnar hermdu med, hefdu þær lijka Jesum sied, Lijfs og i limsu Bragdi; Þetta retta, Villu hieldu, Hug siñ hrelldu, Herrauns Sveinar, Sioonhverfingar þad sogdu einar.

Til Emaus geingu einir Tveir, uñ Herrans Pijnu tala þeir, þad skedi a þessum Deigi, eñ so tilbar sem seigi eg frá, sialfur Jesus nalægdist þa, þo ad hann þeckti eigi, haň spyr, Hugkyr, hvada Hialid, Hryggdar-Talid, hafid Brædur, Cleophas ansar med klockri Rædu.

Ertu eiñ so Okendur Mañ, i Jerusalem ad Giorning þañ, sem er fyrir skomu skedur, veitstu ecke? Eñ haň spyr ad: Honum Cleophas sagdi þad, Jesus, sem oss var medur, hædstur, ædstur, af spadooms Ordum, og Gædsku-Giordum, fyrir Gudi og Moñum, a Krossi deyddur,

Þad sialfir sonnum.

Eñ nu i Morgun ærla vijst, ædur eñ feck af Deigi lijst, Kvinnur fra oss wtgeingu, lifanda sogdust lijta hann, lijklegt Þad engum virdast kañ, Felmtur Þvi allir feingu, Heimska, Gleimska, kvad Þæ bæda, Kongur Dæda, keñdi sijdañ, Christur so hefde hlotid ad lijda.

Alla Ritning wtleggia ried, opnadi Þeirra Hugskot med, Skriftina gloggt so Filia, Kauptunid allir nælgast nu, nær Þvi endud var Leidiñ su, gæanga liest leingra vilia, beiddu, neiddu, Christ ad bijda, kvædu liida, æ Kvolldid nærsta, iñ med Þeim geingur Milldinn Hærsta.

Settist til Bords og Braudid Þar, blessadi sem hañs Sidur var, og sijdañ ad Þeim retti, bædir i senn hañ Þektu Þæ, Þeirra Sioonum hvarf burtu fræ, Harmi ur Huga letti, hradir, gladir, Postulunum hinum, Herrañs Vinum, her fræ sogdu, eingañ Trwnad Þeir æ Þad logdu.

A somu Stundu Þad so tilbar, sialf-

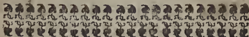
ur Jesus var komiñ þar, og midt i Midid stendur, þeim Ofkar Fridar þessu nærst, þa var Dyrunum aftur læst, sia let at sijnar Hendur; Eñ þeir, þvi meir, urdu fegnir, Ottaslegner, og þvi trwa, Græt riedi ollum i Gledi sinna.
Ecki var Thomas þa med þeim, enn þegar seirna hañ kom heim, þeir sogdu allt hid saña, alldrei trwi eg, hañ ansa ried, utañ ad Nagla-Foriñ sied; fari med Fijngri kaña, lidu, bidu, Atta Dagar, Dijrd so hagar, Drottinn sætur, ad luktum Dyrum kom misldur, mætur.
Hia þeim stood Herrañ hijr i mid, her nærst Thomam so ræddi vid, og vill hann verdi gladr, i Naglaforiñ laat Fijngr þinn, stiortt legg mer Hond i Sijdu iñ, vert ecki vantrwadur: Drottiñ, Gud minn! sagdi dyggur, Trwar-tryggur, Teijburinn stjdur, aftr Jesus þa ansar blijdur.
Sañlega Thoma trwder þu, Tilsijnd mijn þessu olli nu, og eg eñ framar segi: sæll er sa hvor mig sier ei her, samt þo af
Hiarta

Hiarta treystir mer, Huganum so hliooda megi. Fleiri, meiri, Jardteikn hrein, fyrir sijnum Sveinum, sijdar giordi, oll þo ad greind her ecki verdi.

Vid Genezoreth Vatnid breitt, voru þeir þa ad Fiskedraatt, eñ sig opiñberadi, Petur adspurdur þrisvar þar, þvi jaatadi, sem vonlegt var, ad hañ Jesum elskadi, bijdur, þijdur, Lijfsins Brauđi, sina Saudi, Simon fæddi, um hañs Dauda og Utfør rædđi.

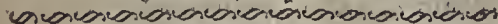
Fiorutiju Daga Drottiñ ried, dvelioast her Lærisveinum med, eptir Upprisu dijra, til Himna sijdann hedann, stie, hira Hond Fødurs Almættugre, situr vor. Hiælpinn hýra: Amen, Amen, allar Tijdir, Loss Lijdir, Lausnarann gooda, hvøjum skal jafnann Heidurinn bioda.

Annar Parturenn.

Jnehelldur nockra Gudrækelega og Andrijka Psalma.

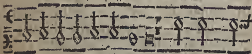

FYRSTE FLOCKUR,

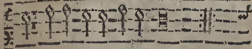
Sem hefur i ser tvo Nijárs Psalma, Eiñig Kvølld og Morgun Lof-saungva, og eiñ Sioo-Ferda Psalm.

Nijárs Psalmur, kvedeñ 1652.

Under þessum Nootum.

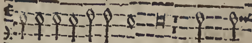

Arid hijra nu hid nija, Nædar good-
þrauter læte fra oß flija, farge Sorg-

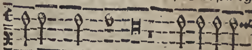

ur sende Lande voru Gud,
um, ende Grand og eyde Naud.

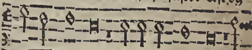
Alla

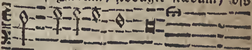
Alla fylle Glede-Gædum, Gædska og

Myskun Drottens blijd, i fastre Ast og

Frid af Hædum, stoduger stædum, oss

hann blesse Ar og Sijd.

Jesu prijsad Nafn eg nefne, nijtt Ar betta komed Heime, Vijge er best, stryke Verk og stofnud Efne, styrdie, græde, auma Geyine Mildeñ mest; Barn umsorna,

dijrum Dreyra, dreyfi yfir Hiortuñ mædd, Synda-Grand og Fared fleira, fiær-ad keira, virdest Dijrdeñ Gædsku-gædd.

Nijtt Ar þetta gledelegt greide, Gud af Hædum vorum kæra Keñedoom, Saude fæde, Lijdeñ leide, ad life i Hoose, giore og lære Verkeñ froom, Hiordeñ verde hlijd-ug Radum, hollum ollum þeirra mest, vere flugs ad frijdum Dadum, Frid og Nadum, wt so ræteft Vondskañ vest.

Yfir-liwfa-Menn af minnist, Millde-Valldur Drotteñ Mattar Herra hær, Sida prwder Sannleik kynnest, Synin-um þioone, liette Pratt og Brædeñ sær, oll i Stilling Logeñ lage, liwfer gæfir froo-ma vid, Lasta sijst þo Veige væge, hneige Hage, ad gooder Lijder finne Frid.

Rauner Hioona miwkust mijke, Mysk-un ferska Grædarans Lijda fyrr og sijd, Polged helgad vake, vijke Vijled, Boled, Naudeñ, Kvijde, hverfe Strijd, Born eñ eiñig blijdur næde, og Blessun vissa late fæ, Faderiñ Dada i Fridar Rade,

leide

leide a Lande, med Lijfe og Gæfu, stopra og sina.

Vor Glede Ared hijra, ollum Heilum gefi vafið J.sus kær; Men og Kvinur kiæra, skijra, Christi Ast þeir liwsa hafed fyrr og nær, undir Hende hvijsled sæler, Heilla fullre Drottens her; engvan Angurs Kuled kæler, Taal ne tæler, þan af hende hulen er.

Ofs nu blesse Grædarenn goodur, og Gæfur liwfar sijnar hreinar einnig med; Landed, Lodur, gæde Groodur, gæfe se Loft, ei pijne neinar Plagur Fed, neytum ætijd lijtelæter, Lofed gesum Drottens Rad, i Gude blijdum kætunst kæter, mætast Mat er, holl þau aller reine Rad.

Kaste vestu Kostum Lasta, Christur bestur, hærstur, mestur Foolke fra: Vijst so Traustet festum fasta, fyrst og sijdst þeim glæsta Geste ætijd a, Ast þijdasta Brioost ei bræste, byrstur Piooster horfen se; aeistum Lasta Guste freste, Losta Lester, flester nærsta falle i Hlie.

Unne sannur ofs og blesse, ollum Heillum

fylle

ſolle ſæll Emanuel, i Kvijda, Naud og Kroſse hreſse, þa Kvilla-fullum vill ödæll her vina Viel; Sviñer Meñ og myndug Kyende, mœttugann Drotteñ lofed tijdt, hönum einum oſs afhende, Amen; ſende, ydur JESUS Ared blijdt!

Annar Nijárs Psalmur.

Ton, Pæck ſe þer good giörd, etc.

Ared nijtt nu œ, i Nafne Jeſu ſæta, byrjaſt blijdt; Þu þœ, þeſs vel ſkylder gæta, ſegiaſt vijdt, ſw mœ, ſælu Fregnenn mæta, ſem Böl kann bæta.

Gud og Mann, Mooder, Mey i Heimsinn fædde, vorn blijdañ Brooder, ſem beſt öll Meinenn grædde, Heimſins hann Piooder, helgre Bleſsan gædde, þo œdur Eymd mædde.

Foolke Frid hreinann, feck af Dijrdar Mætte, og Gud vid Einann, allt Mañkyned ſætte, Sælu Sid beinann, ſijnde og Hiartad kætte, Brot Synda bætte.

JESUS hañ heiter, Hiœlp og Frelſun Lijda, Sælu ſannveiter, og ſvipter öllum

um Kvijda, um Logmaals Ban breyter, Blessan gefur frijda med Mystkun bl.jd 1.

Nafn þad sett sanna, Sælu og Glede sterer, Hormum Hættanna, haalega forterer, alla Ætt Manna, endurlijfgar, nærir, Sorg þaa ei sterer.

Ared nijtt Nafn þitt, Naadar Herran goode, gefe oss blijdt, Gagn sitt, i glodum Fride bioode, naakvæmt, þijdt, vid Naud kvitt, so notkist Manne og Flioode, Laan og Lijfs-Groode.

Himen, Laad, Haf, Flood, hveria Skepnu og eina, Foldar-Saad, Fiaar-Siood, og Frioofgun Landsins hreina, blesse Naad Guds good, og Græding veite beina, aan Moods og Meina.

Kyrkiu-Stiett kæra, Kennemenn i Lande, laat oss rett læra, Lifnad sinn hver vande, so uppsett skæra, Sanleiks Skin lioomande, stillt jafnann stande.

Skickun Lands-Laga, Lids og Stioornar Raada, Yfirmanns Aga, til ædstu Heilla Daada, virdest hans haga, Hondinn Lijknar braada, er ein allt maa naada.

Hioonenn, Hiw, Born bliʃt, Bæe og Lijd um̃ Stunder, Hond Jeſu, fræa frijd, fride æ allar Lunder; Vor ſe trw Vernd Fijd, Vængium̃ Drottenns under, Lijfs læungar Stunder.

I Hæuſka og Hriggd kvölldum, Herrann Jeſus væge, i Otta og Bluggd elldum, Aſtenn Drottens hæge, i Strijde og Styggd kvoldum, Styrk veite, ſo næge, og allt vel læge.

Vid Hreckia Hæd-Syndum, hlijf oſs Jeſu blijde, fræ Hugabræd-blindum, Bræde, Heipt og Nijde, Glæpa græa-lindum, Gudleyſingia Lijde, Roog, Ræne, Strijde.

Himins Hnoſs ſnialla, helgaſt Meyar Sæde, oſs geyme alla, fræ Ovina Vielræde, kuñe æ Kroſs falla, ſo kreinkia Hiartad næde, Guds Næd þad græde, Amen.

Morgun Pſalmur.

Ton, Eirn Gud Skapare allra ſa, etc.

Af Morgna þegar ærla uppſtæ, eins æ Kvollden̄ þæ hvijlaſt æ, gef eg mitt Lijf

Lijf og lijka Ond, liwfe Jesu, i þijna Hond.
Sealen hvijlest og huggast niijn, Herra Jesu, i Benium þijn, bid eg fætasta Blood- id þitt, blesse og helge Lijfed mitt.
Christe, sem þolder Kvol og Pijn, keyp- ter mer Frid med Bloode þijn, i Voku og Svefne vert mer hia, vernda mig ollum Hæsku fra.
Guds Engla Skare skijle mer, so skade mig ecke Diofla rner, i mijnum Krosse og Medlæte, minn Drottenn Jesu hia mer se.
Hvert helldur life her eda dey, Hiartad mitt vid þvi kvijder ei, gladur þvi mijna gef eg Ond, Gud Sannleikans, i þijna Hond.

Kvolld Psalmur.

Med. Hinna Lag.

Lyknsame Gud og Herra hær, hvers Valld og Makt um Eilijfd stær, ver bidium i Jesu Nafne nu, Naadar-Heyrn þinne til vor snu.
Lioosed Dagsins enn dregst oss fra;

domu Naatt Myrkre yfir broa, Lijkhameñ Hvijldar leita ser, Letter Piñingar Svefnenn er.

Þackargiord blijda Born þijn nu, biooda þer oll med sannre Trw, þockneſt þer, Fader, Foorn ſw vijſt, fyrer vorn Herra Jeſum Chriſt.

Lof ſe þer Gud fyrer lideñ Dag, Lijkneñ þijn good vorn aumañ Hag, verndad hefur fra Hriggd og Neyd, Hæſtaſemd Lijfs og brædum Deyd.

Forlaat þu oſs nu Fader kær, Fiollda Synda, ſem giordum vær, leind og openn-ber Afbrot vor, afplaane nu þijn Gædſkann ſtoor.

Erfide vort og Viñulag, ver ſem nu hofum giordt i Dag, eſter ſerhvers Mañs Embætte, i Jeſu Nafne bleſſad ſe.

Gef oſs nu Drotteñ gooda Noott, geym og vernda fra Kvol og Soott, fra brædum Dauda og beiſkre Pijn, bevare oſs alla Nadenn þijn.

Freiſtingum Dioful s fra oſs ſnw,

For-

Foriniur vondar burtrek þu, Oværdar Drauma Ogner þær, alldrei lát þu oss koma nær.

Lát þu oss Dagsins Liooman hiñ, lijta ad Morgne, Drottenn minn, so med Fagnade þioonum þer; Þess nu af Hiarta ossum ver.

Gotz, Heidur, Lijsed, Æru og Ond, O Drottenn Gud! i þijna Hond, befolum ver med traustre Trw, til vor Nád þinne jafnann snw.

Guds Foðurs Millde, Gæðska og Nád, Guds Sonar Jesu Hiálpar-Nád, Guds Heilags Anda Hlijfdinn traust, hiá oss stadnæmist endalaust.

Heilog Guds Þrenning hlijsi oss nu, og hallde fast i rettre Trw, ad hliootum sijdañ Himna Vist, Hiálparann fyrir Jesum Christ.

Amen þess aller ossum ver, Amen, vor Drotteñ, Lof se þer, Amen se, þad sem eg nu bad, Amen: Jesus bænheyre þad.

Annar Morgun Psálmur.

Lon, Eilijft Lijfed er æsselegt; etc.

Lofi þig Drottenn Himeninn hær, og heiloa, Engla Sveit, allar Þiooder umm allar Krær, allstadar Lands umm Reit, þvi Sannleikann þinn og Myskun mest, Millde og Tignenn klær, yfer oss ollum er stadfest, eilijfa Tijd og Ar; so er og lijka Sæla mijn, sonn og fullkomenn Skylldaþijn, Lof Drottenns bæde hatt og hlioott, a hverre Stundu ad tiar, alldrei lat þer þad gleymast gott, gesens sem let þig sa, hann hefur uppa nijtt i Noott, Naudum þer biargad fra.

Lyfadur sertu lifande Gud, fyrer lidna Nætur Stund, og þad Verolldenn upplioomadest nu af Dagsins Fund; Soolenn i Heide skæru skijn, Skined sitt veiter hlijtt, Fuglar Loptsins, Fiskar og Dyr, fagna þeim Geisla blijdt; Skoog Tren Grosenn og Liliur Lands, lifna og glediast vijst til Sanns; þetta til Dijrdar Drottenn þer, daglega hvoriar allt: Æ hvad skylldara mun þa mer, ad mikla þitt Nafn mvallt, Guds ad Lijking sem giordur er, og gefed Lyfed sijalft.

Lof, Heidur ser og Packargiörd, Prest-
ingenn edla bliid, vilingur skal eg vanda a
Iord, varande Liifs um Tiid; þu hefur
jafnann Hialp mer veitt, wr Hæska og
Daudans Piin; fra Myrkrunum til Lios-
ofsins leidt: losud so Gædskan þiin! O-
vina minna Abl og Slægd, afmæd hef-
ur þiin Guddooms Frægd, eñ þo þeir byg-
ge Efned vandt, med allre Svika Præ, ad
mer þu Drottenn gætter grant, Grimd
þeirra bægder fra, rangferdugra sem
Randum kannt, raska, so hverge na.

Sem mig i Nott fyrer Liikn og Lid,
letst niota Mattar þiins; Eins nu i Dag
um Nad eg bid, i Nafne Frelsara mijns;
hindra þu Umsatt Andskotans, sem elskar
Liige og Mord, so verde fiist ad Vilia hñs,
Verk miin, þeankar ne Ord: Gefdu mer
Drottenn Hiartad hreint, hyxa og stunda
lioost og leynt, Laga-Bod þiin, sem letst
oss sia, og Liissins Braut eg skil; i Dag
og hvern Tiid hedan i fra, hallda þau
giarnann vil, þvi David seger sæla þa,
sem þar hafa Listing til.

Bleſſa þu, Gud, mitt Kvinnu Kler, og kæru Born æ Lænd, bleſſadu allt hvad hefe eg her, hloted af þiñe Næd: Bleſsa virdſtu miñ Bwſkaps Hag, Birgder og Matar Faung, bleſſa Utvege og Biñulag, ſo verde ei Hegdan raung; Bleſſunar ædſte Bruñurenn, bleſſadu mig i ſerhvert ſinn; Se eg æ Ferd uñ Sioo eda Jord, ſit, geing, edur kirr ſtend, Hond þijn yfir mer hallde Vord, Hæſka ollum fræ vend: Gef ſo med þijdre Þackargiord, þijn Næd ſe vidurkend.

J Forſioon þijna og Fodur-Hond, fel eg nu, Drotteñ, her, Lijkhama minn med Lijfe og Ønd, Læn allt og Heilſu-Kior; mitt ſo eg agte Starf og Stiett, ſtioornadu miñe Lund, her med einig mig hallde rett, æ Hryggdar og Glede Stund; Chriſtne-Halld mitt, Kærleik og Trw, med Krafte þijnum, O Jeſu! auka jafnañ og ebla virdſt, uppæ þad Sæl mijn froom, dijrdarlig fæe fyrer þer birtſt, þa ſer þu ad hallda Doom; kom Herra Jeſu, kom ſem fyrſt, klaart gior allt Synda-Groom.

Daud-

Daudañs þegar eg nælgaſt Nætt, uæ-dugur vert mer hiæ, nu bærilegri Bana-Soott, benda virdſtu mer þæ, J Fadmi ſælum ad ſofna þijn, ſæti Fadir, eg kijs, Ottalaus er þa Onden mijn, og eilijf Sle-di vijs: Sijdañ i Lambſins Lioma klær, leſi hun þig uñ eilijf Ar, þu ſm ad ellt nu Ordi ber, einn Gud og Þrenning hæ, ſamhuga allir ſijngum þer, Sigur-Vers Himnum æ; Valldid þitt Dijrd og Ær-an er, Amen, Haleluja.

Aũar Kvolld Pſalmur.

Med Himna-Lag.

O Jeſu þer ſe Þock og Lof, fyrir þijna Aſt og Naadar-Giof, vel heſur þu miñ veikann Hag, verndad og geymt uñ þennann Dag.

Slijſni engiñ mig henti her, Hlijfd Drottinns mijns þad veitti mer, Satan fieck ei ad orka neins, ſem Ond og Lijfe var til Meins.

Jeg vil fyrir þad Jeſu kær, jæta þer Vegſemd fiær og nær, af Hiartans Muñi

Hug og Raust; halldist þijn Virding Endalaust.

Eilijfan bid eg almætt Þinn, æstkæri Jesu Herra minn, fyrigef oll mijn Afbrot noot, i Dag sim fram da eg þer a moot.

Dags Viñann mijn, sem drijgda eg her, Drottin minn goodur þocknist þer, ebli þijn Blessan allt mitt Raad, auk mer Von, Trw og Kærleiks Daad.

Geymdu mig, Drottin Gud, i Nott, fra grimmum Voda, Kvol og Soott, so Ovin gieri mer engin Grond, yfir mer se þijn Hialpar-Hond.

Luckyna, Heilsu, Laan og Fed, Lijf og Salina eirninn med; Umsioon þinni eg allt þad gef, Ohræddur sijdan ligg og sef.

J Drottins Nafni eg hvijlist her, haf þu O Jesu! Gæt a mer, eg fel mig þinni Elsku en, og alla þijna Christna Meñ.

Lof se Fodurnum lesid og tiaad, Lof se vors Herra Jesu Raad, Lof helgum Anda allan Tijd, Amen; Lof se þer Preñing blijd.

Dagleg Andvarpan.

Ton, Hvor sem ad reysir hæga Bygd, etc.

Heilla liwfaste Herra minn, Hiartans Utvalldra Yndi, uppveki mig nu Andinn þiñ, Endurnæring so findi; Eg er Manneskiann alsaurgud, afplæna þad lifandi Gud, gef mer Gladværdar Lyndi.

Asetning miñ og Ydiulag, eg þeinkte ad lagfæra, þer til Dijrdar ad þiona i Dag, þad veitstu Nædiñ skæra; Eñ hvorninn hefi eg aum Mañkynd, æreitad þig med margri Synd, þad vyrdstu ad lagfæra.

Lijfdaga miña Lijtinn oll, lækna þu, Drottiñ blijdi, og mig hvijtfæga eins og Mioll, aungvu svo Meini kvijdi; æ mig æ̈ngrar af allri Root, ad eg giordi þer syndga moot, Heilla fadirinn frijdi!

Læingar mig nu af Lijfi og Saal, Lausn hia þer, Drottiñ, fyña: Þer er nu, Fadir, meir enn Maal, Meinaña Boot ad vinna; Sætasti Bruñr Svolunar, sianad Herbergi Vellistar, lææt mig þer Lofgiord iña,

Gradi nu oll mijn Synda-Sær, sign-

adar

adar Jesu Undir, Himneska Fødurs Hondiñ klaar, hun se yfir og undir: Okvijdiñ er þaa Ondinn mijn, i blijdum Naadar Fadme þijn, lijdi so Lijfsins Stundir.

Rettlætis fagur Kvistur klaar, Konungur Dijrdar sæti, Engla Fegurd um eilijf Ar, Utvalldra Saalar-Kæti, allra trwadra Elska og Von, er Jesus Guds og Mariu Son: Gef þess eg iafnann gæti!

Innræt þu, Drottinn, Ordid þitt, i mitt Hiarta og Siñi, þad se Lijfdaga Livosid mitt, Lifnad so bæta kiñi; eftir þvi laat miñ greidast Gaang, i Giædsku þiñar og Naadar-Faang, þar so þer Þackir iñi.

Miskunar þiñar miwku Naad, mikla eg Æfi mijna, milldasti Jesu Meyar-Saad, miñstu aa Barn-Kynd þijna, fadma mig ad þer Fadir miñ, fyrir Eingetna Soniñ þiñ, laat ecki Lidsemd dvijna.

Set eg nu allt mitt Traust og Trw, til þijn, miñ Jesu goddi, ad mig af Astsemd elskir þu, og aadreifir þijnu Bloodi, æ medañ varir Æfinn mijn, wtbreida vil eg Lof-

giord

giord þijn, bædi hætt og i Hlioodi.
ANDVARPAN þessa, ædsti Gud, asljttu i Miskun þiñi; Himstod veittu i hverre Naud, higg ad Grætbeidni miñi; lættu mig ætijd lifa þer, lijka deya þa burtu fer: Lof þitt alldreie linne.

Sioo-Ferda Psalmur.

Ton, Natturañ øll og Edle Mañs, etc.

Drettinn lijkusamur Herra Hreinn, Hiælpariñ aſlra Manna, þu sem ad rædur ølln eiñ, Aſtsemdar Milldinn soña, bænheyr þu mig, þess beidi eg þig, i blessudu Jesu Nafni, med liwfri Nad, og legg a Nad, uñ Lijfs og Sealar Efni.

Þijn Nad þad hefur so tiisett, ad ser hvor skillde læra, Embætte sitt ad yrka rett, og med Handbiorg sig næra, uñ Land og Sioo, eñ Lidsemd þo, lofadir þeim ad veita, sem treista þer, og sijdañ ser, sinnar Atvinnu leita.

Nu vil eg eftir Ordi þvi, i Trausti Nadar þiñar, a Hafsins Bilgiur fara frij, Fædu leitandi miñar; siadu mig nu, sæ-

tt

ti Jesu! so engin Hætinn grandi, til og frá hér, hiálpa þu mer, Hættu-laust aftur ad Landi.

Og sem þu giordir ædur fyrr, ostyrkvum Lærisveinum, þegar Storm-Vindur þeger kyrr, þaanade fyrir þer einum, so mijt mig, nær yfir sig, Aldan og Vedrid bleika, hafta þar á, og hugga þa, Hiartad mitt Trwar-veika.

Vardveittu mig og Veg minn greid, Vernd þijn yfir mer standi, frá beyskri Sorg og brádum Deyd, bædi á Sioo og Landi, Jesus minn trwr, Eymd allri wr, einn kanntu mig ad leisa, vertu mer nærst, þa her sem hærst, Hassins Bilgiur nar geysa.

Stooran Brim-Sioo og sterkan Vind, stodve þijn Milldin sæla, illra Stoor-Fiska ogna Mind, ei lát mig kunna fæla, Væng-gia Skioel þitt, fyrir Vardhalld mitt, vil eg mer giarna kioosa, so megi eg frij, af Særi því, Frelsan þína best hroosa.

Því vil eg leystur lofa þig, Lijssins um

Tijdir

Tijdir mijnar, þar heiloq Guds Born hallda sig, beidrandi Nadir þijnar; Þack-Offur eitt, i Veikleik reitt, virdtsu af mer ad þiggia, eilijf Nad þijn, og Armi sijn, umm mer iafnaun liggia.

Jeg geing til Skips i Jesu Nafn, Jesus minn hia mer bu si, helgra Guds Engla heilagt Safn, Hræckslu og Sorg burtdrijfi, mig sel eg þa, sem mer eru hia, mijns Jesu siaalfs i Hendur: verum til Frids, væntandi Lids, Vernd hans yfir oss stendur.

J Guds nafni og Otta enn, eftir hans Naadar-Ordi, Veidar-Færunum vil eg senn, varpa fra Skipsins Bordi, þetta mitt Verk, Mystunin merk, minn Herra Jesus blessi, veiti han mer, hvad Villd hanns er, Von mijn og Boon er þessi.

JESUS oss veri ollum hia, Auga hanns til vor siai, Hætta og Ognum hrindi fra, so Hætta ei granda nai; vort Hiartans Hws, helgi Jesus, hann oss i Fridi leidi, ossum þess nu, allir med Trw:

Amen,

Amen, ſe þad eg beidi.

ANNAR FLOCKUR.

Jnnehelldur Heilrædа-Vidvörunar-og Bæna-Psalma, Christilegu Lijfерne Sidvijkiandi.

Gylline A.B.C. Ur Þyſku utlagt.

Med Himna-Lag.

Aeinn Gud ſet þu allt þitt Trauſt, Adſtod mannlegri trwir lauſt, faſt ſtanda Drottinns Fyrirheit, fäſt valla Tryggd um Veralldar-Reit.

Beſt þinnar Æru geym og gæt ; Gerſeme ſu er harla mæt, ef hun þer ſleppr eitt Sinn fra , einginn er von til henni ad na.

Chriſtnum ſoomir ei ſaurugt Hial, ſerhvor ſinn Munn vel geyma ſkal, med Þogn ſig enginn fortalad feck, fiolyrdtum jafnann illa geck.

Deil alldrei vid þinn Yfir-Mann, elſka ſkalltu og virda hann, þann minni Hættar hæd þu ſijſt, Hefnd fær Drambſemi jafnann vijſt.

Effku Nægd af Audæfum ætt, aungvañ-veginn þig stæra mætt, þeink ad Laan Drottinns er þad allt, af þvi Reiknings-skap standa skallt.

Froomleika, Dææd og Dyggder med, dijrara hallt eñ Gull og Fed. Pa Heimsiñs Audlegd horfiñ er, hvort Siñ gott-Mannord filger þer.

Gef Olmusu, ef ættu Aud, og aumka þann sem lijdur Naud, Gud, i hvors Hondum Heill þijn er, hann mun lijkt af-tur giallda þer.

Hafi þer eiñ til Gooda giort, goodminn-ugur þess jafnann vert, Packarlaus Velgiord, þad er reindt, þwngt fellur Manni liooft og leyndt.

Hdinn vertu æ Ungdooms Tijd, Erfidi lær, þar kemur uñ sijd, uppskera mun þad Ellinn fyrr, sem Æskann nidur sædi fyrr.

Kært þo eirn læti i Eyru þer, ofmiog honum ei trwa ber, Munnuriñ stund-um mælir dætt, meinar þo (kann ske)

Hiart-

Hiartad flatt.

Luckan hvort hellldur moot eda med, mūnstu ad hafa stodugt Ged, fialldann er Upphaf Ending lijkt, oft gefur Rauninn Viti um slikt.

Med reidum Huga hondla ei neitt, hvad til goods enda villtu leidt, margur i Brædi Verk þad van, sem vard þo mest ad ydrast hann.

Nem þu og lær hvad nytsamt er, nær einhvor gott vill kenna þer, hyrda fatt um Heimskann Man, hin fær Virding sem meira kan.

Ofendt Mælefni alldrei mætt, wrskurda flioott ne dæma bratt, Klagandans heyrdu Sogn um Sinn, sijdann gæt ad hvad talar hinn.

Vragt og Hofmood þer hrind þu fra, Hefnd færdi morgum Lofst sia, lijtilatann Lands-Mana Sid, lat þer nægiast ad blijfa vid.

Olludum Hug, sem sturlar Styggd, stærri skalltu ei auka Hryggd, golldid

ma verda aftur eins, sem odrum giorir pratt til Meins.

Naupa sem sijst af sialfum þer, þo sijnist nockud giort sem ber, egid Lof jafnañ luktar vest, Lijfernid froomt ser hroosar best.

Siai þig vel uñ þvi Verølld er fla, von- dum Selskap þig sneidir hia, Guds- hræddum hallt þig giarnann ad, gott Nafn þer vijst wtvegar þad.

Tem þig ad elska Æru og Spekt, þo all- ir þig ei lofi frekt; so øllum lyndi eng- iñ Mann, Ord siñ og Giordir stilla kañ.

Ven þig alldrei med Agg og Roog, ad samanndraga Fiaarins Ploog, þad ferst med Sorg sem fæst med Synd, vid fridsamt Braud þer un og lynd.

Uppa Heims Aud og allt hvad er, all- drei þig reid, þad hverfr þer, sa mæ þvi halldast hyggiñ best, sem himnesk Gæ- di stundar mest.

Xerxes Konungur fordum frekt, forlet sig uppa Valld og Mekt, feck þo Mijn-

kun

kun og Sorg til Sañs, ſerhvor variſt þvi Dæmi hanns.

Yfir allt fram þu Ottaſt Gud, elſka og vird hañs heilog Bod, odrum Rad-hollur eirninn ſert, eins ſem þu villt ad þer ſe giort.

Zebaoth Gud oll veit þijn Verk, vert þvi Laſtvar hañs Makt er ſterk, ſlioota-ra ſtilliſt hootud Hefnd, eñ hin ſem er mz Framkvæmd efnd.

Þig lær ſiálfañ ad þeckia rett, þreyngſt ei helldur i neina Stett, hvad þu aſorma ad þvi gaa, Endirinn hvornig verda maa.

Æ Tijd miñſt a þinn Dauda-Dag, Doom ſijdaſtañ og Saalar-Hag, bid iafnann Gud ad geſa þer Naad, good og heilnæm ad ſtunda Raad.

Hvad vera eige Athæfe Chriſteñs Manns.

Med Himna-Lag:

Ef þu villt gooda Fridſemd faa, Fiol-mælge alla varáſt þaa, gladt Hiarta

yfir

yfir goodu bijr, giarnann vert jafnann Lyndes hijr.

J Trwñe geym stillt og stødugt Ged, stunda þar hreinañ Kærleik med, eflaus se Bænenn, Yfirboot, Undañdrættarlaus klaar og flioot.

Yvrande fyrer þijn Afbrot sert, or vid Fantæka jafnañ vert, i goodum Verkum idenn best, illt ad fordast viliugur mest.

Fwslega goodre Hyrting hlijd, Hormung med Poleñmæde lijd, i Lantæde þijnu Lwfleik sijn, lijka se hæversk Skickun þijn.

Miwkleik i Keñing merkia lat, mæl vid adra med Spekt og Gæt, vitna þad eina, satt reint se, uñ serhvad dæmt med Rettvijse.

Þvi smordare siñstu her, Fiolmeñed sem þu meira sier, þvi heilrædare þig hverium tiaa, þeim sem meira liggur aa.

Eitt Heilræda Psalmur.

Mai siingia nær sem: Eilijft Lijsed er æfelegt.

Vilier þu gediast Gude vel, og goodum Mønnum her, hreintrwad hafdu

Hiartans-Þel, og heidra hañs Nafn sem ber, Ord Drotteñs lær med allre Gæt, ydka meſt heita Bæn, Packargiord ſagra ſylgia lꝏt, Foorn ſw er einka væn, Huxun vondre þer þrittu frꝏ, henne gef alldrei Rwm þer hiꝏ, Illgreſis Fræged upp ſe rætt, ꝏdur eñ Friooſgun nær, ſke mꝏ, þad ſe vid Hꝏſka hætt, ef Hreckia Rootenn græ.

Ædre Meñ þer i Heidre hallt, hvern epter ſinne Stiett, Liwſlynde vid þiñ Lijka ſkallt, lꝏta i ſrame rett, glettſtu alldrei vid gamlañ Mann, grꝏhærdum Vyrding ber, forſmꝏ ei helldur ſꝏtækann, ſem froomur og meinlaus er, moodga ei þañ ſem mæder Styggd, Medaumkan ſijn þeim lijdur Hryggd, diarflega ecke odrum lꝏ, Avirding hañs ne Breſt, þu veitſt ei hvad þig henda mꝏ, haf Gꝏt ꝏ þer ſem beſt.

Fordaſtu þꝏ ſem fara med Smꝏn, Fals-Yrdenn, Hꝏd og Spie, Lꝏnleyſe, Slis og Lucku Rꝏn, Laun þeirra trwe eg ſe, Hootſindnenn ill er eingum þeck, at-

hyga jafnann þad, ske maa þu hafer Sky edur Fleck, ef skyllde þar grenslast ad, Vlaatur og Kieskne hæfer sijst, Heimskunnar Merke-þad er vijst, Klæm, Nijd og Hroop þu hata mest, hura um Maalshætt þann, froomlegum Sidum Samtal vest, sannlega spilla kann.

Psalmur um gooda Samvitsku.

Ton, Dagur i Austre ællum, etc.

Hvad verdur fegra funded, enn Fridur og roosamt Gied, Angur vr Huga hrunded, Hiartad gladvært þar med? Jnbyrdes Elskann hreina, med Æru i hverium Stad, Heims Efterlæted eina, eflaust dæme eg þad.

Gladur villda eg þu værer, og vondu hiaa þig sneid, margt þo til Bøls þer bære, Bakmælug Tvngann leid; ef þinnar Æru gæter, alldrei þu kvijda þarft, sijdar þa sonnu mæter, sialf Lijgenn dofnar snart.

Laan Heims þig laat ei villa, Luckunne spart þu tak, antigna engvum illa, allra sijst þo m. Bak, oft einn ad odrum finnur,

þad ydkar hann sialfur mest; hver maa so hittast svinnur, ad hafe ei nockurn Brest?

Heilbrygde, Hiartans Kæte, her med Samvitskann good, Astvina Efterlæte, fyrer utann Trega og Mood, froomt Lijf og farsæll Daude, filgiast med rettu ad, af hverium Heimsins Aude, hellst villda eg kioosa þad.

umm fallvallt Heimsins Lann.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt, etc.

Allt Heimsins Glised, Fordilld frijd, Fegurdar Prial og Skraut, fallvallt, mein-slijsid, fyrr og sijd, flest ollum reynast blaut, allt eins og Fys i hvasse Hrijd, hverfur snarlega Braut, Luckunnar Blysed litla Tijd, logande, Ovart þraut.

Bloomleg Ækkunnar Edlis Art, sem Alldens Jurter beint, snemma upprunnar blika biart, burtvisna ad Kvollde seint, þeir Glede Brunnar þorna snart, þad hefe eg sied og reynt, Vatns Rooser grunnar hverfa hart, hverfur so Tijmenn leynt.

Lijkhams Heilbrygden hroosar sier, halld-

halldenn af øllum kær, hennar þo Tryggdenn af-slepp er, ovissum Tijma nær, Soottar Anstyggden bratt ad ber, Biwksterkum nidurslær, bleik Dauda-Sygdeinn sarbeitt skier, Svolsfogur Bloomstrinn skær.

Holldsins Frijdleikur, Fegurd klar, og Fragtenn Lijkhamans, sem Limed Sykur lausgad stær, Lijfed gledur til Sanns, allt eins og Reikur øll forgær, Asyndenn Hvarma-Ranns, þa liggur bleikur Bloodlaus Nar, búrt er Fordilldenn hanns.

Mannsins Lijf hraust er allra innst, i Ædum Hiartans bijr, miög þo Otraust og fallvallt finnst, fliootlega umm ser snijr, vidstodulaust þa varer minnst, sem Vindur burtu kijr, ad Lane hlautst, þvi laungum vinnst, Lysting Æsennar rijr.

Heims Audur sijnest Holldsins Art, harla-fagur til Sanns, medann vidklijnest Kroppenn Skart, kætest Gied sæviiss Manns, oftlega tijnest yfrid snart, ymist til Sioos eda Lands, hersnoggur vijnest Hugur hart, hrær er þa Genged hanns?

Margur hver reiſte um̃ Frooned ſtær, ſieck þeſs ei vered an, annar med Hreyſte Fiaar-Ploog fær, fer hinn med Viel og Raan, eitt El, einn Reyſte, ein Bylgia, einn Blær, burt ſneidde allt þad Laan, enn ſoa þvi treyſte er engou nær, utann þvi meire Smaan.

Verolldenn blijd ad Laane lier, inſtugt Gledeñar Hnoſs, Aſijndar þijd a Bake ber, beyſkañ Hormungar Kroſs. Luckann daafrijda lijkuſt er, vid lymſkañ Judas Koſs, beſt være i Tijd Meñ ſæi ad ſer, ſo hun ei blecke oſs.

Vold, Lene, Magt og Virdingar, vel margur droo ſer ad, Hoſdingia Drakt og Skrwda Skar, ſkrautlega tilſnickad, af ſkal þad lagt, og ecke par, aftar Daudeñ um þad, fraa allre Frakt an Ordloſs bar, wt hvern wr ſijnum Stad.

Hvad er Heims-Bloome, og giorvallt Glis, ſem gyrneſt Hollded a? Reikur, Hiegoome, ſolnad Fis, ſiwkande Lauf og Straa, ad mijnum Doome Slægd og

Slis, ſlær yniſt til edur fra, Skadſemdar Lioome, bæalad Blis, blindar ſkiott þann þad ſa.

Root allra Meina med ſer ber, Mamonſins Gyrndenn ſnaud, Heliar Slood beina Bykurenn ſer, burt fra Makt, Heſd og Aud, þad eitt alleina ovallt er, ad Ottaſt Drottenn Gud; Villtu ſlijkt reyna, hygg ad her, hvad hann þer ſialſur baud. Lattu þvi ſara Heimſins Hatt, Hollds Metnad Dreiſs og Priaal, egnd Daudans Snara er vid Gatt, ad þer niur dreiged Taal, medann þu hiara her enn maatt, hugadu umm þijna Saal, þar tak a Vara, þrijtt breatt, Piood-Brautenn Lijſſins haal.

Umm Heimſins vondt Hattalag.

Ton, O Jeſu Edla Bloome, etc.

Hætta er ſtoor i Heime, hialpi oſs Drottenn kær, fra Satans Svikum geyme, ſo ecke glotunſt vær, reynd Blijda, Grand græde, greind Lijda Vandræde, leynd vijda Land-Mæde, a Loſt ſer aftur ſlær.

Diofuls nu Verolld veider, Viela-Nost morgum skæd, i Villu og Vantrw leider, Vondskann sw Pusund-ræd: Ar slijkur, ser flaker, flaar svijkur, hver vakir? Haar, rijkur, sier Saker, sijdar Gud af Hæd.

Otal Illgiørder brooast, ei timer leyna Pvi, Tryggd og Trwskapur sooast, takast vpp Vielræd nij, flest ollum fast spilla, fest Gollum, Last Villa, vest kollum, Kast Kvilla, komed Heimenn i.

Straff sijnest stoort fyrer Hende, stofnad mieg til pess er, Von aa Ressingar-Vende, i Voxt pvi Hættann fer, Voild Syndar, gilld granda, Giolld Kinda, sijld standa, Olld blinda, villd Vanda, vestla lioost ei sier.

O Jesu æstkæraste! Idrunar gef oss Tijd, hirt ei pitt Foolk med Haste; Heyr mig nu Gædskann blijd: Eyd Hættu, Raad rettu, Reide sættu, hriaad gledtu, Neyd bættu, Naad settu, Nauda piaadum Lijd.

Hverſu Heimureñ ſe fanúſtur,
og Guðs Vernd og Váráteckt ſe það alleina, er Meñ. ohætt mege reida ſig uppaa.

Ton, Blijde Guð, Bornum þijnum ei gleym.

Hiartað kátt, hoſum þo gaunge ſtyrdt, liooмar breitt, Liooſed þo nu ſe myrkt, þetta ſtutta ſtendur Stund, Strijded ver reynum, þrijtur Siwtar-Lyndes Lund, linar þaa Meinum: Hvad er það, her ſem ver lijdum, hiaa þeim Stað, hvers ſeinna bijdum? Flioott ber að, Fagnaðar-Tijdum: Heimuriñ aumur ei er hañ Guð, laatum hañ fara, jaa fare hañ ſiñ Veg, með Filgiurum ſijnum, laatum hañ fara, jaa fari hañ ſinn Veg með Filgiurum ſijnum.

Þo ætte Mañ, alls Heimſins Raað og Vollð, eins er hañ, Oviſs hvad ſkedur i Kvollð, Laaned, Viner, Mynt og Ment, Meiðrða Prakteñ, i einu Raunar rænt og lent, rienar þaa Makteñ; ſaa i gær, ſat upp með Kæti, i Dag ofær, dottinn úr Sæte, engvu nær, af þvi Meðlæte, Kroppur er ſlippur graſeñ i Grof; hvar

er þaa Brooder, hvar er þaa allt, Hofd-
ingia-Dæme ? Hvar er þaa Brooder,
hvar er þaa allt, Hofdingia-Dæmed?

Saa sem Traust, setur aa Drottenns
Naad, efalaust er honum fyrerspaad, midt
i hættre Meina-Raun, Myskunar niitur,
Diirdar verda launud Laun, Liifed nær
þriitur; Herranns Kross, hanns Barna
Soomenn, her skal oss, Hiartans velkom-
inn, diirsta Hnoss, Diaasn, Priide,
Bloomeñ, hvser Hriised kyssum Christs,
þad er vor Heidur, þad er vor Priis, ad
þola og trwa, þad er vor Heidur, þad er
vor Priis, ad þola og trwa.

Ef eg maa, eignast miñ Jesu þig, hvad
mun þaa, helldst mega bresta mig? Heim-
ur aumur, Giall og Gull, i Glotun þo
lende, eiliis Sælañ oll og full, er mer i
Hende: Hvarma-Tær, hreint af vill þer-
ra, Diirdar klær Drotteñ vor Herra,
Hiarta-saar, Sorgeñ mun þverra, dreisse
og kiasse nu Verolld vond, ad þeya, þreya
og þola vel, þad yfirviñur, ad þeya, þreya

og Þola vel, þad yfirvinnur.

Veralldar Þecking, umm Heimsins Brigdlynde.

Ton, Oll Lucka Glere lijkust er, etc.

Hud bid eg nu ad gefa mer Rǫd, og greida minn Veg til besta, hann einn mun veita Hialp og Dǫd, hvad sem mig kann ad bresta, þo Þorfenn se bæde þrǫng og brǫd, og Þyke oft Bootum fresta, ǫ Drottenns Myskun, Millde og Nǫd, mitt skal eg Traustid festa.

Manleg Adstod er misjafnt trygg, marger fǫ slijkt ad reyna, Trwskapar Lundenn laus og stygg, Leid geingur þeige beina, velltur ǫ ymsa Hlid umm Hrigg, Hamingiu Lǫned eina, þǫ i Naud biarga helldst eg hygg, hægt mune verda ad greina.

Lok sins sæ eg nu fullreint þad, hvad fallvollt er Heimsins Blijda, bindur sig ei vid Stund ne Stad, Stilling eingva kann lijda, margann ber sama Brunne ad, blind geingur Luckann frijda, eingenn fær sialfur ǫkvardad, efter hveriu skal bijda.

Þeir sem mer voru Vinir fyr, vel þaa, geck einusinni, þegiandi sneida þvers um Dyr, þeim er eg lidiñ vor Miñi; ef allir sigla sama Byr, Selskap er Von Mañ finni, hinn maa vel bijda i Hofnum kyr, sem hellt Mootvidrid inni.

Þar sem eg hugde Hælis mer, i Horninu miñi ad leita, ad eingu athvarfi ordid er, Ull sookt i Hwos til Geita, Root so oft Avoxt rañañ ber, sem ræktud er med Sveita, heppiñ þykist saa sialfum ser, af Sundinu kann ad fleyta.

Gott er ad glediast godum med, Gamans og Lids ad niota, brátt kañ þo Selskaps Brooderned, burt sem Vatns Straumm sliota; þa Heilsañ bresti, Heill og Fed, Horn-Augum Vinirnir skioota; eigid Gagn-hvijlir eftt aa Bed, eñ Astinn legst til Foota.

Margskonar Angist margann sker, misiafnt vill oft adbiaata, af audmiukti Gedi og Þanka þer, þad vil eg Drottiñ jaata; Verdskulldan mijn eg veit þad

er, verst slijks i engañ Mæta, nu bid eg þig Naudstoddum mer, Nææd og Vægd frāmi læta.

Einmana stend eg uppi Þui, aungvum hef til ad segia, imsum Hormungum halldinn i, hvoria Stund mꝏ eg þreya, æ Drottinn skal miin Naudsyn nij, tæ og jafnann ser fleya, læt mig af ollu Færi frij, i Fridi, minn Jesu! deya, Amen.

Bænar Vers i þessa Heims Andstreymi.

Ton, Ef Gud. er vþs ei sialfur hiaa, etc.

Drottinn læt mig i Heimi her, haga mer Christelega, so eg rett jafnann Piooni þer, og þokniſt alla vega; Hræsni, Agyrnd og Ohlijdne, alldrei i mijnum Huga se, forda mer Tiooni og Trega.

Gudlausra Maña Glæpa Sid, gef þu eg varast kinni, halld þu mer Sannleiks Vegiñ vid, Viel Heims mig eingiñ giñe, hoflug Rææuglætra Reffing bræd, rett sai alldrei til mijn nææd, minnstu mijnri Myskun þinni.

Fraa Hiartans Blindne og Hardydgi, Herrann Jesus mig geimi, af allri hreinsud Saurgan se, Saal mijn i þessum Heimi, Hugskot og Eyrun opna þu, ebl med mer Hlijdni Von og Trw, Ast þijn mer alldrei gleymi.

Þess eins af Hug og Hiarta eg bid; Herra minn Dijrdar-sæli! hreinañ Lærdoom mer halltu vid, Hollds Skynsemd mig ei tæli, hvorke Mannanna Valld ne Villd, Vinatta blijd, ne Heiptiñ gilld, fraa þijnum Sannleik fæli.

Bænar Psalmur mooti þeim andlegu Ovinum.

Ton, Ovinanleg Borg er vor Gud, etc.

Leid þu mig Gud, og laat mig ei, leidast af sioalfs mijns Þootta, medañ i Heimi her eg þrei; halid þu mer vid þiñ Otta, hvort eg geng ut eda iñ, añastu, Jesu miñ, Lijf mitt, Samvitsku, Saal, Sioon, Heyrn, Ord, Verk og Maal, Flærd Diofuls ret a Flootta.

Lawsleega eg þer legg a Hond, Lijf og

Heil-

Heilbrigde miina, Lijthamañ tok og einig Ond, undir Trifeste pijna, þu mit, jaa, eigdu her, allt Valld og Raad a mer, oll er Umhyggia mijn, af mer komin til þijn; so læt eg Sorgir dvijna.

Hvad skal Mañeskiañ mogla þo, moote Skapara sijnum, Adams Fall þetta undirbieo, nu allskyns Swt og Pijnum: Jesus allt bætir Bøl, burttekur Sorg og Kvol, honum a Hond mig fel, hañ leysir Þrautir vel, hægir had Huga mijnum.

Mijn Saal hvad villtu mæla þa, mooti Skickun þijns Herra? Arf-Syndiñ gamla eykur Þraa, og eñ er forþent verra; af þvi eg allt of-frekt, mjook þaa fornu Sekt; so munu i Heimi her, Hollds Prioots Kraptarner, hlioota ad hiadna og þverra.

Endurlausnareñ Lof se þer, Lausn fyrer Ondu miñar, leystur fra Dauda lioost eg er, Lausn fyrir Pijnu þinnar: Leystu Lausnarans kær, Lastanna Flækiur þær, sem Saal mijn situr i, Sorg hefi eg, Herra, af þvi, sigt mig Lausn Synda fiña.

Leystu mig Jesu, Løstum frá, Lijf mitt aduren dvijnar; Lausniñ blessada leys mig þa, lioost fyrir Undir þijnar: Leys mig Lausnariñ trwr, sa lina Mootgængs Skwr, þegar þer þikir Mæl, þer fel eg Lijf og Sæl, Ord og Athafnir mijnar.

Sæluhiælpariñ sæll Jesu, Sæl mijn þer ætijd fagnar, Sæluñi Myskun sijndir þu, Sælinn þer Lofgiørd magnar: Sæl miñi send þu Lid, Sæla mijn þess þarf vid, Sæliñ er sivok og mood, Sæl uñ þitt blessad Blood, er Sæluñi sætast gagnar.

Naudhiælpari miñ Herra hijr, hiælpa nu Prœli þijnum, Hiælpræðis blessud Heilliñ dijr, hiælpa þu Veikleik mijnum: Hiælparlaus hiari eg her, ef hiælpar þu eigi mer, hiælpa moot Holdi og Heim, hiælpa moot Ovin þeim, sem veldur Vijtis Pijnum.

Lijfgiafari miñ og Lykniñ fijn, Lijfsins virdstu vægia, Lijfs-Fadir ertu, Lijfe mijn, Lijfs Meinum gior þu hægia, Lijf og Sæl

lof

loft þig, Lijfs medann sparar mig, Lijf mitt lifir i þer, lifdu Jesus i mer, lijfi lꝍt Lostu ei bœgia.

Fel eg mig nu i Fadminn þinn, Frelsarinn Jesu sꝍti, þo ad mer þreyngi Anaudin, Eymdir Heims og Mootlꝍti, verdi þinn Vilie a mer, vil eg þad lijda her, Lidsemd mer leggur þu, lꝍt mig umm sijdir nu, lifa med Lijfsins Mꝍti.

Jdrunar og Bœnar Andvarpan.

Ton, O Jesu Edla Bloomi, etc.

HUVER minn Drottinn dijri! dapur eg kem til þijn, Andi þinn œ mer stijri, annsgrud er Saalinn mijn, grꝍd hana, Gud eine, Ged-pijna ad linist, Blood Sonar Grid greine, grꝍtinn kꝍtist Syn.

Synd mijn er Sandi fleiri, sꝍrir þad Hiartans Grunn, Naad þijn er miklu meiri, mer er hun ordinn kunn, so fridi sijþꝍadann, sꝍ goodi œ blijdur, su Gledi se Gꝍda Sijdu af raudum Brunn.

Mannleg Hiaalp mest vill þrioota, mikil þa Naudsyn er, þvi flij eg til þinna Foota,

þinni

Þirmi nu Drottinn mer, heyr Bænir hijt mijnar, her tijn ei Reir klenum, gior lina mer Meinum, mest eg treyste Þer.

Drag mig wr Diwpi Nauda, Drottinn, eg bid af Root, Sonar þijns saarann Dauda, Synd lætu vinna Boot, Saal nædi Sool Fridar, sæl greidi Heilrædinn, Kvol eydist, Kul grædi, Christi Astinslioot.

Tijndann wr Tolu Sauda, tak þu mig enn i Saatt, afstijr þu Angri Nauda, einninn gior Lyndid kaatt, greid Brautir Gud mætur, græd Swtir, Frid jaata, Klid Þrauta Þad brioti, þinn so kanni Maatt.

Eg feli Umsioon þijna, einasti minn Jesu, Ond, Lijf og Æru mijna, ollu þvi stioorna þu; Lof, Heidur, liust greidist, Lijf-Grædir, af Þiodum, haf, Fadir, Hlijf gooda her oss fyrir nu.

PRIDIE FLOCKUR.

J hvorium finnast nockrer Jdrunar, Huggmiar og Packlætis Psalmar.

Bænar Psalmur ydrandi og trwads Manns.

Ton,

Ton, Til þijn heilagi Herra Gud, etc.

Syng þu Lof Drottne Saala mijn, sem er þinn Gud og Herra, vijst þvi hann giordi vel til þijn, Velgiörda minnstu þeirra, gaf þer eingetinn Soninn sinn, sem fyrir þig var lijflaatinn, hvort Afrverk er ollu stærra.

Lær þu og stunda lijka fremst, Lof syngia þijnum Gudi, eins seni David ad Ordi kemst, i sijnu Psalms Atqvædi, mijn Ond og allt hvad med mer er, minn Drottinn Heidur vandi þer, fyrir þijn sesinn Gædi.

Mig angrar þad i minni Saal, ad moot syndgadi eg Drottni; Ein Synd forskulldar eilijft Baal, eftir Logmalsins Vitni: Hver kann ad reikna Syndir sijn? Sia! fleyri eru Afbrot mijn, Sandi a Siafar-Botni.

Allijt mig Drottinn, aumann Þræl, Augum Myskunar þinnar, allijt og heyr mitt Eymda Bæl, allijt Bein Saalar minnar; i Jesu Nafni aumka mig, i Je-

su Nafni eg bid þig, Drottinn Gud Dijrdarennar.

J hafis helgustu Sacrum sia, Synda Forlijkun mijna, hvad þrongt þijn Reidi a honum la, hvorskins Kvalir og Pijna; Diøful, Helvijti og Dauda vann, med dijrdlegum Sigri uppreis hann, endurleysti so sijna.

Auma Syndara her i Heim, hann til Ydrunar kallar, so stadfestandi sialfur þeim, sijnar Velgiørdir allar, i Sacramenti Altaresis; ef, retti-trwadir neytum þess; so sem Postulinn spiallar.

Vidurkennandi vor Afbrot, verduga stærstu Nauda, utann ver høfum eilijf Not, af Jesu Pijnu og Dauda; Verum oss vort ad bæta Raad, bidiun Drottinn um sijna Naad: Vor gæti vel fra Sauda.

Eg maa þad iata aum Mannkynd, eins sem Kong David rædir, nær fyrirgefur hann mijna Synd, Meinsemdir allar græ-dir: JEsu utrunnid blessad Blood, Boot og Lækning er harla good, þeim Synda

þwng-

Þwnginn mædir.

Hiálpa þu mer, O Herra Gud! hiálpa þú Saalu miñi, hiálpa þu mer i Himna-Frid, hiálpa þu Skepnu þinni, hiálpadu mer fraa Heliar-Neyd, hiálpa þu mer fyrir Jesu Deyd; Hiálp þijn mer Huggun vinni.

Vægt hefur mer þijn Verndar Hond, veitt Hirting Födurlega; Þad Hrÿs reikna eg vægañ Vond, vidlijkast Barna Aga; Kraptur þijns Anda kenni mer, Kærleika þinn ad stunda her, og minnast þess mijna Daga.

Ad giæti eg helldur vid Syndum sied, so mig ei verra hendi; Bæn, Trw og Polinnmædi med, minni Idran þer sendi; Vitandi ad þessi Veralldar-Leid, verda muni mer ordugt Skeid, nema leidir mig lyfkvar Hendi.

O minn Jesu þijn eilijf Naad, endurlijsgi Saal mijna, eg befel mig og allt mitt Raad, i Myskunar Vernd þijna, laat oss so enda Lijfid her, ad Lof, Dijrd og Heid-

ur færum her, vor Gud umm Eilijfdina.

Bookstafa Pijding i Jesu Nafni.

Ton, Fadir vor sem ä Himnum ert, etc.

Ilmur er Jesus Edla-skær, oss vid Gud Fodur sætta fær; Andvarpan sanna syndugs Manns, so giorir fagra Bæninn hanns, eins og þa Soolinn upplioomar, allann Himin og Stiornurnar.

Eilijft Lijf Jesus oss tilbijr, allri Hormung i Gledi snijr, Grimd og Ogn Daudans eyddi her, Andlaat vort hægur Svefn þvi er, Heliar-Brodd skædann Herrann braut, hanns Magt og Walld med ollu þraut.

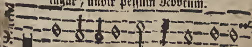
Sannleikur Jesus eflaust er, oss retta Lijfs-Braut kennir her, Heims-Spekinn aungva Huggun liær, Herranns Ord Raad og Blessan fær, allir sem treysta uppa þad, eilijfann finna Hvijldar-Stad.

Ufegur er Jesus viss og beinn, vel maa hann ganga hvor sem einn, fyrir hreina Trw og helgann Sid, hann leidir oss i

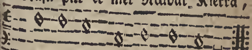
Dijrd-

Dijrdar-Frid, hrædast þarf sa ei Heliar Deyd, sem helldur ser vid þessa Leid.
Sigurvinninginn sætust her, a Synd og Dauda Jesus er, Diosul saangadi, enn frelsti oss, fyrir þa Kvol hañ leid a Kross, Jlm, Eilijfd, Sannleik, Veg, Sigur skær, so Nafn Jesus wtleggium vær.

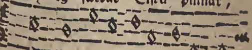
Añar Psalmur somu Meiningar, undir þessum Nootum.

Jesus Frelsare og Fridar Herra,
Nafn þitt er mer Naadar Kierra,

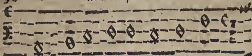

Frumgroode erru Saalar minnar,
Nijt eg sætrar Elsku þinnar,

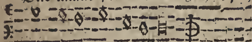

Þar finnst ekkert annad Heite, ad

Hið

Ond minne siwkre Lækning veite,

Þer vil eg Packer giora.

Endurlausnare, Biskup., Brooder, Brwdgume minn og Saalar Fæda, Eign mijn, Dijrgripur og Fesioodur, Jlmur Lijfsins og Roosen Gæda; Seimur Hunangs og Svala-Brunur, Saalar minnar æ kysse Munnur, a Sijdu Saar þitt moodur.

Sannleikur, Ord, Jmynd og Lioome, eingetenn Sonur Fødurs sane, af Hæd upprunen Himna Bloomi, til Hiaalpar sendur aumum Mane, Ok mitt hefur þu undergenged, af Gnægd þine hefe eg feinged, Naad fyrer Naad, minn Soome.

Vegur, Lioos og Lijfgiafare, Leidtoga rettan, eg þig nefne, Blood-Dropa þinn mer

mer skiile Skare, Skiijstoolpe miñ eg ꝼ
þig stefne; Ord þitt hreint mer alltijd lijse,
Ond mijn þig mikle, lofe og prijse, ꝼ med=
añ eg her vid hiare.

Sigrare, Kongur, Kennemadur, Kvist=
sins Jesse Bloomed skæra, Meystare
Herra miñ blessadur, mijn Corona, Dijrd
og Æra. Uñ þu mer i Utvalldra Safne,
ad eg þig lofe; J þijnu Nafne, Jesu,
frañgeing eg gladur.

Endurmiñing Christi Pijnu.

Ton, Oviñañleg Borg er vor Gud, etc.

Hvad Hiartans kæran hafde mig, Herr=
añ minn Jesus goode, i Daudann
gaf hann sialfañ sig, og sijnu wthellte
Bloode, Kongurenn Engla einn, eilijfur
Drotteñ hreinn, ꝼ sig took mijna Mynd,
meinlaus fyrer utañ Synd, og keypte frꝼ
Kvala Floode.

Aumur i Fꝼtækt fæddest her, fyrerlitei
af Heime, lagdur i Jotu Asna er, ollum
hafnande Seime, i Utlegd hraktest hann
hærstur Gud og so Mann, allskyns Ar=

mædu-Þraut, med Angre lijdꝫ hlaut, sak-
laus fra Synda-Eyme.

Blessudu sveittest Bloode sijn, bardest
vid Daudann stranga, Harmqvæle oll og
allskyns Pijn, yfir hanns Saalu ganga,
Fals-Koss, Fiotur og Bond, færdur i
Juda Hend, Hogg, Slog og Hraka
leid, Hædne, Alygd og Neyd, og Dooms
Alyktan ranga.

Krossfestur deyddur Drottenn var,
Dreyra-runnenn i Pijnum, hanns blessad
Hiarta hart þa skar, hvast Spioot med
Brodde sijnum, Blood og Vatn snart mꝫ
Swt, sem þar nam renna wt, heilage Her-
ra kær, hreinsar mig vel og þvær, af Sekt
og Syndum mijnum.

Hvad kom þar til, minn milde Gud,
Mædu þa villder lijda, og a þig taka alls-
kyns Naud, mꝫ Angre og sarum Kvijda?
Goodsemdar Gædskann þijn, giorde þad
vegna mijn, fra kolldum Kvala Veg,
keyptur so yrde eg, og mætte Myskunn bijda.

O Herra Jesu! hver er eg þess, hladenn

með morgum Syndum, að forletstu Himna lioosañ Sess, og leitader að mer tijndum? Liwfur so lenster mig, letstu krossfesta Þig, uppgafstu Ondu þijn, er það Lijfgiofenn mijn, svipter burt Sorgar-Myndum.

Enn hvað skal gialda aptur þer, ecke neitt gott hafande? Saala mijn, Lijf og allt hvað er, i þijnu Vallde stande; Angrað Hiarta og Gied, Jðran Syndanna með, ætijð þer offra vil, annað hefe eg ei til, meðtak það vel virðande.

Hvað þu aaleggur lijda skal, Lausnareñ Astar-kære, Hiartað, Sinne, Hugsun og Tal, hlijðeð so allt þer være; hiaalpa mer Herra miñ, að heilagañ Vilia þiñ, eg elske af allre Ond, eilijf þijn Naadar-Hond, aa Friðarens Braut mig fære.

Hiaalp mer að geta halldeð rett, af Hiarta, Saal og Sinne, hvað sem þu fyrer hefur sett, Hugaun veit Ondu minne, þaa Dauðeñ aa Dyrnar slær, Drotteñ stattu mer nær, Orð sijdurst, Son Guðs,

þijn, seu þaa einnig mijn, Sælu ad Saalum finne.

Amen, i Jesu eiged Nafn, Amen af Huga hreinum! forda mer Gud vid Glæpa Safn, geym mijna Saal fraa Meinum; so vil eg fatt med Trw, siungia þer, minn Jesu, Sanctus og sannan Prijs, i sællre Paradijs, Amen Lof Drottne einum!

Huggunar Psalmur i Krosse og Mootgange.

Ton, Natturann all og Edle Manns, etc.

Þu christenn Saala þiaad og mædd, þreytt under Krossins Byrde, vanmegnast ecke, vert ohrædd, Vilie Drottenns þo yrde; þrey, þol og lijd, bid, vona og bijd, Bæled sær goodann Enda, þaa Neyd er hærst, Herrann er nærst, hann mun þer Huggun senda.

Þu lijdr Kross og kveinar haatt; kvijder maa skie vid Dauda, Holldsins Vande er þetta þraatt, þegar þad keñer Nauda; helldur alltijd, vid Anda Strijd, aller megum þad jaata: Styrk muntu þaa, þur-

ſa ad ſea, ef þad ſkal undann lǽta.

Þaňig lǽtur oſs Drottēn dijr, deya frá þeſſum Heime, fagurlega ſitt Foolk til-bijr, fallvolltum Aud ſo gleyme, hirter mioog hǽgt, her med ſǽr lǽgt, Hiartad Metnadar-giarna: Grǽter um̄ Stund, gledur þo Lund, Gud þaňig ſiňa Barna.

Þu ſier ad Mooduren̄ Millde-giorn, miwklǽt vid ſitt Afkvǽme, agar þo oft ſijn Elſku-Born, ei ſo i Skada kǽme; Efter Hyrting, Audmyktar ſlijng, ad ſer þijdlega veſur, afþurkar klǽr, oll þeirra Tǽr, Aſtar-Koſs margann gefur.

Allt eins fer Drottēn ad vid oſs, Ord haňs lioost þar um̄ hliooda, Hyrting ǽ-leggur, Hryggd og Kroſs, haň vill oſs allt hid gooda; i Hormung midt, millder Ged ſitt, Myſkunar-Faderen̄ blijdur, elſk-ar þá beſt, hann agar meſt, er þeim nǽrſt ſem þijngſt lijdur.

Heyr hvad Eſajas hermer lioost, heilög-um fylltur Anda: Eň þo faaſt meige Mood-ur Brioost, Myſkunar-lauſt til Handa,

Afqvæme siin, so ei þess Piin, Elsku-dauft Hiartad kiende, alldrei skal þer, þo gleymt af mer, þitt Nafn i minne er Hende.

Sæt ad hverfu Guds Bornenn blijd, baaru sinn Kross og lidu, hlutu ad þola stundleat Strijd, stodugt i Trwnne bidu; Job, Moyses, ver minnunst þess, mieg hinnder lenge voru, David og fleir, sem Drottenns Mann, Diwpenn Hryggdaana stooru.

Hvor var meir virdt enn Maria, Mooder Jesu vors Herra, hlaut þo krossfestann Son sinn sia, Saar hanns ei feck ad sterra: Harma Sverd beitt, ried Hiartad heitt, hennar i sundur grafa; Drottne mest kær, sw millda Mær, mun þo vijst vered hafa.

Jaa, Gud villde sinn Son til Sanns, soddann med Skarte prijda, þad mun þer blijdre Brwdur hanns, best allra fegurst blijda: Hvad loflegt er i Heime her, honum samlijkiast meiga, og Jesu hiaa, Himnenum aa, Heim Von farsæla eiga.

Kannske ad þar um kvarter þu, kenne

eg vel Hollded veika, þer virdest sem þijn
Von og Trw, vilie hvarfla og skeika;
þrætt stendur naumt, Polgæded aumt,
þiænning æslenge dvelur; Bænenn er kolld,
Misgiord margfolld, miög soddann Hiart-
ad kvelur.

Ei er Trwenn þitt eged Verk, enn þoott
hun veikleg stande, ne Polenmæde i Þrau-
tum sterk, þad gefur helgur Ande, hvad
hann upptook, hann gaf og jook, hiælp-
samlega frammkvæmer, Vanmegnan þaa,
sem er þar aa, alldrei hanns Naad fordæmer.

Bænenn ef virdest veik og styrd, varastu
þo ad tregast, fyrer Augum Drottens vel
er vird; vor Jesus fagurlegast, þijder þad
allt, þer sijnest kalldt, ef hun sker i hanns
Nafne, Offur þad best, aasier hann mest,
ei trwe eg Gud þvi hafne.

Lœngst þo sinnest ad lijda þer, lijtel St-
und maa þad heita, Oendanleg sw Eilijfd
er, ofs þar mun Drottenn veita, Unadseind
þaa, sem alldrei maa, upphuxa mannlegt
Hiarta, lifum med Froo, Frid, Sælu

og Roo, fagrer sem Liooſed biarta.

Hygg ad! þvi Barne meſt er miwkt, Moodur Hiartad ægæta, vannegna ſem hun ſier og ſiwkt, ſijner þvi Hiwkrun mæ-ta: Eins er Guds Hond; ængrædre Ond, æ er hann nalægaſtur, æſtrijkur beſt, og blijdur meſt, vid Born ſijn veik trwfaſtur.

Brækadañ Reyr ei brijtur hann, blæs ei wt Hor riwkanda, glatadañ Saud med Fognud fann, fræʋilltum let ei granda; æ Herdum ſer, heimleides ber, hver mæ oſs þadañ draga? veika Sꝏl beſt, be-varar meſt, bæde Nætur og Daga.

J Jeſu Nafne bid og bijd, Brwdgum-inn fullſnart kemur, hanns er Aſijndeñ hijr og blijd, hvad villtu gyrnaſt fremur? Þijn Harma Tꝏr, oll þerrar klꝏr, þijd Drottiñs Hondeñ ſkæra, her vid þig ſkallt, hugga æʋallt, heilnæmt er ſlijkt ad læra.

Gude ſe Lof ſem glada Von, gaf oſs i Raunum vondum, let hañ ſiñ liwfa Lijk-nar Son, leyſa oſs af Daudans Bond-

um. Hañs Andeñ kær, er alltijd nær, ollum sem Piᴂning lijda, ver skulum þvi, Þreingingum i, þreya vona og bijda.

Af er þaa stadenn oll vor Sorg, Angistar horfenn Mæda, i Himnarijkes helgre Borg, hvar Englar Herrañs ræda, og syngia sætt, Sanctus ægætt, segiande af Hiarta, Amen; Lof, Heidur Prijs, Sæmd, Soome vijs, se Drottne um̃ Eilijfd frameñ.

Andvarpan christelegrar Kyrkiu,

Ton, Gæsskuriskaste Grædare miñ, etc.

Ef þu spyr ad: Þvi Christneñ klaar, kveinar daglega og feller Taar, andvarpar oft og stynur? Þu skallt vita hun þrooast leynt, þiker Brwdgumeñ koma seint, hennar hiartkære Vinur; Þreiger, segier: Jesu Christe, kom sem fyrst, so Kvolum linne, endurnær mig a Elsku þinne.

Hun bidur opt med Hryggd og Þraa: Hiartans Brwdgume laat þig siaa, O Drotteñ! dvel ei lenge, sætaste Jesu miñstu mijn, mer þiker laangt ad bijda þijn, nærsta

 þvi

þvi Nauden þreinger: Eine, hreine, Elsk=ugenn kær?, kom her nær, eg kalla af Mæde, læt þu mig odlast þijn Astar=Gæde.
O Gud gæfe eg ætte um̄ sin̄, upp til þijn koma Jesu min̄, ad sijdan̄ skilium eige: Hiartad mitt tak þu til þijn fyrst, Trw og Naad so mer ævaxtest, ad eg her folgood þreye: Heiter, veiter, Herrann merkur, hreinn og sterkur, heilagann Anda, sæ mig huggar i Hæska og Vanda.
Sem Hiorturen̄ þæ hann þyrstur er, þreittur til Vatnsins flijter ser, so honum svalad yrde, so længar oss her wr Heimsins Pijn, Herra min̄ Jesu, upp til þijn, framda af Krossins Byrde. Grædtu, bættu, Angred strijda, Kvol og Kvijda, Christne þiñar, leid hana heim til Hvijldar siñar.
O Jesu! merk þijn ængrud Hiord, ändvarpar, stinur þrwngt æ Jord, stodd nu i Fære stærsta: Hiælpa þu heñe, Herra trwr, Hæska ollum og Vanda wr, hun er harmþrwngen̄ nærsta: Leingest, þreingest, vid Ovin trylldan̄, Offa fylldan̄, ætijd

strijder

striidir; lát hana Drotteñ sigra um̃ siider.

Jesu mig lꜹngar efter þer, ætiid hvernig sem geingur her, kom til mijn Jesu kære! medañ mer Ønd i Briooste bijr, bid eg þu komer Jesu hijr, þer vil eg vera nærre: Sertu, vertu, Jesus hærstur, hiꜹ mer nærstur i hverskins Pijnu, skijl þu mer jafnañ i Skioole þijnu!

Um̃ Guds Adstod i Kroßenum.

Ton, Ovinañleg Borg er vor Gud, etc.

Eg vænte Drotteñ epter þer, i minne Hormung lꜹngre, og biid til þess þu biargar mer, af beisku Hugarens Angre, er striider ꜹ mig fast, og hvern Dag margfalldast, Kroßeñ mig fremur hart, kom þu, hiꜹlpadu snart, so liñe Striidu strꜹngre.

Veit eg þu, Drotteñ, manst til mijn, þa Mootgꜹngs-Tijmeñ stendur, segeñ i allre Freistne og Pijn, sel eg mig þer ꜹ Hendur, Nafn mitt vel þecker þu, þess em eg fullviß nu, þad er og skrifad iñ, i Handar-Loofañ þiñ, Sigur er mer þvi sendur.

Miñ Ande Drotteñ i þer gledst, til

Ords þíjns jafnañ leita, af Huggun miw-
kre Saalen̄ ſedſt, Saañleikſins Fyrerheita:
Komed Kroſs-þinader her, Chriſtur
ſiálfur ſo tier, alla eg ydur meſt, endur-
næra vil beſt, Erfide er mina þreyta.

Endurlauſnaren̄ allra trwr, aumer
hvers Lækning fundu, þeſſum mig leide
Prautum wr, a þægre Hialpar-Stun-
du, þo Holldenu þike lángt, Piningar
Oked ſtrángt, ſamt vertu Saal mijn
hrauſt, ſet a Drotten̄ þitt Trauſt, hañs
Millde-Verken̄ mundu.

Lifer min̄ Gud ſem Lijf mer gaf, Lijf
mitt er i hanns Vallde, Lijfs-Kvolum
ſvipte Lijfe af, Lijfs-Biorg min̄e vidhallde!
lifande Lijſſins Gud, Lijf mitt frelſa af
Naud, Lijfs ſo eg life her, ad Lijf eilijft
medur þer, ſkaeg um̄ allar Allder, Amen.

Packlætis Pſalmur, fyrer aftur-
fengna Heilbrigde, kvedenn 1663.

Ton, Jeſu Chriſte þig kalla eg a, etc.

Seig þu Lof Drottne Saal mijn nu,
ſætt med Hiartans Fognude, dag-
lega

ga jafnañ þacka þu, þijnum lifanda Gudi, hvor þer Lijf, Kraft, og Heilsu gaf, Hialp, Nad og Myskun veitti, nær Þiaaning þreitti, leisti þig øllu Angri af, Eymd þinni i Farsæld breitti.

Eg var hladinn med Hriggd og Þrau, Hollòid miog Soottinn pijndi, Hond Drottins lagdist hart mig a, Hirting miog þunga sijndi; hvoria Stund Dau-daus Von þvi-var, veiktist Lijfs Megnid þiada, og naut ei Nada, aldeilis dugdi ecki þar, Adstod Mannlegra Rada.

Þa eg la so i Hæska her, med Harm-kvælum Soottarinnar, gættir þu, Jesu minn, ad mer, Myskunar naut eg þinnar, Hond þijn blessud og Hlijfd otreg, hættar Freistingar lægdi, og vel mer vægde, so Nadar Umsioon astwdleg, Araasum Diøfuls bægdi.

Myskunar Hiarta-Þeled þitt, þa i Brioost um mig kendi, grædddir allt Soott-ar-Meinid mitt, med þini Lækuis-Hendi, Heilbrigdi gafst og Hraustleik mer, vor

Hættu Dandans leyſtir, og vel vid hreyſt-ir: Sæll og heppinn ad ſonnu er, ſa þiñi Gædſku treyſtir.

Mikil er Nood og Myſkun þijn, minn Jeſu Hiarta-kære, þu virdtiſt ſo ad mün-aſt mijn, þo maklegur þeſs ei væri. Loſ-ud veri þijn Lykninn good, loſad ſe Ord þitt mæta, ſem Bol kann bæta, loſi Him-nar og Heimſins Þiood, helgaſta Naſn þitt ſæta!

Nu ſkal eg hedann af ſerhvert Sinn, med Saal, Hug, Rauſt og Munni, Lij-giafara og Læknir minn, loſa af Hiartans Grunni: Bleſſud veri þijn bleſſud Hond, bleſſud ſe þijn Adhiwkan, vid mig ſo ſiw-kañ! Hirtingar Straffſiñs hardañ Vond, heſur þu giort mer mivkañ.

Heiti eg nu, Drottinn, her i moot, med Hialp og Adſtod þiñi, af Hiartans Gruñi giora Boot, ä Gleimſku og Þriootſku miñi, ollu framar ad þioona þer, og þijn-um Vilia ad gegna, þad meſt eg megna: Geſdu þar Kraſt og Maatt til mer, Myſk-

unar

unar þinnar veana.

Geim mig fra ollum Glæpa Stig, goodi Jesu miñ Herra, so ei til Reidi rei ti þig, ne rati i añad verra: Virdstu mer jafnan, Veind og Hlyf, Vægd og Lijnkind ad siina, nær Sorgar piina, eins þaa seinast mitt endar Lijf, añastu Sæalu mijna.

Uñ Guds Vardveitslu og Forsien.

Ton, eins og sitt Bern, etc.

Herra Jesu, mijn Hlijfd ert þu, þo Heimurinn vilie ei læta, einka Von mijn, er oll til þijn, þu þoldir Pijn, þer vil eg Hlijdni iæta.

Afhalldid Heims og Audlegd Seims, alldrei mer lætid hefur, til Frids þo er, miñ Gud i þer, eg uni her, vid þad sem þu mer gefur.

Lijf mitt og Ond, þer liwst a Hond, legg eg nu Fadirinn blijdi, þijn Hialpinn trw, mer hlijfi nu, Herra Jesu, Hormung þo a mig strijdi.

Luckañ mijn oll, a Lædi sniöll, leikur i Valldi þijnu, hvad Vilie er þiñ, umm Haginn miñ, i hvort eitt Siñ, Hiartanu

gediaſt mijnu.

Gædſkañ þijn viſt, mer gleymir ſiſt, gladur þvi vil eg þreya, Vidlundar bid, eg bijſt þar vid, Bleſſan og Frid, beſt mun= tu yfir mer ſegia.

Rijkdoomſins her, ei oſka mer, Or= byrgd lat mig ei pijna, mitt daglegt Braud, mer gef þu Gud, eñ Andar=Aud, alldrei lat þu mig tijna.

Ieſus med Daad, Jeſus med Raad, Jeſus i Lijfi og Dauda, Jeſus ſmijnn Hlijf, Jeſus mitt Lijf, vid Jeſum eg blijf, Jeſus er Bootinn Nauda.

Mijn Sal vid þig, mun hallda ſig, morg þo ad Syndinn ſæri, þitt bleſſad Blood, er Borgun good, þad bætir Mood, Broodir miñ Gud aſtkæri!

Verolld, Verolld þitt Vols og Volld, vel meattu odrum liena, affſeigi eg þer, ad uña her, hef heitid mer, hærſtum Gudi ad þiena.

Raad mer Gud minn, a Jord uñ Siñ, ollum ſo Loſtum hafni, uñ mer þijns

Lids, og Aftar-Sids, þa er eg til Frids, i Jesu Christi Nafni.

Packlætis og Bænar-Vers.

Ton, heyrdu Fadir hatt eg kalla, etc.

HErsta Lof af Hiartans Gruñi, her siing eg med Raust og Muñi, Jesu þeim mer ætijd unni, og Adstod veitti a Barndooms-Tijd.

Alla Tijma ad mer gætti, eckert so mig skada mætti, oll miin Jesus blijdur bætti, Barndooms-Hoot a Æsku-Tijd.

Lifi eg eñ og Lof þer segi, Lausnari miñ a Nott og Degi, nakvæm Jesu Naad sig hneigi, nu til miin a Alldurs-Tijd.

Lijkhamans Burdir þegar þriota, þiñar villdi eg Gædsku niota, lattu mig Jesu Hressing hliota, ef hiara skal eg a Elli-Tijd.

Goodvilld, Trygd og Ord þitt eina, alla se miin Bootinn Meina, styrki mig Jesu Hond þiju hreina, a hvorri og eiñi Mootgangs-Tijd.

Raad þu Huga Hiarta og Siñe, Hollde lijka og Saalu miñi, ad eg Jesu Elsku þinni

þinni, fyrir aungva sleppi Gledi-Tijd.

Ill Rad Heims mig einginn villi, Andi Guds mitt Gedid stilli, Jesu þini halldi eg Hylli, hedan af alla Lijfsins-Tijd.

Minstu a mig i Myskun þini, þa Maal er komid ad Her-Vist lini, sia til Jesu Saalu fini, Saalin mijn a Daudans Tijd.

Vek upp Holld af Svefni sijnum, sem þu lofar i Ordum þijnum, vægi, Jesu, Maalum mijnum, Myskun þijn a Dooms-ins Tijd.

Reiknadu mig fyrir Blood þitt blijda, blessadann medal þinna Lijda, Leif mer Jesu ad lesa þer frijda, Lofgiord um Eilijfa Tijd, Amen.

Harmagrætur!

Þess Mootlætta og af Gudi huggada.
Ton, Hvad skal oss aungra i Heimi her, etc.

Ad heimum Gudi er allt mitt Traust, Þ aungvu skal eg þvi kvijda, Angr mijna Hiarta efalaust, a ser hanns Milldinn blijda; Enn þo Hormungar efnin vond, a mig frekt giore ad leita, Almattug

Drott-

inns hægri Hond, hun kann þvi ollu ad breita.

Jnna mijn Saala Angur ber, oftlega maa þad sinna, kvijdandi þwngum Hesnum her, til hvorra eg giordi vinna, Samvitskann ihradist Synda-Grond, Sorger þvi Hugann mæda, almaattug Drottenns hægre Hond, hun kann þad best ad græda.

Ytra er Holld af Harmi þiaad, hardlega Krossinn þreyngir, Polinmædinnar þverrar Daad, þess meir sem Tijmann leingir, hvørge maa sinst umm Log ne Lond, Lækning vid Synda Kvilla, nema mijns Drottenns hægri Hond, hun kann allt Bol ad stilla.

Naalega er su einginn Tijd, ad mer ei Sturlan færi, ytra Baraatta, Jnnra Strijd, Aund og Lijkhama særir: Hvør kann vid slijku ad reisa Rond? Raadlaust er Holldid veika, laat: þo Drottinns hægri Hond, Hiartad mitt alldrei skeika.

Mannanna Stod og Styrkur bregst,

slotn-

stofnar þad oft til Nauda, Efinn mz Sorgum afram dregst, endar Lokfins med Dauda, þa bliota skiliast Holld og Ond, og Herwist Lijssins dwijna, almatlig Drottins hægri Hond, hun geymi Sälu mijna.

Ï mijnum Gudi eg Huggun hef, hvorin sem ödru sætir, mig a hans Walld og Wilia gef, veit eg þad hann mijn gætir, þo Synda, Eymda og Sorgar-Bond, sárt vilie Hiartad meida, almattug Drottins hægri Hond, hun mun þau af mer greida.

Trwr er minn Gud sem treisti eg á, Trwr er Jesus minn Herra, hans blessud Forsioon best mun sia, nær Wol og Eymd mijn skal þverra, sem Bilgiur Hafs vid Siafar-Strond, sijn Takmork ei forlata, eins stamtar Drottins hægri Hond, hvorri Sorg Tijd og Mata.

Wil eg nu giarnann vera til Frids, vil eg þvi aungvu kvijda, vil eg af Drottne vænta Lids, vil eg so þreiga og bijda, minn Her-

ra

ra Jesus Meiniň vond, mijkir og allann Trega, haňs almættuga hægri Hond, hiálpe mer eilijflega, Amen.

Psalmur til Jesum Christum.

Ton, Heyrdu Fadir hvatt eg kalla.

Heilagur Andi Guds mijns gooda, gefi so mijna Twngu frooda, hun kunni þer til Lofs ad liooda, lyknsamasti Jesu minn.

Eftir þer mig lœtu lœnga, œ Lijfsins Vegi keň mer gœnga, so eg megi þann Fognud fœnga, ad filgia þer eptir Jesu minn.

Þu ert vor Vegur i Himna Hœdir, helgast oß þitt Ordid frœdir, gloggt vid oß i Ritning rœdir, Rœdhollasti Jesu miň.

Lifandi Vatns hiň besti Bruňr, Brautiň Lijfs og Saňleiks Muňur, af sialfs þijns Ordi sert mer kuňur, Signadur Herra Jesu minn.

Gud ertu af Gudi sonnum, gefinn til Lausnar topudum Moňum, daglega þijna Dyggd ver konnum, Dœdsamasti Jesu miň

minn.

Lioos ertu af Lioosi færu, i Lioosi þijnu miog frabæru, Lioosid sioaum ver Lijfs med Æru, lofadur sertu Jesu minn.

Sa sem ad þer trwir og treystir, Triggdenn dijr, sem Lijdi Leystir, med þijnum Anda þann hughreystir, þijdur og blijdur Jesu minn.

Sa hinn sami þo sofni wr Heimi, særist ei af Kvala Keymi, Saal hans trw eg sialfur geymi, signadur Herra Jesu minn.

Hvor hann lifir i Trwnni traustur, tijdt i goodum Verkum hraustr, hun mun byggia Himna-Klaustur, hia þer sialfum Jesu minn.

Sætleik ber af Sikri ollum, þitt signad Nafn a hvort ver kollum, eilijfa Vist i Himna Hollum, hefur wtvegad Jesus minn.

Fyrirgef þu mer Lostu leida, lijka vil eg þig seginn beida, Lijssins Braut mer giordu greida, Græderi blijdur Jesu minn.

Þessu veit eg þu munt jaata, og það ei

mer

mer a mooti lꜳta, af þvi giorir sig Ond mijn kꜳta, i þer siꜳlfum Jesu minn.

Allt er eins og eg þig sꜳi, Einvallds-Herrañ Krapta-hꜳi, med Trwar Hond eg til þiin nꜳe, Tignar dijrstur Jesu miñ.

Þu gefur mer þitt Sakleysi, þa eg skal frꜳ Veralldar Hreisi, beint eg minn þꜳ Bwstad reisi, hiꜳ Bygdum þijnum, Jesu miñ.

Þijnu Retlæti þu mig klædir, þar mz alla meinsemd grædir, Dags mig efsti Doomur ei hrædir, dugꜳ munt þꜳ mer Jesu miñ.

Huggunar Styrk sijns heilaga Anda, Herrann gefi mer Lijds og Landa, so eg kunni strijda og standa, stodugur jafnann Jesu minn.

Dijrd se Gudi Drottni mijnum, dijrstum Fodur ꜳ Himni sijnum, med Eingetnum Syni sijnum, sem ert Herra Jesu minn.

Bænheyr þu mig bliidur sætur, bænheyr þu mig Gud ꜳgætur, bænheir þu

þitt Barn sem grætur, bænheyr þu mig Jesu minn.

FIOORDE FLOCKUR.
Jnnhelldur Psalma umm Dooms Dag og Christilega Burtfør.

Umm Mannsins fallvallta Lijf og þann sijdasta Dag.
Tonn, Alldungar Juda annars Dags, etc.

GEf eg mig allann Guds mijns Raad, geymi hann allt mitt Efni og Raad, hvad hellst mer kemr Høndum ad, i hverium Stad, hanns Mÿskun veri befalad.

Mina Lijfdaga Stærd og Stund, stendur i Guds mijns Fodurs Hønd, nær sem hann vill, þa vil eg strax, vera til Taks, gladur bijda þess gooda Dags.

Af þvi eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, þad er mijn Trw, hanns blessad Blood, se Borgun good, sem mig hreinsar af Synda-Mood.

Enn þo ad lagt mi[illegible]na Hølld, ligge svone og verdi ad Mold, samt finnur eckj Salinn Deyd, ne Sorgar-Leid, þvi hun

er frij fraa allre Neyd.

Æ! Hvad er þetta auma Lijf? Angist, Harmqvæle, Neyd og Kijf, þaa þad er best og bloomgast glæst, er Boled nærst, braadlega kemur Sorgeinn stærst.

Hvad er Mann nema Molld og Jörd, maktarlaus, dosen, þur og hord? i Heimenn sædest hingad ber, hver hellst hann er, hefur eckert i burt med ser.

Hann kann ad vera hraustur i Dag, heill og velfær med Gledeplag, enn aa Morgun siwkur og saar, so þad til gaar, lijka meske framliden Naar.

Allt eins og Bloomstred gult og grænt, glansande stendur fagurt og vænt, aa Augnabragde er orded burt, engva ber Kurt, fellur, visnar og fijkur burt.

Med þeim Skilmaala Madur hver, af Moodur-lijfe fæddur er, hann skal burt deya hedann vijst, þaa varer sijst, sæll er sa sem þar vel vid bijst.

Þvi velldur Adams Synda Sekt, sijdann þess aller gulldu frekt, umm Alfur Heims

finnst ecke neinn, jaa, alldrei einn, sem af henne kann segiast hreinn.

Þar stodar hverke Gotz ne Gialld, Gosugt Etterne Hefd ne Valld; sliott skal hver einn med solann Krans, i Dauðans Dans, dvelia maa ei vid, Kalled hnns.

Þaa er Lijkhamenn folur og faar, Fegurdinn oll i burtu gaar, liggur so i saurugum Leyr, hann siest ei meir, Saalenn einsomul alldrei deyr.

Hun skilst vid Holldid her til Sanns, Hreised afleggur Lijkhamans, Odaudleg þangad allsliott ser, sem aasett er, umm þad oss ollum þeinkia ber.

Hver sem Guds Ord og Herrans Raad, hefur umm Lijfsins Tijd forsmaad, og so deyr burt Idrunarlaust, fyrer utann Traust, hanns Saal fær eilijfa Harma-Raust.

Æ! vesæl er sw auma Saal, wtrekenn strax i Vijtes Baal, dopur þar bijda Doomsins maa, fordæmdum hiaa: Goode Jesu mig geym þar fraa.

Hver sem Guds Ord elskade nu, aa Je-

sum setur fulla Trw, Sœlenn hañs engvu kvijda kañ, kvittud vid Bann, hun er innleidd i Himna-Rann.

Auglite Guds sær ætijd sia, engenn Harmkvæle minnest a, bijdur Dooms-Dags i dijrre Vist, er allrei tvist; þad gefe oss Gud fyrer Jesum Christ.

Vid Bœsunnunnar hvellann Hlioom, Heims-Þiood kemur strax fyrer Doom, Raadsmeñsku sinnar Reikning þa, hver hallda a, so aller meiga þar uppa sia.

Upp wr Grofunum aller senn, iller og gooder rijsa Menn, þar kemur vijst hver Sæl til Sañs, þess sama Manns, lijdur aptur til Lijkhamans.

So sem einn Hyrder Saude og Kid, sundurgreiner a hveria Hlid, Ogudlieger, sem aller sia, med Eymd og Þra, til vinstri Handar verda þa.

Ranglœta stodar ei Viel ne Vorn, Vitskann Logklookra Slægdargiorn, þa hefur eckert Afl ne Makt; engenn sær sagt, eitt Ord a moot eda framlagt.

O-mogulegt er ad flija fra, Frækleikur

engenn gillder þa, Vitne Samvitsku sann-ar gløggt, og serhvern snøggt; Hvar mun þa standa Hiartad klockt.

Allar Skepnur med einne Raust, og klaga sekann vægdarlaust, Samvitskann sialf svarar til hratt; þad er þo satt, fyrer Þusund Vitne hun gengur gladt.

Øll Verkenn þar med Ogudleg, openn-berlega siina sig, hrópande sialf ser Hefn-dar-Laun, og Heliar Raun, eiliift þad gill-der Kvalanna Kaun.

Atkvæde Domarans aptur og moot, Andsvorenn gefur þesse fliót; Viiked fra mer Illgiørda Menn, aller i senn, eg kann-ast ei vid ydur enn.

Ver sem ad Jesum vonum oss, verdum til hægre Handar þa, Reiknings þo Skulldenn skodest þar, ei skadar spar, af þvi hun odur utsliett var.

Þad sæta Jesu Siidu Blood, sem af hanns helgu Benium stood, allann vorn Reikning af hefur mad, fyrer Eilsku og Dad, þad hlutum ver fyrer Herranns

Nad.

Nad.

Ranglega hef eg hondlad margt, Holldsins filgiande vondre Art, upp til Doomsins mer ei erfært, enn sijdur vært, nema fyrer Jesu Nafned skært.

Pad er vor allra Huggun her, Hiartad þa Krijden Synda sker, sa sem dæmer hann doo a Kross, gaf Gialld fyrer oss, pad var hanns blessadur Benia-Foss.

O Madur, Madur! hygg ad her, huxa þig umm medann Tijminn er, nu er þer bodenn Naadenn stærst, Guds Elskann glæst, i þessu Lijfe Lykn sw næst.

Dyr Lijfs þer standa opnar enn, ad þvi skyllder þu gæta senn, wtstendur breidd-ur Fadmur sws, frijdur Jesus, hann bijdur þer i þetta Hws.

Ef þu aktar meir Aud og Seim, ad hyll-est þenna vonda Heim, og gegner ecke Guds þijns Raust, ne gefur Traust, wtrekenn verdur Efalaust.

Yfir Jerusalem Jesus gret, jafnvel A-minning heyra let, þeir villdu ecke ad þvi

gan, fyrer Illsku og Pran, þwngar Hefnder þvi hlutu ad faa.

Eñ ef þu ydrast efalaust, og Jesum setur Bón og Traust, þaa er hanns Naad þijn Vernd og Hliif, Hialp, Heill og Lijf, so alldrei keñer Kvalanna Kijf.

Af Augum þijnum oll þijn Taar, astrijk hanns þerrar Hondeñ klaar, Hiartans Fognud heilogum hiaa, Himnenum a, endalaust muntu eiga ad faa.

Glediunst her vid oll Guds Born trw, good og fullviiss er Huggun sw, Heim-Von er saet, þo her se kallt, i Hryggdum allt, eiliijft er Lijf oss O-fallvallt.

Gud uñe oss ad ydrast her, a medann Naadar Tijmeñ er, Drotteñ gef haega Dauda Tijd, Frid, fyrr og siid, eiliijft Lijf med otvolldum Lijd. Amen.

Baenar Psalmur uñ christelega Burtfor.

Ton, O Herra Gud, þijn heiløg Bod, etc.

O! Naadar Naegd, naegst Heill og Fraegd, naegst Elskañ Jesu Christe!

naegst

nægst Naadar Lynd, nægst Boot vid Synd, nægste Huggarenn beste, nægsta Lijf: er, nægstann Kraft ber, nægsta Hiaalp yirdstu oss senda, Jesus Guds Son, giordu þaa Boon, gef mer farsælann Enda.

Eg veit ad mer, sem odrum her, er oakvordud Stund ad deya, eg bid Gud þig, O Gud! laat mig, gott Strijd her kunna heya, vel skiliast vid, og fara i Frid, saa so Dijrd ad lenda, Jesus Guds Sonn, giordu þaa Boon, gef mer farsælann Enda.

Veikleika minn, og Ostyrkinn, af kann Jesus ad taka, oll Brot og Brest, Bol Holldsins mest, bæter og græder lijka, ann mer þaa dey, þad efa eg ei, i eilijft Frelse ad venda. Jesus Guds Son, giordu þaa Boon, gef mer farsælann Enda.

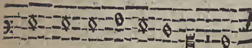
Saala mijn kær! Kross hvern sem fær, Kraft þinn laat ecke buga, sw kemur Tijd, þoleinmood bijd, þu fær vel gladann Huga, þo her i Heim, med Þijngslum þeim, þer vilie Drottenn benda. Jesus Guds Son, giordu þaa Boon, gef mer farsælann Enda.

Sœrbedeñ blijdt, med Tœrum tijdt, trwfaste Gud hiñ sanne, Andlœted sæt, med Glede gædt, gef þu mer veikum Mañe, lœttu mig þa; leidast vel frœ, lioott eckert kuña ad henda. Jesus Guds Son, giordu þœ Boon, gef mer farsœlañ Enda.

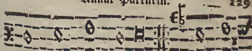
Þu millde Gud, Preñing blesfud, þad Lijfed, sem eg unne, se þer Lof Dijrd, Drotteñ minn, skijrd, diwpum af Hiartans Gruñe; œ Dauda Stund, i Dijrdar Hend, Drotteñs fel eg miñ Anda, Jesus Guds Son, giordu þœ Boon, gef mer farsœlañ Enda.

Uñþeinking Daudans.

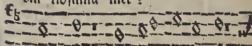
Mœ siingia under þessum Nootum.

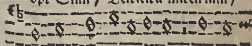
Oh! oh! hver vill mig veria, Vallþa hañ œ Lijf vill heria, hver

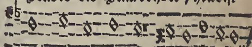
di Daudans fyrer, Eg fiñ,
vill lidsinna mer?

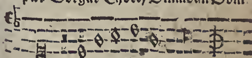
opt Sinn, Veikleika mikeñ miñ,

Holided vid Heliu kvijder, hrædist

þær Sorgar Tijder, Omilldañ Ovin-

þann, ecke þo fordast kann.

Hveria Stund honum moote, hleipur
þo Lijfed Mañs, hweñ med Bana-Spioo-

ti, bijdur Þvi Grimdeñ hanns, nær ser, nœmt þer, nu, og hvad meira er, Heimile hiaa þer hefur, hvert vaker eda sefur, umsitur aavallt þig, ei lætur merkia sig.

Fraa þvi ad fyrst þu fœdest, filgir hann jafnañ þer, og um i Leyndum lœdest, Lond og Sioo hvar þu fer; hañs Or, allsnor, umsitur Lijf og Fior, aa sterkum Boga stendur, Streingur til hæfis bendur, ovart afgengeñ sinst, oft þegar varer minnst.

Jafngrimur eins vid alla, er hañ aa hverre Tijd, Born, gamla, Konur og Karla, Konga og aumañ Lijd, hvern þañ, helldst kañ, hedañ burthriffar hañ, bœde lœrda og leika, lijka hrausta sem veika, engenn umsliwed fær, ollum þeim nidurslær.

Fiarlægt þo flija villder, fær ecke hiaalpad þad, hañ kemur hvad sem gillder, hitter þig i þeim Stad; Allt Traust, er laust, inn um hvern Mwr hañ braust, good Ord og Giof ei hyrder, Gull og Silfur minnst virder, ein liggur ollum Leid, i gegnum saarann Deyd.

Allañ Frijdleik afmyndar, wr dregur Blooded raudt, Augnanna Sioon og blindar, Yfirbragd g'orer snaudt, Heyrn skijr, frœ flijr, Fegurd i Solnan suijr, Ond burt wr Briooste slijtur, bæde Mæl og Vit þrijtur, er Lijk fyrer utañ Tof, wtbored kalldt i Grof.

Eg veit þad viijst um sijder, vitia mun Daudeñ mijn, Lijfed frekt fyrerkviijder, fær þar saf Sorg og Pijn, hugdeigt, Holld veikt, Heimsins til er miog hneigt, Þvert œ moot vorum Vilia, vid hliootum þo ad skilia, Grofeñ ofbijdur oss, ei er þad lettur Kross.

Þoott allann Heim eg ætti, Aud og Makt serhvers Lands, hiœlpa þad mer ei mætti, mooti Valldi Daudans: Hvad mœ Hollds Þœ, Harmur og Kvijde nœ? Hvi skal af þvi ad þreytast, sem þo kañ ei umbreitast? Þad er eitt Sinn œsett, so mun þo standa rett.

Fyrst ekkert fiñst œ Jordu, Frelse ne Hiœlpar-Ræd, moot Kvijda og Hele

hordu, himneska bid eg Nad, umm Lid og Frid, eg þa skal skiliast vid, Daudans Otta burtdrijfe, dadsamlega mer hlijfe, Asijnd hanns ognarleg, alldrei so skelfe mig.

Jesus sa Herra heiter, Hel-Pijn feck Ufirmakt, þann Sigur sijnum veiter, sonn Trw þar hefur a Vakt, hanns her, Andeer, Aflausn daglega tier, i hanns Fognud og Fride, saum med Engla Lide, hollidlegre Hervist fra, himnesku Lijfe na.

J Gude þvi gladur deya, og gladur lifa vil, þolenmoodlega þreya, þeirrar Heimferdar til, her ga, Heim fra, Herranns Samvistum na; þvi Daudann Jesus deydde, Daudans Beiskleik og eydde, er so Daudans Adfor, eilijfs Lijfs rettu Kior.

Eg flij af hriggum Huga, Herra Jesu til þijn, Otten vill yferbuga, auma Samvitsku mijn, Vanmatt þann þratt, þu veitst og Hollbsins Hatt, Andann Lausn liwsa girner, Lijkhamenn moote spyrner, þad er eitt þwngelegt Strijd, þinar eg Hialpar bijd.

Af Moodur-Lijfe mig leidder, lifande

Jesu

Jesu minn, goodann Veg sijdann greid dir, Guds-Barna i Selskapinu, og mer, æ her, i ollu hrinkrader, lat þer nu ecki leid-ast, Lijf mitt og Saal tilreida, Heimi og Holldi fraa, himneskri Vist od naa.

Mig dyrfir moeti Dauda, Daudi þinn Jesu kær, Grimd hans þu giordir snauda, Gledi mer soddann fær, Valld traust, Hels hraust, heptir, og sundur brautst; oll Fiotur Ovinanna, oss veittir Frelsan sanna, þar af fengum ver Frid, feginn þvi skilst eg vid.

Mitt Hiarta i Hiarta þijnu, hvijlast lat Drottinn minn, eins þitt, so aftur mijnu, innsigla serhvort Sinn; Son þinn, se minn, Saalar Vijsdoemurinn, einn Hræring Heilagur Andi, Huggun og Stioorn eblandi, til alls Goods medann er, einkum þa deya fer.

Gudi se Lof sem greidir, Gotu og Veginn minn, um Dyr mig Daudans leidir, i Dijrdar Rijkid inn; lat Heim, hanns Seim, og Holld med bradum þeim, hafa

siñ Hœtt og Læti, Herrann minn Jesus sæti, mer stendur milldur hia, mest þegar liggur a.

Aññar Psalmur somu Meiningar.

Ton, Dagur i Austri ollum, etc.

Allt eins og Bloomstrid eina, uppvex a slettri Grund, fagurt med Frioofgun hreina, fyrst um̃ Dags Morgun-Stund, a snoggvu Auga-Bragdi, afskorid verdur fliott; Lit og Blod nidurlagdi, Liif Mannlegt endar skiott.

So hleypr Æskañ unga, ovissa Daudans Leid, sem Alldur og Ellin̄ þwnga, allt reññur sama Skeid, Innsigli aungvir feingu, uppa Liifs-Stunda Bid, enn þann Kost undirgeingu, allir ad skiliast vid.

Daudiñ ma so med Saññi, samlijkiast þyki mer, slijngum þeim Slattumanni, er slær allt hvad fyrir er, Grosin̄ og Jurtir grænar, glooandi Bloomstrid-friijdt, Reyr, Stor, sem Roosir vænar, reiknar hañ iafn smanijtt.

Liifid Mañs hratt fram̃ hleipur, hefur þad

þad aungva Bid, i Daudans grimmar Greipur, Grofinn tekur þar vid, allrar Veralldar Vegur, rijkur ad sama Punct, setar þad fws sem tregur, hvort fellur lett eda þvongt.

Hvorke fyrir Hefd ne Valldi, hopar Daudinn eitt Strik, fæst sijst med fogru Gialldi, Frestur umm Augnablik, allt hann ad einu gylldir, þvort illa lijki edur vel, Boon ei ne Brædi mylldir, hanns beyska Heiptar-Pel.

Menn vada i Villu og Svijma, veit enginn neitt um þad, hvornin, a hvorium Tijma, eda hvar hann kemur ad; Einn Vegur ollum greidir, Inngangi i Heimsins Rann, margbreittar lijst mer Leidir, liggi þo wt þadann.

Af Daudans eins nam kreinkia, alla i Verolld her, skal eg þa þurfa ad þeinkia, hann þyrmi einum mer? Adams er Edli runnid, i mitt nattturlegt Holld, eg hef þar og til unned, aftur ad verda ad Molld.

Hvorki med Hefd ne Ranni, her þetta

Lyf eg fañ, Sœaliñ er ſo ſem ad Laani, ſamteingd vid Lijkhamañ: J Herrañs Hondum ſtendur, ad heimta ſitt af mer, Daudinn maa ſegiaſt ſendur, ad ſækia hvad Skaparans er.

Nu vel i Herrañs Nafni, fyrſt Naudſyn ber til ſlijk, Jeg er ei þeirra iafni, ſem Jordinn geymir nu Lyk: Hvonær ſem Kallid kemur, kaupir ſig einginn frij; þar læt eg Nøtt ſem nemur, neitt ſkal ei kvijda þvi.

Eg veit minn liwfur lifir, Lauſnarinn Himnum aa, hañ rædur ollu yfir, eiñ heitir Jeſus ſaa, Sigrarinn Daudañs ſañi, ſialfur aa Kroſſi doo, og mer ſo aumum Manni, Eilijft Lijf vijſt tilbioo.

Med ſijnum Dauda hañ deyddi, Daudann og Sigur vañ, Makt hañs og Aſli eyddi, eckert mig ſkada kañ, þo leggiſt Lijk i Jordu, lifir mijn Sœala frij, hun mætir alldrei hordu, Himneſkri Sælu i.

Jeſus er mer i Minni, mig aa hañs Valld eg gef, hvort eg er wti eda inni, eins

þa

Þa eg vaki og sef, hañ er mijn Hœlp og Hreysti, hann er mitt retta Lijf, honum af Hiarta eg treysti, hann mijkir Daudanns Kijf.

Eg lifi i Jesu Nafni, i Jesu Nafni eg dey, þo Heilsa og Lijf mer hafni, hrædist eg Daudañ ei, Daudi! eg Ottast egi, Aſl þitt ne Valldið gillt, i Christi Krafti eg segi: kom þu sæll þegar þu villt, Amen.

Psalmr uñ Christilega Burtfor.

Ton, kom Andi heilagi, etc.

Enn ber eg Andar-Kvein, upp til Guds Hæda, hann kañ mijn margfolld Mein, miwkast ad græda.

Andvarp mitt ecki hañ, wt fra ser rekur, Hug gledur Harmfullann, Hondum vid tekur.

Mitt daglegt Yndi er, æ hañ ad kvaka, eins æ Noott Sæl mijn sier, Sætleik hanns vaka.

Er hun so ofrid lift, eftir þeim Herra, sem Verolld Vokva þyrst, vid Sumar Þerra.

Riik Gyrnd su reñer oft, retr osediandi,
Hugañum hœtt i Loft, her þo eg stánde.
I Muñiñ falla fliott, Fossarner Tœra,
iñvortis er samt hlioodt, Andvarpid, sœra.
Kiñ-Beiniñ þar med þvœ, þau nockud svijda, Gud sier hvad sœrt eg sœ, Sorgir vid strijda.
Nær skal su Sœlar Gyrnd, sodd fullkomlega, ad alldeilis ut se firnd, Drinn mijns Trega.
Ad Sœl og lijka Liif, lijta þann nœe, sem endar allt mitt Kijf, eftir og þrœe:
Nu vill þad harla heitt, Hugann miñ beigia, eg œ þad efter eitt, eñ nu ad deya.
Uggur sœ œngrar mig, eg blijtlad styggia, Drottinn so þrœvallt þig, þenna Heim byggia.
Være afstadid Strijd, stilltist su Hrœdsla, fullkomeñ bættist blijd, Hiartskerans Grædsla.
Jesu minn legdu Lid, lœttu mig trwa, þer, heitt eg þess nu bid, þar frœ ei snwa.
Hollds-Beikinn þrijtur þa, þiñ Sœt-

leik-

leik geyni, Utfør vil feginn fa, fra þessum Heimi.

Þijn Ord mitt lijfga Lijf, lijka þo deyi, þar vid obilugt blijf, bregdast þau eigi.

Þvi verdur Peled hraust, þo Daudenn komi, luckast mer lofad Traust, lijka i Guds Doomi.

Eg veit ad Jesus minn, upp kann mig vekia, med Holldi mijn Beininn, mun aftur þekia.

Med sama Sioonar-Hvarm, sem her nu væri, se eg hann sviftur Harm, I Sig..r-Kæti.

Af er þa Angistar, oll Raun og Mæda, hrekst eg ei hrumur þar, i hrornan Klæda.

Mijna eg fundid fæ, fagnadar glada, sem bloomgad Sumar-Fræ, sætra Lauf-Blada.

Diofull og Doolgar hans, Dijrd þa ei fella, sem her i Sorgar-Dans, sijfellt mig hrella.

Þvi vil eg Fridar-fws, fra Hriggdar-Diwpi, afleggia Holldsins Hws, so hyl-

ie∫t

iest Hiwpe.

Lamb Guds sem Lijf mer faň, lꜳttu mig vera, sꜳttann vid serhvorn Mann; samt þig, minn Herra.

Gef þu mer gooda Meň, Gręf mijna taka, og medaň anda eň, yfir mer vaka.

Gud lꜳt mig enginn Ord, af Munni leida, sem bwa Sꜳlu Mord, Sꜳlu mig sneida.

Yfir allt aňad hitt, uň mer ad hreppa, Hold og Blood helgast þitt, Huggun ei sleppa.

Jesu Guds sanni Son, send n[illegible] til Handa, þa hꜳrstu Heilla Von, heilagann Anda.

Fyrir Strijd strꜳngast þitt, sterkasti Drottinn, Andlꜳtid miwkt gef mitt, mer se bꜳr Soottiň.

Engaň lꜳt Otta af mer, afgegnum standa, svꜳf þu mig sꜳtt i þer, sialfum til Handa.

Medtak þu mina Önd, minn Jesu Christe! i þiňi heilla Hond, hun se og gifte.

Lattu Gud þeckann þinn, Þioon einhvørn vera, Foringia froomann minn, fagrann Saung giora.

Sem Leidi, Lijk og Grøf, liwst se ad blessa, og lææte ar enga Tøf, Ord Guds ad Messa.

Launa þu sialfur so, Saung þann og Lestur, Drottinn umm Tijma tvo, Triwr Hirdir bestur.

Her med þig blijdann bid, Brunnur alls gooda, send þu þeim sijfellt Lid, sem þar til stoda.

Ødlist þeir eilijft Gagn, audgist ꝏ Folldu, sem bera Sveita-Magn, ad soopa ꝏ mig Molldu.

Sofnadur sijdan þa, sæll mun uppreistur, Erfidi ollu fra, af Gudi keystur.

Allt hvad minn goodi Gud, gaf mer i Heimi, eitt taki aftur vid, annist og geimi.

Hann veri Fadir føs, Fodurleysingia, Myskun og Matar-Hws, minna Vesslinga.

Lijsi þeim Lijfs ꝏ Braut, Lijnkind ꝏ breidi, og so wr allri Þraut, umm sijdir leidi.

Ei læt þeim eftir mig, Aud Gull ne Silfur, helldur Gud hellst bid þig, hialpa þeim sialfur.

O minn Gud! mijn er þad, miwk Bæn og Voninn, þann Hoopinn þer tak ad, þinn fyrir Soninn.

Eins medann erum vær, oll her a Lijfi, þijn blessud Nad se nær, vid Naudum hlijfi!

Vort smatækt hafdu Hws, i Hendi þinni, Drottinn Gud Fridar-fws, frioosga bad Jnni.

Þijn Ord þar bestu Biorg, Braud, Hws og Klædi, gefi þijn Gædskann morg, Gud Policinnædi.

Einu sertu sanni Gud, sem med oss vendi, ad sækia allann Aud, i þitt Haglendi.

Drottinn minn harla heitt, helldst þar umm beidi, hætt so ei saki neitt, Sal hedann leidi.

Herra mig heimann bw, i Hendur þijnar, leid mig i Liossens Trw, umm Lijfs Tijd mijna.

Ei lattu Synda Sid, saurga mitt Hiarta, so megi sætt med Frid, Samvitskann skarta.

Hætt og diwpt heitum Foss, Hiartans ut renni, Barn Guds, sem bar sinn Kross, i Briosti umm mig kenni.

Miog hætt er marga stund, minn hrelliſt Hugur, gef Nad af goodri Lund, Gud almattugur.

Eg trwi a þig fast, almattug Vera, þann Skiolld fyrir Skeitid hvast, skal eg frambera.

Drottinn eg þecki þig, þer þvi befala, alldeilis allann mig, ann Hiartans Kala.

Særduog grætt Ged, Gud sem þer lyndir, audmiwk Bæn mijn er med, minnst ei a Syndir.

Eg a mig ecki her, i Verolldinni, Drottinn eg Eign þijn er, af Myskun þinni.

Þvi veit eg, sierd þinn Saud, sialfs, þo her arki, þinn þeckir allann Aud, af eginn Marki.

Uppsinns scdst ecki Kverk, af Sælu

minn

miñi, þijn Hondiñ hardla sterk, helldur Hiørd siñi.

Her begi eg Hiartans Kne, Hialpar særbæni, rett sem ein Ambaatt se, upp til Guds mæni.

Yfirgef ecki mig, i þinni Brædi, gef fundid gete eg þig, Gud mitt Hiælpræði.

Fraa eiñi Eyktar-Stund, allt fram til hinnar, bijd eg med liwfri Lund, Lijfs-Komu þinnar.

Giørdu nu Gud minn snart, ad Græti mijnum, bordum Reir bend ei hart, Bloodkeiptum þijnum.

Hofud mitt seka se, sem Kiølltu moodur, lagt i þitt Lyknar Kne, Lausnarinn goodur.

Burt mer ei bliwgum hrind, Bodulß i Hendur, Fætur þijn Fadme bind, Frelsarinn kendur.

Ondiñ mijn sijgur so, Saar þiña Nista, eins og Brioost Bruña Tvo, Barnid orþyrsta.

Mer gengur Mergiar til, Myskun ut-

dreig-

dreigeñ, mitt Angur mykia vil, miog Hiartans fegenn.

Þadañ um eilijf Ar, 'alldrei burt venda, Drotteñ þinn Heidur hœr, halldest ꝏn Enda.

Eja! þer goode Gud, Gosgun se frameñ, um Eilijfd Ar og Sijd, Amen, jœ AMEN.

Andlꝏts Psalmur.

Er Skꝏlded orkte ꝏ siñe Soottar Sœng.

Ton, Foolked sem Drottne filgde wt, etc.

Herra Jesu! eg hroopa ꝏ þig, Hiartans þvi Kraftar dvijna, bœnheyr þu Drottenn milldur mig, fyrer Mykunsemina þijna.

Bœnheyr mig fyrer þijn bloodug Sꝏr, og Benia-Fosseñ rauda, bœnheyr mig Nꝏdar Kougur klꝏr, og kendu til miñna Nauda.

Bœnheyr mig fyrer þinn Trega og Tꝏr, og titrande Kvalaña Pijnu, bœnheyr mig fyrer þitt Sijdu-Sꝏr, og svaladu Hiarta mijnu.

Liwfur Jesus eg leita þijn, lꝏt mer að Hvarfe verda, angrꝏd er nockud Önden mijn, ad vilia Þrauter herda.
Lꝏttu mig fiña Lykn hia þer, liwfust-um Edla-Broodur, Hwſs-Kroſse litlum hægdu a mer; Heyrdu þad Gud minn goodur.
Þo vil eg Bikar þenna af, med þack-lꝏtu Hiarta drecka, ſtytt þo mer fiñest Stunda-Kaf, ſvaladu mijnum Ecka.
Herra gef mer i Hiartans Ged, heilaga Þolenmæde, Umburdarlynde einneñ med, og eilijf Sꝏlar Gæde.
Kærleikans Elld þu kveik i mer, kref eg þeſs Gud af Hiarta, i andlegum Hiwſkap ꝏ med þer, Önd mijn ſo næne ad ſkarta.
Drotteñ þu veitſt miñ Þꝏnka og Pel, og Porſena alla mijna, þijna i Hönd eg þad allt fel, þyrſtur i Myſkun þijna.
Alldur miñ þegar wte er, Eymdum trwe eg þꝏ liñe, fyrer Blood þitt Jesu biarga mer, a Bana-Sængenne minne.
Hreiſe mig þa þitt bleſsad Blood beint

so ad Trwar Stafne, heim eg þa rettu Hiaalpar Slood, hallde i Jesu Nafne.

Bæuheyr mig himneſk Blijdañ væu, og bleſſadr Edla Brooder, gleym þu ei miñe giordre Bæn, geadu heñar Jesu goode.

Andlaats þaa Stundu yfir mig ſlær, allt Maal og Megn vill dvijna, heim til þijn Fader Hiarta kær, hafdu Saalena mijna.

Hægañ gef Dauda og Hedannfør, Hvijld þar med Hollde mijnu, i Uppriſuñe þa edla Kiør, i Auglite ad glediaſt þijnu.

Lattu mitt Hiarta ſegia med ſer, og ſoddañ Trw i þvi ſtanda: Herra Jesu mykuna mer, medtak þu ſo minn Anda.

Falle ſo til eg miſſe Maal, miñ fyrer Afgangs Tijma, i mitt Hiarta Sinne og Saal, ſoddann Ord virdſtu ad ſtijma.

Þaa er eg hoolpeñ þad er mijn Trw, þeſſa Boon virdſt mer veita, Andlite þijnu ad mer ſnw, eins ſem eg þeſs nu leita.

Fegeñ vil eg ſem fliootaſt nu, frelſaſt wr Daudans Skordum, Auglite þijnu ad mer ſnw, eins og til Peturs fordum.

Sæte Jesu mig sviptu Pijn, Psalmeñ giore eg so enda, hrelldu svaladu Hiarta mijn, Huggun virdst þu mer senda, Am̄.

Aūar Andlaats-Psalmur, Er Skalded orkte sijdarst a siñe Soott-ar-Sæng.

Med Himna-Lag.

Gud kome sialfur nu med Raad, nu sitie Gud mitt Efne og Raad; Nu er mer Jesu Þorf a þer, þer hefe eg treyst i Heime her.

Eg hefe alldrei i nockre Naud, naudstaddur bedid utañ Gud, Gud hefur sialfur gegnt mer þvi, Gud vere mer nu lijka hia.

Afvordud mijn og mælt er Stund, mitt Lijf stendur i þinne Hond, Andlaated kemur eitt sinn ad, einn veitstu Gud nær skedur þad.

Nu hef eg þar a nockurn Grun, nalægiast þesse Stundeñ mun, Holldid mitt er af Harme þreytt, hafa Kraptarner sier þmbreitt.

Fiñ eg ad Augum forlaſt Siin, falla tekur nu Heyrneñ miin, Hendurnar hafa miſt ſitt Magn, miñ Footr viñr eckert Gagn.

Lijkhamiñ allur ſærdur Soott, ſvitnar og dregur af mer Proott, eirneñ þreyngeſt uñ Andardraatt, eg vænte, miñar Hviildar braatt.

Doſua Varer og Twngañ treg, tala þvi ecke orka eg, Hiartad ſo margskyns Mæda lijr, mannleg Hiaalp oll ſer fraa mer ſnijr.

Smar beide eg Gud af goodre Lund, gef þu mer hæga Dauda Stund, ofbiooda laat ei Andlaats Deyd, aumka þig yfir mijna Neyd.

Vitnisburd þann fraa Eilijfd aatt, ad þu hiaalper aa beſtañ Haatt, þaa endaſt Megn og mannleg Stod, myſkuna þu mer Drottenn Gud.

Laattu nu ſannaſt Lided þitt, lijttu aa Kvein og Andvarp mitt, eg ſaar-graatbæne Son Guds þig, Syndernar ſkylldu nu vid mig.

Utsleiged bid eg allt þad se, er eg þig Drotteñ moodgade, overdugum til gooda gior, Gud sem optar og hiaalpar mer.

Fyrst þu hefur so hijngad til, hafst stoora Mood og Kærleiks Jl, i frame vid mig fall-iñ Mañ, frelsadu mig nu naudstaddann.

Þu hefur fyrre fyrer mig striidt, fenged mer Sigur-Merked nijtt, Jesu minn nu þijn Frægdeñ frijd, fyrer mig viñe Dauds-añs Strijd.

Gef þu mer eina trausta Trw, til þijn miñ Hiartans Herra nu, i gegnum Dau-danns grima Hlid, Gud lœte komast mig med Frid.

Sæktu miñ Gud hvad sialfs þijns er, Sœlena þœ sem gafstu mer, skilldu hana nu hægt vid Holld, hvijlast lœt þad i Jar-dar Molld.

Hun verdur feginn Hvijldar-Fund, hast hefur marga Mædu Stund, Vosbw-dar Noott og Nauda-Flug, nærsta barist med veikann Dug.

Eñ þad hun hefur afborid, er sked fyr-

ir hiñs hærsta Lid, hañ hefur siñn hiñ saña Krapt, so i þeim breysta rijkann hast.

Oft hefur swiñ Anda nært, Erfidi Hiartans Stilling fært, Urrædi er eg engiñ sa, i sijnu Skauti bar mig þa.

Legg þu mig nu a Moodar Briooft, nafn frægi Gud, sem hetir liooft, Hiwkrun, Adstod og Hiaalpar Lid; Hiartanu gef nu sannann Frid.

Af Þreingslum minnar Moodur-Lijfs, mig leiddir þu aan Daudans Kijfs, leys nu af Þreingslum Lijkhamans, lifande Saal til Himna-Raňs.

Strax sem mijn Augna uppkom Roos, eg fect ad lijta Heimsins Lioos, fyrr enn eg allur fæddur var, feckstu mer þaa hid nægsta Svar.

So laattu mijna Saalu nu, siaa þig i einne retre Trw, vertu siaalfur Lioos-Mooder mijn, mijn Saal fædest i Hendur þijn.

J Skijrneñe mer skeinkter þig, skal eg þer, Jesu, kaptur mig, grandvarlega med

goodre Lund, gefa a minne Dauda-Stund.

Obedeñ tookst mig ad þer fyrst, eñ nu sær bid eg, Jesu Christ! med Trwar-Hende þer hallde eg fast, Herra læt mig ei vannegnast.

Strax sem mer leystest Tunga og Toñ, til mijn barst Lijssins Fæda soñ, af oldum Kaalfe; Saal mijn saug, Sonar Guds Blood, þa dijrstu Laug.

Heilagur Ande hærstur þiñ, hañ er sa Tryggda-Hrijngureñ, sem Sonur Guds mer gaf a Hond, gistast þa villde minne Ond.

Skijnande Fot mer skeinkter þa, ad skollder mig i þeim aptur sia, bæde a Dægre Dauda mijns, Drottenn! og Rijke Fodur þijns.

Eg kem her fram med eckert mitt, Elskuge minn, i Brwdkaup þitt, sia þu mig nu i sialfum þer, saurugt er allt hvad med mer er.

Eg hef so marga Mædu-Stund, mænt

efter þijnum Dijrdar-Fund, findu mig nu, þo ligge eg lꝍgt, lꝍt mig ei alltijd eiga bꝍgt.

Sie eg þig gegnum svart eitt Sky, sitiande Himna-Rijke i, eg ꝍ nu til þijn ecke lꝍngt, eñ mer fiñst bæde hardt og strꝍngt.

Eg stid mig nu vid Orded þitt, Erfide liettu Drottenn mitt, Sꝍlen mijn er af Þwnga þiꝍd, þyrst og sꝍr-hwngrud epter Nꝍd.

Deyf þu nu alla Daudans Raun, Drotteñ gialld mer ei verdug Laun, efter Nꝍd þiñe miñstu mijn, Minningeñ lifer i mer þijn.

A Nꝍd legg eg mig Lausnarans, Lijfed mitt er i Vallde hañs, Sæd-kann þijn hefur Grꝍt miñ stillt, Gud far þu med mig sem þu villt.

Honum einum eg hef mig geymt, hañs Nꝍd hefur mer ecke gleymt; Raungood-ur sem mer siest nu hiꝍ, Sꝍlu miñe mest liggur ꝍ.

Lijfsins Panteñ mer lagder þañ, lif-

ande Anda heilagañ, Signeted þad med sañre Lyst, setur ï Hiartad JESUM Christ.

Eñ hvar Jesus i Briooste bijr, bijr þar Guds Naad og Elskañ dijr, Synda Kvittun og Myskun Manns, mitt Lijf þad er i Vallde hanns.

Eg treyste Gude uppa oll, Ord hañs og helld þau miñ Grundvoll, Jord og Himnar forganga greidt, Guds Ord þo skeikar alldrei neitt.

Eg vil i Drottne sofna sætt, Samvitsku Strijded allt er bætt; Dauda-Hallde eg Drotteñ þrijf, dijrstur gef þu mer eilijst Lijf.

Kved eg i Gude goodañ Lijd, gledelegar þeim Nætur bijd, þackande ollum þeirra Styrk, Þioonustu, Hialp og Kærleiks-Verk.

Astkæra þa eg efterskil, afhenda sialfum Gude vil, Andvarped sier hañ sart og heitt, segia þarf honum ecke neitt.

Unne hann ydur Kærleiks Koss, kvitt

oa hañ eiñ ad Filia oss, gef þu þad Jesu Christe kær, kœter hiœ þer ad finnunst vær.

Hlijdne alla og Þoled þijdt, þad veite Gud mer harla blijdt, gefe mig kvittañ Gud og Meñ, grœtbæne eg þess af Hiarta enn.

Lweñ Anda eg legg nu af, Lijfenu rœde sœ sem gaf, i Sœrum Jesu mig sætt iñ vef, Sœlu mijna eg Gude gef.

Lœttu mig Drotteñ lofa þig, med Lofi þijnu hvijla mig, Liooſed i þijnu Liooſe sioa, lofa þig strax sem vakna mœ.

Lœttu mig færa fram þau Hliood, fyrst og seinast miñ Drotteñ Gud, ad lofa þig i Heidre hœr, halldest þijn Dijrd um eilijf Ar, Amen.

Um Sælu Himna-Rijkis.

Ton, Mikille Farsælld mœter sœ, etc.

Upp, upp mijn Sœl! og ferdunst fws Fridarens Borg ad nœ, þar Ununar sanileg eru Hws, ækeleg Gude hiœ, þa Sœluhiœlp œn Enda er, œn Daud

Lijf eilijft, ꝏn Hriggdar Gledeñ alldrei Þver, Angre þar verdur svipt, ꝏn Myrkra Lioosed alldrei dvijn, eilijfur Glede Dagur skijn, Veikleike, Otte, Vijl ne Prꝏ, verdur ei nockur þar, Harmureñ engeñ mæda mꝏ, Mein eckert snerter þar, gefe ꝏs ad odlast Glede þꝏ, Gud Drotteñ allsheriar.

Madur engeñ her mæla slijkt, meta ne skynia kañ, hvad Fagnadar-Lijfer farsællegt, frijdum i Himna-Rann; Herrañ vor Christur sw er Sool, sem ad ꝏs forklarar, lioomum þar fyrer Lambsins Stool, sijka sem Stiornurnar; Augnañ sijfelld er þar List, ꝏlijta Herrañ Jesum Christ, Syruñ vor heyra ætijd sꝏ, ilmande Raddernar, sætur Hlioodfæra Saungur sꝏ, sijfelldlega hliooмar, glader æ sijngium Gofgun hꝏ, Gude til Eilijfdar.

Þar er prijsud i þeirre Borg, Preñingeñ Guddooms hꝏ, heñar uñ giorvoll heyrest Torg, Hlioom-fogur Musica, þar er ꝏn Elle Æskañ hrein, ꝏn Veike Heil,

saũ klœr, þar snertir ei hid minnsta Mein, Mann neirn um eilijf Ar, allri Drottins med Engla Hird, Utvalldir bwa i þeirri Dijrd, hvorrar Glediñar Yndid er, Augliti Guds ad sia, Odaudlegleika i klædder, og eilijfri Birtu hæ, Coronu þeirra hefur hver, Hofdum Gull-legar á.

Ohvad farsæl ad er su Tijd, þa erum komnir þar, og eftir lidna Heimsins Hrijd, heitum Guds Borgarar, frá allri Mædu Eymd og Prá, erum þá Lokfins frij, Heidur, Dijrd, Gledi hlioomar þá, Himnesku Landi i: Æ hvad Fagnadar Vegsemd vor, vera nun hæleitlega stoor, þá Endurlausnariñ afhendir, Astkærum Fodur oss; Fadmiñ á mooti blijdt breidir, bijdur fram Altar-Koss, Hriggd og Mæda þá horfinn er, Hornung og Tæra-Foss.

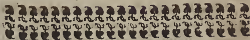
Heilagann Selskap hofum þar, Himneskum Gudi med, Forfedur, Spámenn fullglöggt vær, fáum þar alla sied, æskelegustu Umgeingni, eiñig þeim hofum hiá: Sijfellda Elsku og Samþycki, sijna hvor

odrum med, asamt Okendum ollum gloggt, Astmenn vora ver saum þeckt, Frændur og Vinir finnast þaa, Fagnadi medur þar, bloomleg og so med Blijdu sia Borninn sijn Foreldrar, Fagnadar verd: Fundur sa, fremur enn Mann skiniar.

Þessi ad odlast Gædinn good, gef þu mer Drottinn minn, fyrir þijns Sonar blessad Blood, Bænheyrdu Prælinn þinn; þegar Heiminum fraa eg fer, frels mig af Andar-Pijn, frijd. mijna Saal i Himna Her, Herra med Bloodi þijn, ad eg Utvolldum ollum med, eilijfar Þackir saai ted, Andlit þitt blijda unn þu mer, Alvalldur Gud ad sia, eininn ad bwa um Alldir, eilijfar sialfum hia, so eg aan Enda sijngi þer, Sanctus og Gloria.

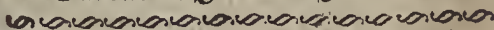
Endir Psalmanna.

Pridie Parturiñ.

Jñihelldur ymislega-Kvedlijnga til Gudrækniß Jdkunar og Sidboota.

FYRSTI FLOCKUR.

J hvorium finnast nockrir Andagtugir og Gudrækilegir Kvedlingar.

Sumar-Vijsa, kvediñ 1657.

Ton, Blijdi Gud, Bornum Pijnum ei gleym.

Vetrar Tijd, vijst er umlidiñ nu, farsæl blijd, Blessunarfull var sw, Drottinn veitti Lijdum Lid, uñi Lædid og Grædi, Heilsu, Frelsi, Fædu, Frid, flest Nædar-Grædi, Meñ og Hiord, mættu ei neina, um Loft og Jord, Land-Plægur reyna; Þackargiord, þui skulum greina, Astar listilegum Hug; Lofadur hafi gefid oß Gud, Gæfurnar sijnar, Lofadur hafi gefid oß Gud, Gæfurnar sijnar.

Vedur miwk, Von Maña framar þo, enginñ Fiwk, allsialldañ Frost eda Snioo, reyndi Kindiñ Raunar nein, rett mœ so jña, hvorke Horku-mun ne Mein, mœtt-um þvi syña, þarsleg Nœgd, þvi var œ Foodri, Skiool og Hœgd, Skepnunni moodri, þessa Vœgd, þockum ver goodri, Mynskun ferskri Drottinns dœdt; Hafi nu Lof og Heidur Gud, œ Himni og Jordu, hafi nu Lof og Heidur Gud, œ Himni og Jordu.

Sioonum af, Afla og Fiski-Ploog, Herrann gaf, hverium so dugdi noog, Vodinn brœdur Vinds og Unns, vard aungvum skœdur, stijrdi Ferd til Sands og Sunds, sœ ollu rœdur; Um vora Sveit, Soottinn allsœrsta, bad eg veit, þiœd hefur nœsta, miwk og heit, Myskuñ stœrsta, Drottiñs, veitti oss Vœrd og Vord; Helgum, prijsum, beidrum Gud, med Hiarta og Sœlu, helgum, prijsum, H. G. med H. og Sœlu.

Hvor sœr tiœd, taliđ og œiknad greidt,

soddañ Naad, sem oss feck Drottinn veitt, Stundleg, Andleg Gædinn good, Gaafurnar flestar, af Fodur blijdum þæði Piood, þær allra bestar, Kynning hanns, klaart Ordid sañ, Fridiñ Lands, Farsælldir Mañ, Andskotans, Akesd ried banna, enginn Pvijngun liwdi Lijd; Lofadur se vor liwfi Gud, fyrir Laanid sitt gooda, lofadur se vor liwfi Gud, fyrir Laanid sitt gooda.

Ungmenna Bænarkorn at Morgna.

J þijnu Nafni uppvaknadur,
Er eg Jesus Gud og Madur,
Lof se þer fyrir Lijf og Gædi,
Lijkhamans Heilsu Fot og Fædi,
Og allt þad þijn Opreitt Milldi,
Aumum mer til-leggia villdi,
Bid eg þig, minn blijdi Herra,
Blessan þijna ei laat þverra,
Hegdan minni a hvorium Degi,
Halltu a sonnum Dygda Vegi,
Laat mig niosta Ungdooms Ara,

Er þu barst i Mañdoom klœra,
Gef uppfrœde Æsku mijna,
Andi þinn fyrir verkan sijna,
So i Otta og Elsku þinni,
Avoxt goodann fœra kynni,
Hlijdni, Trigd og Trwna biarta,
Tendra og nœr i mijnu Hiarta,
Ad mer so m͞z Alldre hrönnum,
Aukist Naad hiaa Gudi og Moñum,
Heims og Satans Hreckia Snorum,
Hrind frœ mer, so ei Overum,
Mig Ogœtinn i ser festi,
Edur dragi i Synd og Lesti,
Vernda mig frœ Voda öllum,
Vondum Dauda og Slisa Föllum,
Englar þijnir ad mer gœti,
Amgvium so eg Meidslum mœti,
Mitt Verklag og Mynkun þijna,
Mer lœt vera Unun mijna,
Auk mer Skilning Orda þinna,
Eru þau Lampi Foota minna,
Gef mer jafnann gott ad lœra,
Goodlyndum vid alla vera,

Varsærum i Velgeingninni,
Vongoodum þo Raunir finñ,
Liwfi Jesu! med Lijfi og Ondu,
Legg eg mig i þijnar Hondur,
Þar vil eg fwo ad Lycktum lenda,
Lofadur sertu utan Enda!

Ungmeña Bænar korn at Kvolld.

Nu vil eg eñ i Nafni þijnu,
Rœdugi Gud, sem lettir Pijnu,
Mer ad minni Hvijlu halla,
Og heidra þig fyrir Gædskualla,
Þœda af þer æ þessum Degi,
Þvi er skylldt eg gleymi egi,
Enn þad mœ eg aumur jœta,
Angri vafiñ sijta og grœta,
Moodgad hef eg margfalldlega,
Milldi þijna Guddoomlega.
Utslett mijnar Syndir svartar,
Sundurkramid lækna Hiarta,
Afþvegid i ædsta Floodi,
Endurlausnarans Jesu Bloodi,
So eg kvittur sofi i fridi,

Saal og Lijf af Engla Lidi,
Umkríngd, Satans Illsku Hrecki,
Ogn og Slægdir synni ecki,
Blessa Hws og Hvijlu mijna,
Hiaastod laat mid werkia þijna,
Þa mun Adsookn illra Anda,
Ei hid minsta kunna ad granda,
Laat mig þeinkia a þessu Kvolldi,
Þad eg liki i veiku Hollde,
Brothætt Gler og Boolann þunna,
Brotna snart og hiadna kunna,
Þu eirn Gud skallt þar um raada,
Þijnar knij eg a Dyr Naadar,
Af mijns Hiarta innsta Grunni,
Andvarpa og bid med Munni:
Þegar eg skal seinast sofna,
Saal vidskilur, Fiorid dofnar,
Hiartans Fadir i Hendur þijnar,
Hverfa laat þa Ondu mijna,
Holld i Jordu hægt laat blunda,
Helgra so þad bijdi Funda,
Og upprisinn ad eg vijki,
Inn med þer i Himnarijki,

Þar mun eg Þusund Þackir færa,
Þer se Losgiørd Prijs og Æra, Amen.

Hugvoot.

Þaa Hwsiñ brunnu i Saurbæ, 1662.
Ton, O Jesu þer! æ vilium ver, etc.

Gud er miñ Gud, þo geysi Naud, og gangi þañinn yfir, Syrgia skal spart, þo mista eg margt, mattugr Herrañ Lifir; af Hiarta nu, og hreñi Trw, til hañs skal eg mer venda, Nafn Drottins sætt, sær Bolid bætt, blessad se þad an-Enda.

Gaf mer hañs Naad, gott Lucku Raad, ad Glediñar efldist Kraftur, friaalst a hañ þaa, og fullvel maa, fraa mer taka þad aftur, hañs Hiaalpiñ bliid, a hvorri Tijd, Huggun virdest mer senda, Nafn Drottins sætt, sær Bolid bætt Bl. s. þ. an E.

Took ei Diøfull, ne Tøfrafull, Tilvilium burt Eign mijna; þaa siñ þad gaf, sviftti þvi af, Sorgiñ skal øll þvi dvijna, mitt bætir Raad, med Milldi og Naad, hanns Nyskun Þusund-kenda, N. Dr. s. s. B.

Gud eskar þañ, sem hirtir hann, hef eg

eg þa Trwna vissa, vil eg med Hind, veso
Barnkind, a Vond Fodurſins kiſſa,
Heilſu, Lean, Fed, og Heidur med, hañs
Raad vil eg afhenda. N. Dr. ſett, f. B.
Afmer þo Fed, og Audlegd med, Od-
um ſo gaanga megi, græthæni eg nu, goodi
Jeſu, gleymdu mer þo alldregi: Lat mig
hia þer, þa hedann fer, i Himna Sælu
lenda. Nafn Drottins ſett, ſæt Bolid
bætt, bleſſad ſe þad an Enda.

Idrunar-Viiſur

Med Lag, ſein Hugboot.

Gud a Himnum hiælpi mer, og huggi
Saalu mijna, ſærdann Huga Sorg-
inn ſker, Syndir Hiartad pijna, þungañ
Kvijda Briooſtid ber, berſt vid Þanka ſii-
na, mædiſt Hollo, eñ ſeingiſt Liif, laangve-
ſælt er Harma Kijf, ei vill Angur dvijna.
Laungum giora mer laangſamt Ged,
kidnar Efi-Tijdir, helldur ſeint eg heſi þad
ſied, Heſudum Saaliñ krijdir, Daudans
Ogn og Otti med, oft a Holldid ſtrijdir,
Hugraun ſw er harla ſear, Himna Fadir-
inn

iñ Dijrdarklœr, bœti Bolid um̃ sijdir.

Getinn var eg i Sekt og Synd, so mig Mooduriñ fœddi, eftir fornri Adams Mynd, eins og David rœddi, þvi er Sálsiñ siwk og blind, Sorgiñ Hiartad mœddi, Hollds Natturañ heimsk og villt, herfilega med ollu spillt, i Vondsku œfram œddi.

Sneña hefur Bernskañ bleckt, Barnsdooms Hug og Siñi, ædur fyrri eñ feck þad þeckt, frœ þvi skijra kynni, ad styggia Gud en safna Sekt, Sœlu ad glata miñi, var hid fyrsta Verkid mitt; volldugt Jesu Nafnid þitt, Boot œ Bolinu vinni.

Leingi hefur þo leitast vid, Lyknar Faderiñ millde, ad leida mig frœ Lasta-Sid, so Lyfid odlast skylldi, mz Polinmœdi og bliddri Bid, biarga mer hañ villdi; eñ eg sloo þvi ollu i Vind, Elskañ Hollds og dœrleg Synd, Heimsku Hiartad fylldi.

Illa hefur mig Holldid giñt, og Heimsins Listuñ brœda, Satan sloo mer Svika Mynt, siest nu fœtt til Nœda, þvi er Hiartad bleckt og blindt, þad bid eg Gud

ad næda; þreyi eg vid þañ Hryggdar Hag, harmar bædi Noott og Dag, Sæliñ Prautum þiæda.

Gud miñ hef eg raunar reitt, til Reide og Heiptar Brædi, hañs millda Næd og Polged þreitt, med Priootsku og Synda Ædi, griña'yfir mig Glotun leidt, gamall og ungur bædi, Samvitskañ þvi særd er mijn; sæti Jesu, Gædskañ þijn, hana huggi og grædi.

Uñ sijdir þo eg setie mer, Synda Gyrnd ad deida, Hollds Nættturañ þrioost og þver, þængad vill mig leida, sñ tijdast ædtamdi hun ser, æ Topunar-Vegiñ breida; Vilieñ ecki fær sig frij, Fiotrum Daudans vefst eg i, særlega mig þo meida.

Hvorke ber eg til Hug ne Dæd, Hiælp mer siælfum veita, einkisnijt eru øll mijn Næd; þo ætti eg þeirra neita; Jesus miñ hefur nooga Næd, nu vil eg þængad leita, hañ mun aumþr æ mer sicæ, efslaust fæ eg Huggun þa, sem Bølinu kann ad breita.

Þo stærre virdest Misgiord mijn, einn maa eg siaalfur greina, mer er Jesu Myskun þijn, milldust, Gædsku hreina, hiaa þer alldrei Hiaalpeñ dvijn, helldst mun eg þad reina, her vid hresȝest Hiartad mitt, heilagasta Blooded þitt, er Lækning miña Meina.

Þo genged hafe eg Glæpa Stig, gaalaus morgu siñe, elskad Holld eñ hatad þig, af Heimsku og Ofdyrsd miñe, goode Jesu, minstu aa mig, i Myskunseme þiñe; særd og lemstrud Saaleñ er, sijndu Vægd og Lijnkind mer, so Hiartad Huggun finne.

Mig hefur Diofull Saarum sært, og sviked af Lifsins Vege, kraanka Saal vt Klædum fært, hun kañ sier biarga eige, ollum Krapte tapad og tært, Tiooñ ad mest eg sege; O þu sæte Samaritan! sinadu aumur aa þeirre Smaan, so eg ei vt af deye.

Gotzid þad eg þaade þraatt, af þiñe Gædsku Hende, Illsku Gyrndeñ eydde braadt, aftur Drafed sende, hef eg lenge hungara maatt, heim nu loksins vende, taktu vid mer Utlegd vr, eins og Fadereñ Hiarta

trwr,i Briooste um̄ Barn sitt kende.

Lækna fyrer þin̄ dijran̄ Deyd, Drotten̄ Sꝍlu mijna; saarleg Synda Fioturenn greid, so finne eg Huggun þijna, villtann Saud a Vegen̄ leid, Vargen̄ laat ei pijna, opna Hug og Hiartad mitt, so heilagt Naadar Liosed þitt, skært mege þar skijna.

Hia Fodur þijnum legg mer Lid, Lausnaren̄ Jesu goode, so eg fin̄e Saatt og Frid, sviptur þwngum Moode, audmiwklega eg um̄ þad bid, af Ast og Taara Floode, seigdu eg se orden̄ ein̄, af ollum Syndum klaar og hrein̄, þvegenn i þijnu Bloode.

Framdar Synder forlaat mer, Faderen̄ Dijrdar-sæle. Fyrer dijrstan̄ Jesu Dreyra her, af doprum Hug eg mæle, kastadu ei fra Augum þer, Omaklegum̄ Þræle, efldu Lijf med Ast og Daad, so alldrei mig fra þin̄e Naad, Freisting nockur fæle.

A Fyrerheiten̄ heilog þijn, af Hiartans Grun̄e eg treyste; fra Diofle, Synd og saarre Pijn, Son þin̄ kær mig leyste, med

beyſk-

beyskre Kvøl og Bloode sijn', Barn sitt falled reiste, Herra Gud mer hiælpa þu, so halldest eg vid retta Trw, þo frekt mijn Satan freyste.

Heilags Anda Hiælpenn þijd, Hug og Sine geyme, so alldrei hedann af Illsku-strijd, yfer mig Syndenn sveime, hær dep-ur nælgast Daudans Tijd, Drottenn Sælu geyme. Veite mer þijn Lyknenn Lid, leid i eilijfann Dijrdar Frid, hedann wr þessum Heime.

Allar Skepnur allann Tijd, af ollum Hug og Roome, sijnge þer Lof sem Ver-elld er vijd, volldugur Drottenn froome, Jesu Christo Þockinn þijd, þar med føg-ur hlioome, hellogum Anda og Himne og Læd, fyrer Huggun, Styrk og Lyknar-Ræd, aukest Æra og Soome, Amen.

Vijsa Drott-kvedenn.

Hver græder Hiartans Kvijda?
Hver kætte Menn grætta?
Hver Søott hindrar hætta?
Hver snaudann vann Dauda?

JESUS huggar, Hryggd loogar.
Hann græddе Sorg, mædda.
Hann Lijfe Heilsu gefur.
Hann snaudann van̄ Dauda.

Samstædur.

HJrdt mig ei i Heiptar-Bræde,
Himna Gud, ne Grimdar Æde,
Engenn Madur af þad stæde,
Effyrer þvi verda næde,
Viela-Smidurenn vill eg træde,
Veg a. Fordæmingar Svære,
So Efasemdar Synd mig hræde,
Ovæntingen̄ lijka bæde,
Athugaleysed ødrum Þræde,
Oftraustenu fram̄ sy læde,
Eilijfan̄ ad mer Elldeñ glæde,
Andlegur er þar Daudenn skæde.
Eg bid þig Mariu Meyar Sæde,
Mijnar allar Sootter græde,
Fyrer blessada þijna Venia-Flæde,
Bitra Pijsl og Krossens Mæde,
Þitt Rettlæte þa mig klæde,
Þegar eg skal fyrer Dooms Atqvæde,

Holld

Hollð þitt se mitt Heilſu Fæde,
Hvert eg i Kvolldmaaltijd ſnæde,
Sijdu-Vatn þitt Saar mijn þvæde,
Synd þo aa mig Kaunum blæde,
Ande þinn mig aa þad fræde,
Eilijflega eg Lof þitt ræde,
Ovin gef mig alldrei hæde,
Yfer mig þinn Dreireñ blæde,
Um Daleñ þo eg Daudans ſlæde,
Diñaañ, eda Eldeñ væde,
Ei laat rata i Oræde,
Endalaus mer, veittu Gæde!

Nær Madur gengur i ſitt Bæna-
Hws einſamall, þaa maa hañ falla aa Kne, leſa ſo eina af þeſſum Bænum i ſ...

O Herra Jeſu Chriſte; Eg ſtend fyrer þer aalijka, ſem faatæk Skepna fyrer þeim fullriika, mig hwngrar og þyrſt[er] efter Rettlætenu, hugſvala þu nu hryg[g]u Gede mijnu, innra virdſtu Mañe[sk]iu mijñ ad næra, mer af Himnum Naad [og] Hiaalp ſo færa, hryggur Madur aa Hnianum fyrer þer ſtendur; Hiartad brei[t]

eg wt og mijnar Hendur, heyr nu Drottinn Hiartans Bænena mijna, fyrer Heilagleik og Forþenustu þijna.

O Jesu Christe! Eg stend fyrer þer sorgmæddur, sem eirn Præll fyrer sijnum Herra hræddur, hladeñ Syndum, eins og Fuglenn Fiødrum, fell eg tijdt i Glæpeñ eirn wr ødrum, eg em kafiñ Otal Synda Hrijdum, eins og falle Daggar Dropar tijdum, eda sem Korn ā Siafar Sande breidum, so er mitt Hiarta þaked i Syndum leidum, hreinsadu mig i þijnu blessada Bloode, biarga mer so Himna Kongureñ goode, fyrer þijn Saar og albloodugar Under, afplaana þu allar mijnar Synder.

O Jesu Christe! eg stend fyrer þer alleina, eins og giørde syndug Magdalena, siaadu eg em Glæpe mijna ad grata, giarnañ vil eg og fegeñ af þeim laata; fyrergef mer Saker og Synder mijnar, Sonur Guds, fyrer Blood og Under þijnar, laat mig þinne Hialp og Naad bijhallda,

him ber lifa sijdan um Allder Allda.

O Jesu Christe! eg stend fyrer ber og kalla, sem Astvin timir odrum Anaud alla, kendu i Briooste um Barned bitt sem grætur, biarga bu mer Heilsugiafaren sætur, hialpe mer bijn heileg Forbenusta, hugge mig bin Ande og Orded besta, frelsa bu mig burt wr Daudans Dijke, so dijrka mege eg big i Himnarijke.

O Jesu Christe! eg stend fyrer ber og Hnicanum, sem Stoorbrota Madur fyrer Doomaranum, eg er sekur vid Gud min Foduren sana, eg er aumastur allra Veralldar Mana, lækna bu mig Lijknar Konguren goode, lauga bu mig i bijnu heilaga Bloode.

O Jesu Christe! eg stend fyrer ber harmande, eins og Barn sem grætur undann Vende, Foduren gooda min hef eg reitt til Reide, rett er bo han straffe mig og hijde: Brooder min goode! bid eg big gott til leggia, blijdka Hiartans Foduren ockar beggia, og skal giarnann hlijden hedann

añ af vera, og hvad eg megna yckar Vil-
ia giora, af illu lꜳtq, ydkande þad gooda,
efter þvi sm̃ Guds mijns Bodord hlieoda,
hiꜳlpe mer þar til heilagur Guddooms
Ande, ad hedann af eg Rꜳd mitt betur
vande, giore og tale, Gud miñ, so þer
lijke, gef ad eg lofe þig her og i Himna-
rijke.

O Jesu Christe, eg stend fyrer þer
Hug-gladur, Lausnareñ goode sañur Gud
og Madur, sem hefur fyrer þitt heilaga
Blood og Under, hreinsad af mer allar
mijnar Synder, Drottenn miñ þinn
Daude og Forþenusta, frꜳ Daudans
Krafte hefur oss endurleysta, frꜳ Reide
Guds, frꜳ Satan, Synd og Bøle, frꜳ
Sorgar-Guste, Vijtes Kvol og Hele, eñ
sꜳtt oss vid Himna Fødurenn hærsta,
Hiꜳlpar Klædenu skrijdder þvi enu besta,
afrekader oss aftur Lijfed saña; O þu
goode Heilsugiafareñ Maña, lofadur sertu
Lijf og Liooséd skæra, Losed skulu þer
allar Skepnur færa, lofadur sertu Lamb-

ed, Guds æstkæra, Lofed se þer Heidur, Dijrd og Æra, Amen.

Hiartans Fader, so sem þu skijler ockar Lijkhama med Klædum, so i skrijd þu Sælena med andlegum Astar-Gædum, so sem þu soostrar Holldeð fyrer þad lijkhamlega Borded, svo Sælena fyrer þitt Guddoomlega Orded, so sem þu gefur ad vor Augu sia þañ dijrdlega Dags Lioosma, so gef Sælen̄ skode þañ skæra Himna Blooman̄.

Drotten̄ miñ bevara þu mig og allt mitt, wte og iñe, i hveriu Siñe, Stødu og Stræte, Sess og Sæte i Voku og Svesne, stijr og stioorna ollu mijnu Raade og Efne, Amen.

Gudhimneskur Fader vardveite mig, Jesus Christur blesse mig, Fride og frelse mig, heilagur Ande helge, hugge og upplijse mig, Engell Drottenns mijns seyme mig, Naad og Myskun Guds mijns leide mig, Orded hymneska Herrans fæde mig, Milldenn Skaparans mijns fæde

mig, Rettlæted Lausnarans mijns klæde mig, Blooded Frelsarans mijns græde mig, Heilagleike Drottens mijns giæde mig, so engeñ illur Ande hræde mig.

Gud miñ gefe mer ad sofna vært og roett en þessare Noott, og ad eg mege aftur vakna med gladværu goodu Hiarta, so eg christelega lifa mætte, bæde leynt og liooſt, til Mæls og Giorda, Gude mijnum gedfelldur, eñ Naunganum goodgiordasamur, allt Guds Laan rett tijdkande, mijnu Embætte adgætande, og i ollum goodum Dygdum mig ydkande.

Gud læte mig lifa christelega i Dag, bæde leint og liooſt, til Mæls og Giorda, mitt Embætte med goodre Gætne ad wtretta, Gude mijnum gedfelldur vera, eñ Naunganum gott ad giora, allt Guds Laan rett ad tijdka, og i ollum goodum Dygdum mig ad ydka.

Drotteñ miñ gefdu mer gott og froomt Hiarta, under Sooluñe, yd ufamlann Lijkhama i Dags Byrtuñe, hæga Hvijld og

og sæla Svefn Roo og Roottuñe, bidiande Munn i Hormungeñe, lofande Twngu i Velgengneñe, idnar Hendur i Naudþurfteñe, o-latar Fætur i Embættesgaunguñe, so eg allt mitt Dagfar christelega framleida kunne, Amen.

ANNAR FLOCKUR;

Iñehelldur Heilræde og Uppvakningar til christelegs Framferdes, sijner eiñig hversu fallvallt og lijtillsverdt ad se Heimsins Ágæte og Yfirlæte.

HEILRÆDE.

Ungum er þad allra best, ad ottast Gud sinn Herra, þeim mun Vitskañ veitast mest, og Virding ecke þverra.

Hafdu hverke Háad ne Spott, hupa um Rædu mijna, elska Gud og giordu gott, geym vel Æru þijna.

Foreldrum þijnum þena af Dyggd, þad mun Gæfu veta, varast þeim ad veita Styggd, vilier þu gott Barn heita.

Hupa um þad hellst og fremst, sem Heidurenn mun næra, alldrei sva til Æru-

kemst, sem eckert gott vill læra.
Lærdur er i Lynde gladur, Lof ber hann
hiaa Pioodum, hinn er ei nema hœlfur
Madur, sem hafnar Sidum goodum.
Oft er sa i Ordum nijtur, sem ydkar
Mentan kæra, eñ Pußeñ heimskur þeigia
hlijtur, sem þrioctskast vid ad læra.
Vertu dyggur, trwr og tryggur, Twn-
gu geymdu þijna, vid engann styggur, ne
i Ordum hriggur, athuga Rædu mijna.
Lijtelaatur, liwfur og kaatur, leik þer ei
wr Maata, varast Spiaatur, Hædne,
Hlaatur, heimsker Meñ so laata.
Vijst aavallt þeim Vana hallt, vinn,
lesa, ydia, umfram allt þu ætijd skallt,
elska Gud og bidia.

Saungvijsa um Catechism: Luth.

Klaar Lutheri Frædeñ srooder, finna
kunna Meñ her sett aa Jslendskt Maal:
Lesed, prijsed, Lijder gooder, læred, heyred,
giored rett og sedied Saal: Liwfra Giafa
nidoted, neyted, Nædar Tijder kaunest
vid: Drottens lijtelaater leited, Lotning
veited, bidied Gud um goodañ Frid.

Bæde

Bædi medur Muñi og Peña, mest a sijdsta Allt ar kolldum Tijma og Stad, Mann vel sviñir kuña kenna, koma Hemiskylldug Giolld, ef forsmaar þad, Ord id D:jrdar Dandum prijdum, dyggvat leggium Packer moot, þeim er Sooma Sædum frijdum, sæidu tijdum: Sprettur gott af goodri Root.

Christiñs Mañs Athæfi.

Serhvad hefur sijna Tijd, so er ad blæa og grata, Hoof er best ad hafa a ollum Mata.

Nu eg þad i Frædi hreinu, froodir Meñ sem toludu uñ, ecki skedur allt i einu, imsum skiftir Tijmunum, a stodugu ecki steudur neinu stundleg Sorg og Luckann blijd. Serhvad hefr sijna Tijd. Eins fyrir Manni og Menia-Reinu, margt kann a ad biaata. Hoof er best ad hafa a ollum Maata.

Þess attu med Greind ad gæta, gangi þer vel med settann Hag, Þu kant oduru mæske mæta, a Morgun, helldur enn

var i Dag, tvent hefur til ad gledia og græta, Guddooms Maktar Hondiñ þiid. S. h. s. T. Tiimir aungum þess ad þræta, þad er auþrædiñ Gæta. H. e. b. a. h. æ.

Tregast ei þa ervidt veitir, einhvorn Tijma Sorgiñ Dvijn, so Natturann sialf þvi breitir, Sool. m eftir Regnid skijn, Gud þeim ollum Huggun heitir, her sem lijda Forlog strijd. S. h. s. T. Til Ordvæntingar þig ei þreitir, þo þu megir græta. H. e.

Vertu hoogvær þa vel þer geingur, so Verolldiñ þig blecki siist, æ Augabragdi allt forgeingur, Audnu-Laan, þa Hioolid sniist, Velgeingniñar stockur Streingur, stundum miñst þa varir Lijd. s. h. s. T. Hindra jafnañ hoskur Dreingur, Holldid sig ad staata. H. e. b. ad h. æ. g. M.

Gudi er best ad trwa, treista, og taka þvi vel ad Hondum ber, ver skulum ecki frekt þess freista, ad filgia þvi sem Holldid ler, Gudhrædsluñar nærir Neista, Nadiñ Drottiñs Gædskuþijd. S. h. s. T. Sæ oss hefur af Lostum leyst, hañ leidi hrygg-

þa og kæta, Hoof er best ad hafa m.o.M.

Vijsa.

Audtrwa þu alldrei sert, ecki tala um Hug þiñ þvert; þad mæ kalla hygg-ins Hætt, ad heyra margt eñ skrafa sætt; tak þitt æ i Tijma Raad; tookst, þo ei se Lundiñ bread; Vin þiñ skalltu velia þer, sem vitur og þar med tryggur er.

Nockur Erende.

OF og VAN.

Eitt er vid OFF hætt, ef Augun lijta Gull-Baug, ef Hondiñ og Hugar-Lund, hallda uppæ sitt Valld, hittist varla Hoof rett, þa hlaupid er i Gum-Kaup, gelldur þess galid Holld, ad Glisi verdur oft Slis.

Hitt er VAN oft hætt, ad una ei vid lijtinn Mun; egna til sijn Ogagn, og Eyrid Gulli virda meir, slisiñ þikir Lann-laus, þa lijdur hañ sitt egid Strijd, Rijkum oft i Raun rak, Ræktarleisid fætækt.

GOTT. JLLT.

Gott

GOTT er ad geyma sitt, og geta proof- ad rett Hoof, vera ör og vel spar, og veita aungum Naungsleit, dælt þikir eigid allt, Ondvegis i siemlfs Hond, diarft hver af skistum Skerf, skioota siñur Hugboot.

JLLT er ad sioa Sullt, a sijnum, þa Braud dvijn, Letiñ vijst ef wt aat, aadur gefid Forræd, lijka þikir lioott Ok, ad, laata wt fyrir Dryckiu-Staat, endilega er leid Lund, þa laungar eirn a Hwsgang.

GOTT er ad greina satt, og gefa Piaadum heil Raad, skamta nidur Skemt þad, er skedur ecki Spott med, Hollustu Hond full, hærstri gengr Dyggd nærst, unna þeim sem a Mann, eina prijsa eg þa Grein.

JLLT er a oheillt, ad eggia þañ eg rædlegg, Lastanna er Ligd vest, þo Lijdir virdi Gaman-Smijd: kæfir Gledi krankt Lijf, kastar Heillum Bak-Last, Dreissid mæler dregur Hlass, af Dyggdalausri Otriggd.

GOTT er ad geima Saatt, i Gudi hafa Fognud, þola bædi og þreya vel, þeckia siñ

egiñ

eginn Fleck, Heilsa og Hond friáls, heitir besta þad eg veit, Lijtilætis Lund kæt, kijka er halldinn Dyggd rijk.

ILLT er Natur ostillt, ottaleg mun Hugar-Soott, þwingt eg helld ad þola rœngt, Piœning giorir Forsmœan; vonda kalla eg Viel-Synd, Vœmi kemur Spott fram, Plœga mun og Pijsl nœog, ad pijnast fyrir Verk sijn.

Ur Latinu Utlagt.

Miñstu ad gæ ef Hesd þijn er hæ, ad halldir hid retta;
Vel þo um sia, hvorn villtu forsmæ, eda Virdingu sletta.
Luckañ miøg-dœ, kañ lœdast þer fræ, þad lœt þig ei pretta,
Þikistu sœ, so þeink þar uppæ, ad þu megir detta.

Eñ ur Latinu wtlagt.

Stund er su seinasta ill og Ohreinasta, ofs ber ad vaka.
Reiknast sem Okomiñ, rettlœti Doomarinn, Reikning ad taka.

Okom-

Okominn, Okominn, ad afmœa Rangg-
indinn, enn Josnudinn krijna.
Umbuna Rettindinn, reka burt Ill-Lynd-
inn, Rijkid sitt liena.

Mismunur Vetrar og Sumars.

Ton, O JEsu Edla-Bloomi, etc.

KOminn er Veturinn kalldi, kastar ad margri Hrijd, af Drottins Vijsdoms Valldi, veslast so Arsins Tijd: sœl geimir Sool Liooma, svol hrumir Kul-hame, Jel-romum fiolsima, firna Orniñ strijd.

Grund frijs eñ Grasid dofnar, Grip-eña vantar Skiool, bersnoggver standa Stofnar, stirnar Lim, Skoogenn kool, smœr Fuglinn hreir Pozli, hver Higle, Dijr ragla, ber Seglfrœ Byr-triglum, blandid Vinda Hiool.

Skorp Frostiñ skemta egi, Skepnann hver ber sig lijtt, Snioor hylr vijda Vegi, villist hvi margur tijdt, Klœdlauser fred-frusu, Fridhreisi Naud kioosa, ad Hwsum Fied flasar, fœlist Kulid strijdt.

Enn þegar Vorar aftur, uppgenanr Sool

Sooliñ ſkær, ollu nijr eblíſt Kraptur, añ-
ad Bragd Loftid fær; kolid hijrnar Follð
forna, fylld Kiarna, Molld ſtirnud, ſijld
meirna, ſiald ornud, Svellenn Fiollum
nær.

Fuglar wr Filſnum hreifaſt, Fied driiſ-
ur Hwſum frœ, Dijrinn uṁ Skooga
dreifaſt, Dag ſaman fiolga þa, Menn
hijraſt, eñ ærinn, Oñ heyriſt grañſærum,
Hlunn-Jootum, Hronn Bœru, hrind-
ir Sundid œ.

Doggind driiſa lætur, Drottinn œ
kalldann Snioo, verkar ſo Milldi niæt-
ur, Molldinn þurr verdur frioo, Glis
Skoogar, Gros haga, Glas fogur Roos
þæga rijs, þegar Rœs drijwga, Raka
Pokann bloo.

Froſtid þo ſargi Grooda, frioofgáſt
ſamt uppœ nij, Frækornſins ſiœ Menn
Siooda, ſijn geyma Bloomſtrinn frij;
Kraft Frooniliwſt lenar, Loft Skinid,
Driſt hreina, gæſt duna, ſvipt Sioon-
um, ſiotnud Vatna-Skij.

Sum-

Sumarsins Bloominu sæll, sijnir oss Drottins Mætt, Vetur þo kalldur kæli, Korn, Jord, Gras, Frævid smætt, Ar Tijdinn wr Sædi, or Sædi hijr leidir, frioor Lijdur, fær Gudi, frijdann Heidur þrætt.

Um̃ Mañsins fallvallta Lijf.

Ton, Tunga miin af Hiarta hlioodi, etc.

Mannsins stuttur er, eg inni, Andardrættur i Nosunum, snogglega trw eg Lijfid linni, sem Laufid fellur af Grosunum, lijtid Sæalu lijknar hinni, þo liggi Fed i Kosunum.

Eins og Heyid fellt i Flecki, folnar upp i Mwgunum, dofnar Holld þa dettur af Bicki, i doprum Andar Kmygunum, Daudiñ gefur Gaum ad ecki, þo Gootsid liggi i Hrwgunum.

A Auga bragdi einn skedur, Umbreiting a Vistunum, fyrir miwka Sæng fæst Molldar-Bedur, minnstum gior af Listunum, lijtid Sæalu grætta gledur, þo Gullid liggi i Kistunum.

Ver

Ver skulum ecke i Verolld freista, ad voga allt sem diarflegast, illra Gyrnda alinn Neysta, utslockvum sem snarlegast, og sannann Jesum Son Guds treysta, Saalunni er þarflegast.

Enn Tvø Vers vidlijka Innihallds.

Hvad skal Gotz edur Geingi, Gripir og allskins Audur, Maalid sniallt edur Meingi, þa Madurinn liggur daudur, Aftmenn fara honum aller fraa, er hann þaa sialfur settur i Jord, enn Saalinn fer sem maa.

Eitt maa Ovällt heita, sem alldrei verdur og Bil, þaangad er Lids ad leita, sem Lijkninn aller til; Kriwpum ad Footum Konge þeim, sem bædi er merkur, mikill og sterkur, Maria fæddi i Heim.

Nijur Tvø Vers.

Ton, Gef eg mig allann Guds mijns Raad, etc.

Ud Naadi nu hvad geingr tregt, geysar Raanglætid helldur frekt, og volltu Hiooli Heimurinn er, hnignandi fer, til

Falls med ollu flijtir ſer.
Oll Manna Hugſun, Hiarta og Gied, hniigur til þeſs ad gyrnaſt Fied, ymeſleg Hegdan örg og lioot, enn ei finnſt Boot, Hefnd mun þvi koma hørd a moot. *

Viiſa.

Fyrniſt Heimur, ſæ heyrt ſkedur, Frelſarinn Jeſus geymi oſs vel; Hanns Hijngadkoma Guds Børn gleðr, þo græti þar til Sorgar-El, enn þær verda uti øll Ovedur: J Hendur Guds eg chriſtna fel.

Hexametrum.

Holldid oſkæatt, veit fyrir fram ſæatt, hvad falla mun þægra,
Reidir ſig þræatt, a Megn ſitt og Mæatt, eda Mannordid frægra;
Oſtijrilæatt, þad ætlar ſer hæatt, ad Endingu

* Fyrra Verſid finnſt i einn Exemplari þad 29. og hid ſijdara þad 34. i Pſalminum: Gief eg mig allann Guds mijns Raad, etc. Nÿur 6. Exempl. utilaata þau.

ingu Dægra:
Sa er vid Statt, þo siaist ei bratt,
sem setur þad lægra.

Hexametrum

Olld Odum fyllist, Uggleysinu dær-
lega fyllist.
Slæpa Vegur gyllist, Gyrnd Holldsins
margur adhyllist.

Uñ misiafnt Hamingiu-Laun-
Med Lag, Arid nijtt nu a, etc.

Barna Lund blind fædd, vid Briost-
inn Moodur kwra, Æsku-Stund O-
mædd, fyrir aungu kann ad stiwra; Enn
þad Mund algiædd, er Manñsins Natt-
ura, skamt mun til Skwra.

Enn ef kemst her hæatt, og hyggur sær
til Kæti, a þær skiemst Addratt, eitthvad
þad Mann græti, Hiartad kremst, hvarf
brætt, hellst er þookti Mæti, allt Eftirlæti.

Glijann reis græa hart, Snap þa Stor-
mur hryllti, Olldu Geis grim̄t margt,
glæstum Reida spillti, þessi eys, enn snart,
önnur Rwmid fyllti, og Batnum hillti.

Skier;

Skier; Ad liær, Skin Sool, skijrt ad Morgun Kosti, um̃ adra græx, Sykt Bool, Yriu Daggar-Rosti, sijdann slær Heims-Hiool, hvestur Gustar Losti, med seikna Frosti.

Pvi er allt i Heim, ef so mætti greina, nærsta vallt, pad peim, þykir vijst, er reyna, a Hlidum hallt hœlft Tveim, Hioolid Luckn-Teina, fer Braut ei beina.

Um̃ Veralldarinnar Flættskap.

Svo sem Gler, sijnest mer, Sælann hœl Veralldar, hvikul her, hvad sijst þer? Hvijtt ad ofañ falldar, under ber, Ef þu sier, Illsku Brwnir kalldar, og Tæli tialldar.

Margann hœtt, hun þrœtt, hoof i Yfirlæti, Luckann kaat, liek dœtt, litla Stund med Kæti, stood vid Gœtt, Fliood flœtt, Fellde þann wr Sæti, fra mestu Mæte.

Alits frijd, fræg blijd, fyrst hun mor-gum reyneſt, Heimskum Lijd Hæg þijd, gitt þo undir meinist, slœnginn strijd, flæg-

Simijd

Snnid, flootting rett so greineft, bradt burtu leyneft.

Luckann hail, Heims-Prial, Holld og Blooded kata, Flærdar-Bal, frekt Brial, fram wr rettum Mata; pad er Taal, svijkur Saal, um sijder kann ad lata, sart suma grata.

Vid Leigu-Bool, Laans Stool, lijkist Heimsins Sæla, okyrrt Hiool, Ragl, Rool, Reikiar Dupt og Svæla, glislegt Hool, Gabb, Tool, ginner Mamons Præla: hver ma þvi hæla?

Daudleg Mynd, Mankynd, Molldar Leyrenn veikur, Beina Grind, blæsinn Vind, Boola Vatns, og Reikur, hlad-inn Synd, laus-lynd, sem loge skraf-hurr Kveikur, a Prædé Lijfleikur.

Hollded biart, ber Skart, bæde Gull og Klæde, en þu vart, ofparst, adur roted Sæde, verdur snárt, veik Art, vesællt Madka Fæde, sem oll endar Gæde.

Volsed her, vallt er, ef villtu rett ad grunda, Lijfed þver, fliott fer, Frækten

oll til Hunda', Kistu Hrér, Kropp bér, kalldan wt med Skunda, oft innann Stundar.

Illum Sid, sien vid, sañra leita Dæda; Hoogværrt Lid, fær Frid, sñ flijr til Drottinns Ræda, stunda Grid, Gud bid, ad geyma Sælu þiæda: Gæt goodra Ræda.

Heims Ofoome.

Med Lag, sem, Aired nijtt nu æ, etc.

Hverfa Happs Tijmar, Hofud sundrlar Kvilla, Gloffa Gnaps Brijmar, gét eg Siooner villa, Svipañ Straffs skijmar, Stiarna Spæidoom fylla; Athæfed illa!

O! ad Tær ækof, af Augum jafnañ riñe, eda Naar i Grof, inde ad Hvijlu siñe, Synda sær Upphof, Sælu Ogna miñe, ef kañast vid kynne.

Agyrnd græ ædde, yfir Fiolleñ hæu, Otrw flæ flædde, æ Froons Hælsana smæu, Prioostañ þræ þrædde, þvi mær blinder sæu, þar Lægdet lægu.

Vitsku

Vitsku Vakt sofnar, vel Alldar Viallañ
klijnger, Drottna Makt dofnar, Dala
Kluckañ hrijnger, stoorre Prakt stofnar,
sa Stimpla-Maalmeñ pijnger, þvi margt
ad þijnger.

Von er þvi, Von er, verde Gud ad hef-
na, Hætta nij nu her, nærre vill oss stefna,
fræ eg sñij, siær fer, framar meir ad nefna,
Rok Rauna Efna.

Eñ Verolldiñe tildrucked.

Vond ertu Verolld, med Viela-Brog-
deñ margfolld, þeir sa stalldann good
Giolld, er gefa sig a þijn Holld; þu rister
einum Spott-Spiolld, og spiear hañ upp
i Hæ-Volld, Mæta, Flærd og Mein
kolld, markad er a þiñ Skiolld.

Þeim sem þu ert bræd blijd, bijr þar
under Hel-Strijd, hverge muntu heil-
smijd, þo halldeñ værer dæfrijd, Vondsku
þiñar vex Hrild, vefnande fer ætijd, sa þitt
varast skart Nijd, fælañ tel eg hañ Lijd.

Hversu fanijt ad Fordilldeñ se.
Folnar Folld, fyrnest allt og

mædest, Holld er Molld, hveriu sem þad klædest.

Ull er Raun, þad sannast vijda, svikul og vollt er Heimsins Blijda, i Spakmælum lærdra Lijda, lenge þar um rædest; Holld er Molld, hvoriu sem þad klædest.

Hugsa eg oft i Hyggiu Brunne, af hveriu Mañ sig stæra kuñe, þo er þad nærst i Náttuℏuñe, ad nakeñ serhver sædest, H. e. M. h. s. þ. k.

Fordilld öll hun fijkr wr Huga, þa Feigdeñ Mañ vill yfirbuga, listed Stackar dockvu duga, þa Daudeñ iñ ad lædest. H. e. M.

Hvad gyllder þo rijkur rambe, reigest vid og stande a Þambe, engeñ er so digur i Drambe, ad Daudeñ nockurn hrædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Þo a þer skijne Utlendsk Dragtenn, Yfirlætes og Vitsku Prakteñ, trw þu mer ad mijnkar Maktenn, af Modkunum þa snædist. H. e. M. h. s. þ. k.

Adur eñ (kann ske) wte er Nottenn, af þeim tekur ad draga Prootteñ, kemur þa

bæde

bæde Kveiſa og Sooten, Kvillen ſaar ei
græðeſt, H. e. M. h. ſ. þ. k.

Þo ſtundum gaange þeir Stockum bwner, at Stijgvielum ſeu Sporar ſnwner, wt vid Grafar Backans Brwner, bein Leid ollum þræðeſt. H. e. M. h. ſ. þ. k.

Silfur-Por og dijrer Dwkar, danſkur Kjooll og Treyur miwkar, ad Saluñe lijted ſeinna hiwkar, þa Sorgar-Hiteñ glæðeſt. H. e. M. h. ſ. þ. k.

Þo hyggeñ ſert og hæg-lundadur, hafdu Raad mijn, chriſteñ Madur, her er ſo valltur Heimſins Stadur, hiñ ſæſi gott er mæðeſt, Holld er Molld, hveriu ſ. þ. k.

Um Agyrnd og Aura-Safn.

Mig angrar margt hvad Mañs Athæfed, hvernig Heime er hattad, þad heſe eg vel ſied.

Hilldeñ odum ſpilleſt, Oſid margur hylliſt, af rettum Veige villeſt, Von þo Hiartad kvilleſt, Heimur af Hreckium fylliſt, hægt mun ecke dylia þad, mig angrar margt hvad: Synd og Goþed gylleſt, ſo

gete Meñ eignast Fed, hvorsu Heime er
hættad þad hefe eg vel sied.

Upphaf allra Klækia, er Agyrnd fast ad
rækia, Aura-Safned sækia, sitt fra hver-
ium krækia, Log med Lymsku flækia, Lags-
meñ sijna mest hun bad: Mig mangrar
margt hvad: Osiund 'og Offtækia af þoi
vaxa ried, h. H.e.h. þ. h.e..v. s.

Hvar sem ad Hws-Rwm tekur, Heim-
sku og Blindleik vekur, Blessan i burtu re-
kur, bweñ er Skadenn frekur, Triggd og
Hoogværd hrekur, heimtest Fals i þeirra
Stad, m.m. m. h. Illu sa mun selldur,
sem slijku umgeingst med, h.H.e.h.þ.h

Hun let Hrecke driwga, hijngad i Land-
ed fliwga, volada kañ ad kwga, Kraft
vr Beinum siwga, fagra Mamons
Mwga, margur sijna Blessan kvad, m.m.
m.h. Seims er sofnud Hirwga, Sealenn
logd i Ved, h. H. e. h, þ. h.e.v.s.

Aumt er yfir ad klaga, er þad hvers
Mañs Saga, Setning Lands og Laga,
lata Pening naga, Mwtr Maleñ draga,

Mein-

meinlaus fellur opt fyrer þad,m. œ. m. h. Vijst um vora Daga, veit eg ad þvilijkt hefur sked. Hvernig Heime er h.þ.h.e.v.s.

Flestar Dygder falla, finnst Kærleikur valla, Sannleik hygg eg halla, hvornar Mann-Dœd snialla, Trw er farenn til Fialla, sær nu ecke i Bygdum Stad,m. œ.m.h. Agyrnd nærsta alla, œ annad fellt er Kned.h H. e.h.þ.h.e.v.s.

Mamon Maktar snaudur, mieg er Hiœlpar traudur, burt er Brœlæd og Audur, þa Bwkurenn ligg daudur, Leyrenn rotast raudur, Rijkes-Kroppnum utan ad,m.œ.m. h. Fæst fyrer Fremd og Haudur fœnijtt Molldar-Bed, h.H.e.h.þ.h.e.v.

Vite Virdar og Kvende, Von er ad Heimurenn ende, siœ til ad Sœlenn lende, um sijder i Drottens Hende, oft þad Esued kende, einn sœ þessa Vijsu kvad, m. œ. m. h. Paunkuin þar til rende, þvi ber sturlad Ged; Hvernig Heime er hœttad, þad hefe eg vel sied.

Oflœtunga Lijsing.

Helms af Keim, hygg eg nockud tiña, hvad margur helldur miked af ser, misjafnt þo ad reineſt her, þad er Madur þo hañ lœte miña.

Margt bijr ſtundum mer i Siñe, Menn þegar ad ſtollta ſie, og volſa miked i Verolldinne, eñ vita hverke A ne B, ſijdur þo i Samvitſkunne, ſialfa ſkiniar þad þeim ber, þo margur hallde miked af ſer, ſleſta ad einum ber þa Bruñe, er Brialid uppa ſiña, þad er Madr þo hñ lœte miña.

Margur bleſſaſt Madur a Lœde, af Myſkun Guds og Veralldar Aud, hina adra Þrauteñ þiade, ſem þverra nœde daglegt Braud, þridie Hoopur þa forſmade, þeinkte hverke a Deyd ne Kiør, m.h. m. af ſ. Ad þvi ſeirna ecke gæde, ad Efeñ munde linna, þad e.M.þ.h.l.m.

Þegar þeir fara Øls med Ædur (Yfermeñ ſtundum þetta ſker), Skrum ad tala og ſkiemdar=Rædur, Skemtan þeirra þvilijk er, uñ Elldſins þeinka ecke Glædur, ſem Ogudlegum Hefnder lier, m h. m.

h. m. af ser. Gætum ad þvi gooder Brædur, Gud mun vitia siña, þ. e. M. þo h. læte minna.

Kuñe þer ad mæta Madur, miog velbwenn sier þu hann, heidarlega handteradur, hverge sæstu þvilijkañ, hañs er allur Giarda-Gladur, glooande med Orma-Skier, m. h. m. af s. Einnig siælfur alreimadur, upp med Bondum Tvinna, þad e. M. þo h. l. m.

Bædum Hendum breitta Handska, Buxur fernar klæddur æ, med Knappa Treyu og Kiooleñ Franska, Klædeñ trwe eg hylie sæ, siest uñ Hælseñ Silked Danska, Svardar Heimdals lagdur Der, m. h. m. af s. Med Stigviel bæde og Spora Spanska, speñer wt Kælfa stiña, þ. er M. þo h. l. m.

Nw-Kragañ med Rembe-Læte, reyra þeir uñ siñ digra Hæls, mæske sumer Meñ þess gæte, hañ munde ecke betur eñ friæls, æ þeim eru halldeñ mestu Mæte, sem misjafnt kvisa þar og her, m. h. m. a. s.

Drembeinn rambar i sijnu Sæte, ad soñu kañ ei hlinna, þ. e. M. þo h. l. m.

Hvared ofañ a Herdar bustar, her med Kampa og Skegged sijdt, Fis af Kotum dregur og dustar, med dævænt Bellte og Hand-Gull nijtt, þeñañ Lands-sins þenker Fursta, Þiodeñ hver sem næ-læger, m. h. m. af s. Slijkañ skyllde eg re-ikna Rusta, ef reynde hañ nockur hinna, þ. e. M. þo h. l. m.

Helldur enn ege Hnacka-kertur, Hond-um stijngur Miadmer a, nockud lijka Na-sa-spertur, Reyd mæ þykia slijkt ad sia, sa mun þykia ad Skyne skiertur, skrumar uñ froomañ Hiorfa Grier, m. h. m. af s. Af Otrwleika underfergtur, eda Brogd-um Hvinna, þ. e. M. þo h. l. m.

J bæd unu Vosum glimur Giallded; gylltur Hnijfar og Tobaks-Doos, þeir ætla ser mune vera i Vallde, Verollden oll og heñar Lioos; sitia i hvijtu Silke Fiallde, Sorg þeim engeñ nærre ser, m. h. m. af s. Fyrer Dyrunum stendur Dauð-

inn

inn kallde, Dreingenn hyggst ad fiña, þ. e. M. þo h. l. minna.

Eg a nooga upp til Sveita, Aura, seger hañ, þar og þar, Smiøreñ, Krof og Katla neita, i Kistum Silfur her og hvar, Uxa, Saude og Feaka feita, fæ Hwskenn þaa af mer, marg. h. m. af s. Eg þarf ei efter Laane ad leita, hiaa lokum Bwdar-Slinna; þ. er M. þ h. l. m.

Ef orfaatækur ad hønum kemur, Aud-ar-Lundur Vitsku-diijr, sem ætijd sijna Twngu temur, a Tignar-Hoot og Mæal-inn skijr, og miklu fleyre Menter fremur, Mañ-Vits goodur Naams um Skier, m.h. m. af s. Hinn þaa hverge nidre nem-ur, ef nockurt Svar skal inna, þ.e.M: þo h. l. minna.

Ef spyr þu hañ ad einu Orde, upp ad hressa Geded þitt, se þad nockur Saalar Forde, Samvitskunne ad auka friitt, þaa er lijkt sem Skolleñ skorde, Skilning hañs og Mæñis-Kier, m.h.m.af s. Hañ leitade sijst ad Lijssins Borde, um Leingd Lijf-

Daga sinna, þ.e.M.þ.h.l. m.
Adur eñ (kañske) wte er Nootteñ, iñañ lijtels Tijma þaa, Dauda kemur; saarleg Soottenn, Sorgar-Eled þaa vid braa, Samvitskuñar þvijngar Proottteñ, þreingier, saerer, nagar, sker, margur h. m. af s. Ecke er haegur undañ-Flootteñ, ef Orku bilar stinna, þ.e.M.þ.h.l.m.
Þaa er horfed Stolts og Staated, sturlast Siñe og Hiarta-Sed, stodar ei þo gete graated, Guds ef ecke er Andeñ med, þaa vill keyra i Prauta Maatid, Pioosureñ gamle Lucifer, m. h. m. af s. Villde hann hafa af Lostum laated, um Leingd Daganna sinna, þad er M. þ. h. l. m.
Reide Guds ad ofañ aeder, ostodvanleg, gaetum þess, Satan klagar, Syndeñ braeder, Samvitskañ er miog ohress; Ara Fiollden Elldenn glaeder, og uppsperrer Sioonar-Gler, þvi margur h.m. af ser; Hvert skal flija? Hvad þa graeder? Hver kañ Boot aa vinna? þad ser betur þo þ.l.m.
Aftur vil eg mer ansa sialfur: Hins

anime

mi hvorgi flija kann, þo Heimsins leiti um̄ allar Alfur, aungvann finnur Hiaalpar-Mann, se hann þaa sem Kusi eda Kaaifur, ad kalla a þann sem Biargir lier, margur helld. m. af ser; Ecke er þetta Orda-Gi-aalfur, þad athugi Þioodinn svinna, þad ser betur þo þeir letu minna.

Eg er sekur i øllu þessu, og ødru fleiru Þusundfalldt, enn er þo saimt med Hiarta hressu, þvi Herrann Jesus grædđi þad allt; Hann keypti mig fraa Kvalanna Pressu, og kostadi þar til sialfum ser, so halldi eg minna af sialfum mer; Set eg upp mijna Sigur-Messu, er Satan kan̄ ei vinna, þad ser betur þo þeir laati miña.

Vertu mer til hægre Handar, Hiart-kæraſti Jesu minn, ad burtdrijfist illir Andar, ofann i nedsta Bwstad sinn; Svik, er Dioſull saman̄ blandar, setiest han̄s i Kyrcka-Kier, m. h. m. af ser; Einginn mer þaa Eymdinn grandar, ef eg þig maa fiña, þad ser betur þo þeir letu minna.

Su Lijtilætis Rootin̄ retta, af Nøkum

goodum koninn er, hiaa Matthæo ver megum frietta, Meals-Grein þa sem stendur hér, i Ellefta er tiaad þetta, einka Raad þau nijtum ver, m. h. m. af s. Angri þwngu af vill letta, ef þeim giorum sinna, þ. f. b. þo þ. l. m.

I Guds Nafni allir samann, ad ós gætum fyrr og síjd, her er ecki a Gangi Gaman, geoda mísjum ecki Tijd, eñ hofum Jesum fyrir framann, Freisting þa ad Hondum ber, m. h. m. af s. Sig venie hvor a Trygdir tamánn, Teal-laust honum sinna; Þ. f. b. þo þ. l. m.

Eg fraatek alla frooma Sveina, Foolkid Gott og Heidurs Menn, sem ottast Gud og elska hanns hreina, Ordid, Trw og Sannleikinn, veri hann þeirra Vernd alleina, og volldugt Skiool i Rauna-Hver, þeir munu hallda minna af ser; Til hinna annara Manna eg mæla, sem umsjafnlega sig kiña, þ. f. b. þ. þ. l. m.

Bid eg Gæda bijdar Broodir, þyckiast ecki Kvædid vid, helldur villdi Heidurs-

Broodir, blijda froodum Ræda=Sid, Vitsku=hostir, gladir goodir, gleymi slæmu; Tijminn hver! Margur helldur miked af ser; Forum dijrar Fridar Sloodir, enn fordunst Giördir hiuna, sem lærdu offsinnt ad læta nockud minna.

Flærdar=Sena.

Ton, Ad ydka Gott med Ærn, etc.

Annars Eyrindi rekur, Ulfur, og laungum sanast þad, læst margur Lofords frekur, lijtt verdur wr þa herdt er ad; Medann slær, Ord vid Eyra, er þer kær, Vinur ad heyra, sertu fiær, so er þad ecki meira.

Slijkt er Hygginði halldinn, Hofdingskapur og Mentin prwd, Verolldin Falsi falldinn, foodrar sinn Kiool med Skolla=Hwd, lærd er æ, Limsku Beglur, leynt ser hiæ, saun þær Reglur, sem Kotnur sæ, kreppir ad hvassar Reglur.

Oft er fagurt i Eyra, Alþijdu=Lof af Hræsni veitt, hinum er æ þad [illegible], Heimur pikir sem Kaalfskinn eitt; Augunn

agreid

greid, hlæa og hlacka, hroosa um̃ leid, bidia og backa, hwiñ er Sneid, þa snwa þeir vid þer Hnacka.

Heimskur er sæ sem helldur, hvors Mañs Loford sein fullgiort se, einfalldur oft þess gelldur, Alvoru meinar, þad hinum er Spe, Trigda-Giolld!, Tæls med Korni, tempraft kolld, nema vidsporni, Vinur i Kvolld, enn velar þig strax ad Morgni.

Heimurinn Hreckia-fulli, Handverk þetta mest brwkar nw, ad fegra Eyr med Gulli, wtgeingur honum Myntinn sw, Orda-Glens, ei þarf kaupa, allir lens, nu þad hlaupa, Kossa-Flens, kallsa liwga og raupa.

Sæ hefur best wr Vijtum, sem bwid getur ad sijnu einn, frjals af Lymskunnar Lijtum, lifir og deyr so Hiarta-hreinn: Trigdum vijst, Viel nu farga, Verolld snijst, hvor vill biarga? Ræd er sijst, ad reida sig uppæ marga.

Alldar Hættur.

med

med stuttri Utskijringu.

1.

Adur a Tijdum, var Tijdska hia Lijdum, so Triggordir kendu, fra Barndoomi blijdum, med fremdarhag frijdum, ad Frægdum ser vendu, af Strengboga strijdum, i (1) Haars Elldar Hrijdum, þeir Herskeitin sendu, eda a Mar vijdum, Skervallar (2) Skijdum, til Skemtunar rendu.

Notæ.

1. HAR, Odin; Hans Elldur, Sverd. Þess Elldar Hrijdir, Bardagar. (2) SKERVOLLUR, Sioor; þess Vallar-Skijd, Skip.

2. Manndoomr mundi, þar Sveinar a Sundi, sooktust af Afli, Einn sat i Lundi, hia litfogru Sprundi, og lek ser ad Tafli: Hinn bar vid undi, sem hertt Knottur hrundi, eda Handsaxa (1) Kafli, Lof þeim ad dundi, sem Frægd bar af Fundi, med [2] Fann-Deigul Skafli.

1 KAFLI, þad um var halldid Hondinni. (2) Deigull eda DIJGULL, er Elld-Panna, Dijgulsins eda Deiglunnar FANN-SKAFL er Gullid.

Versmk-

3. (1) Verfœkum vondum, med Bifroknum (2) Brondum, þeir bægdu fra Lœdi; Byr saung i Bondum, a (3) Brim-vallar Grondum, þa beittu vid Grœdi, Geir rumdi i Rondum, þar rijk Piood i Londum, (4) Rijta Jel hœdi; Gnoott var i Hondum, geck Lid af Strondum, med Gloo-Kraka-Sœdi.

1. VER, Veidistada; Item. Sioor, hañs Fiskar, Skip. (2) BJF, Vatn eda Sioor: BRANdar Bifroknir, Arar. (3) BRJM-VALLAR GRANDar, Bilgiur, Sioor. (4) RJJTar, Skilldir.

4 Y (1) bendum skutu, eñ Almdroosir 2) þutu, i Andfari þuñu; Bur-Steingur brutu, eñ hœtt Skilldir hrutu, þar Herfœkar ruñu; Benfossar flutu, eiñ lœgt hinir lutu, sem lijtt veriast kunnu: Sœmdar Rœd hlutu, og sijns Afla nutu, þeir Siguriñ uñu.

1. Y, Boga. 2, ALMur; Bogi; Hañs. DROOSir, Orvar.

5. Armi hvertveggium, a Lidshandar Leggium, þeir (1) Lioosmundar hreifa; Gladt stein a Seggium, (2) med Geymfolldar Gneggium, so (3) Gramsrunnar

leifa; Digul-farms Dreggium, og [4] Valborgar Veggium, þvi villdu Menn dreifa, i [5] Angantijrs Hreggium, Unda-teins Eggium, Otraudir veifa.

1 MUND Hond, heñar LJOS, Fijngur-Gull. 2. HEGG, Hiarta, Folldar-negg, Steiñ, Geim-negg Folldar, Gimsteiñ. 3. GRAMS-RUNNJ, eda Runi, Hyrdmadur. 4. VAL-BORG er Hond, heñar Veggir, Fijngurnir, a hvoria Meñ villdu dreifa Digul-Farms Dreggium, eda Gullinu. 5. ANGANTIJR, Odins Heiti, vegna miwklatrar Piovnustu er haṅ veitti Konu sinni Frygg. Hanns Hregg, Bardagar.

6. Osæmder bidu, þeir Ofrijki lidu, og ecki sijn hefndu; Diarfir fram ridu, i (1) Dyn-Skoglar Hvidu, og Dreingskapin efndu: [2] Trollmarir Skridu, ad (3) Unda-sylgs Idu, þa Oddaþijng stefndu; lijtt fyrir kvidu, ne Sear þo þeim svidu, til Sorgmæla nefndu.

1. DYN, Dunur, SKAUGul, Valkiria, heñar HVIda, Bardagi. 2. TROLL-Marir, Vargar, MAR, Hestur. 3 UNDA-Sylgur, Blood. Skalldid segir, ad Vargarnir hafi sopit i Bloodsyssa Iduna, hvar Bardagiñ var

gioftur,

attur.

7 Spakvitrir spaadu, þeir giorla margs gaadu, og gloggskignir vaaru, kiænt nidur kliaadu, þa Kijfþrætz hæadu, wr Kappmaalum skaaru, Triggva sig tiaadu, enn Taalid forsmaadu, Þvi trwtt Hiarta baaru: meir gaafu eñ þaadu, og þvi vijda naadu, Þioodræmi klaaru.

8 Ísland maa sanna, þad ætti Vol Maña, þa allt stood i Blooma; Glæ sooktu [1] Hraña, til rijkra Kongs Ranna, vel reinder ad Sooma, [2] Ymu-Leiks Aunã, þeir [3] Ym þordu kaña, sem [4] Yrki forn rooma, [5] Il-Þorns og Taña, Or Ædi Vargaña, þar eiñ beitti Skiooma.

1. GLÆ Hraññar, Gull. 2. Yma, Bardagi. 3. YM, Hliood, Gnij; þad er, þeir gømlu Meñ þordu ad kaña, edur heyra Vopnabraker skede i Bardagans Añrijk. 4. YRKI; eru Kvæde. 5. ILÞORN, Klær. Skaullded seger: Þegar eiñ beitte Skiooma, i Bardaganum, Or Æde Klovña og Taña Vargaña, sem væntu ser Braadar.

9. Þeir baaru Hiaalma, og miog drif-
na

ra Maalma, (1) Mardallar Graati, [2] Brioost Fleinar faalma, [3] i Saar-Ellda Psalma, fram sooktu med Gaati, Spor [4] Mistar Skaalma, og Spior Flugur taalma, naem Spreitinga Staati, [5] Val-Jardir jaalma, vid uppdregna Almá, so allt var a Biaati.

1. MARDALL kallast Freya, hennar GRATUR Gull. 2. FLEJnar, allslags Skot-Vopn. 3. SAAR-ELLdur, Sverd; Þess Psalmur, Bardaegiñ. 4. MJST, Val-Kyria, heñar SKALMA-SPOR, Saariñ, hver ed aisamt Spior-Flugunum, Skot-Vopnum, voru naem og vid-kvaem Spreitingia Stati. 5. VAL-JARDJR, Hauduruar ai hverium Valurinn sat: JALMA, hristust, med nockurs konar Þit.

10. Land Logum vordu, Þeir vitug Raad giordu, so Vandraediñ baettu, fyrr Frelsi kiordu, enn [1] Fofnis Skrid-Jordu, Þo fleirst Kostar aettu, Gedi Þa hordu, var hootad einordu, med Hug-þrijdi maettu: Mañdaad ei spordu, vid nijta Seims-Niordu, ef naerri laa Haettu.

1. FOFNis SKRID-JORD, Gull.

11 Nu er Olld sníwin, og adra Leid bwin, þar yfir maa klaga; Frækleikur lwin, af Landi burtflwin, þvi lijda Menn Baga, Rokseyndenn rwin, siest rijr Vina Trwin, og rekinn wr Haga: Agyrnd fram knwin, enn græer Lasta-Grwin, flest gengur aflaga.

12. Ungdoomsins Ædi, þo ædur fyrr stædi, til Afreka baarra, Losti, Siaalfrædi, Leti, Svefn bædi, þad lijst þeim nu skaarra, Vits kulnar Sædi, og [1] Vinds Hiriar Svædl, þvi velldur Ged þraarra, ad lesa good Frædi, og læra Sidgædi, er Lunderni skaarra.

1. Pad er, i Huganum.

13. Dug lægir [1] Beima, sem Falldbwin [2] Feima, vid Fletinn ser hallda: [3] Beiti-Lung Geyma, er bannad ad sveima, um [4] Blaarostu kallda; Menn maa nu dreyma, til [5] Sorva Blik-Seima, enn siaalfir þo vallda: Hugprwdir heima, þeir Hardfengi gleyma, vid [6] Hlackar Ros-Tiallda.

1. BEIMur, Karlmadur. 2. FEIMA, yframſærin Kveñmadur. 3. LUNGur er Heſtur-GEIMur, Sioor, BEITILUNgur GEIma, Skip, hvøriu beitt verdur til og fraa u̅ñ Sioo-iñ. 4. BLANDST, Sioor. 5. SÖRVAR Þijdir her, Fiølda, BLIK-SEIMUR, glan-ſandi Audæfi. 6. Hløck, Valkyria, heñar TJ-ALLDA-ROF, Strijd, i hvøriu Briniur ſlitna.

14. Nockrir ef þræda, um̃ Fœks Rœk-ir Flæda, til Fremdar Hags Boota, Freſt-Skulldir fæda, þvi Fe lijtid græda, mœ Fordilldu̅ñ lioota; Raupyrdinn ræda, þo rijr ſe Aſtæda, þvi Reinſlann vill brioota; Ny Breitni Klæda, enn klena ſid Gæda, þeir Kenningu hlioota.

15. So þverra Liſtir, þvi miøg eru miſtir, þeir Mentirnar auki; Menn ſitia viſtir, og Bragdhniġnir biſtir, i Bœk-orgar Hnauki; Allt eins og Kviſtir, af Fretvidri hriſtir, œ hrœ Vidar Lauki; Margur þvi giſtir, þær Veſœllda Viſt-, þo Vijlmoodur þrauki.

16. Koſtir ſiœſt farnir, þar [1] Folk-ſtrungarnir, þeim framandi hlioda; Bœks-Brædur ſvarnir, og Gliſmaala,

giarn-

giarnir, so gioraſt nu vijda; (2] Feniu-Dragkvarnir, i Femmtu ſparnir, um̃ Farvegiñ ſkrijda; Jñlendir barnir, þoo engar ſa Varnir, þeir Ofrijki lijda.
1. FOOLKRAURUMGar, þad eru Hofdingiar sem ega ad næra og ſvoſtra Foolkid og hina undirgefnu. Þeir, ſegir Skaldid, ordnir ſeu. 2. FENJU DRAG-QVARNJR, þad eru aagiarnir, dragandi ſaman hvad flemætt er, eins og Qverniñ Grotti, er þær Syſtur Fenja og Menia droogu.
17. Arburdir þrioota, til Hrauſtlindis Hoota, i Hugmoodi Sveina, Skœtyrdum ſkioota, og Roogs Maalum roota, þad Rokſemder meina, Hrakſpærnar hrioota, þeir hvor odrum bloota, eñ hinn grijpur Steina, Fiorlauſnar Foota, þaa fijſir ad nioota, ef framar ſkal reina.
18. Raupariñ telur, þær Vijgs allar Vielur, ſem veit hann ſer granda, a Ordum Hrafn elur, ſem græd-ſolltinn gelur, vid Gny Prunnu Randa, Hrædſlann þa kvelur, ef Kocks Hnijſa Grelr, heim koma til Handa, i nærſtu hlioop Sel-

ur, sem Root flye Selur, og nidre hiellt Anda.

19. Mañkosta Lægder, enn Lastanna Nægder, i Landenu spretta, wt gengu Frægder, þar innkomu Slægder, og Athafner Pretta; Nœskyllder, Mægder, med Roog eru rægder, so reynst hefur þetta: Litlar skaast Hægder, eñ þad være Pægder, ef þvi villde letta.

20. Horfest til Vaga, þar Ysermeñ Aga, þeim Ohlijdnu spara; Mwturnar draga, ser Lidsijne Laga, þo leyne ege fara, Agyrndeñ raga, kañ allt eins ad klaga, og eitnig forsvara, til og frœ slaga; Tœlbrøgdum baga; þvi tak þu þer Vara.

21. Hver villde greina, þad allt Efne Meina, sem asalla nœde? Hlioodt marg-er kveina, þvi hiœ ser þo leyna, sem Hugboded tiœde. [1] Jñbwa Steina, skal Braut snwa beina, i Byr-Hvedru Grœde, Sundferiañ seina, þœ sætte Grer eina, ad Od-stodvar Lœde.

1. JNNBUUA STEJNA (Dvergaña) SUNDFERJañ, (Skaldskapureñ) skal snwa

K, beina

beina Braut) i BJR-GRAADJ HVEDRU (Trollkonn, Huganum), ad LAADJ OD-STODVAR, (Þvi Odurenn skal nema Stad ar ad Þagnar Laide.

22. Margt mætte henda, sem vill Hug til venda, og vidkanast næde, Efne Bæger da, sem oss giører benda, og afla nu Mæde, Alldarhætt kenda, i Sijn margra senda man segia Vandræde; fleirst tekur Enda, eg læt þar vid lenda, og lykta so Kvæde.

Vijsa.

Mundu þig, Madur i Mundo,
Mundus Svik bijr under,
Mundu ad sia vid Mundo,
Þvi Mundus prettar stundum.
Mundu þig fyrer Mundo,
Mundus er Hreckia Lundur;
Mundu ad komast fra Mundo,
Mundus a Drottenns Funde.

PRIDJE FLOCKUR.

Jnnehelldur Lucku-Osk, Utfarar Miñing ar, og annad smaveges.

Lucku-Osk og Heilræde.

Til Hr. Sigurdar Jonssonar, nijordens Løgmañs Suñañ og Austañ a Islande.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hliode, etc.

Almættugur Gud þijn gæte, og gefe þer heilags Anda Raad, i Doomara so þu sitier Sæte; med Sannd og Æru, Prijs og Daad, uñ fyrer ollum aavallt bæte, Urlausn þijn og heilnæm Raad.

Peir umdanfornu aller benda, efter þeim sem lifa nu, Meñ kañ alla mañlegt henda, med þvi vijs er Reglañ sw, vid Daudans Punkt mun lokfins lenda, lijka hinn sem eg og þu.

O minn Brooder! ad Þvi gættu, Otta Drottens halldt þervid, diarflega alldrei a Heimeñ hættu, helldur hañ sijnum gamla Sid, vijst Þad aller vita mættu, hann vellteft skiott a ymsa Hlid.

Hafdu Gud i Huga og Miñe; hafdu Gud fyrer Augum þer, hugsadu uñ Gud i hverin Sinne, heyrer Gud og til þijn sier, virdtu Gud i Walldstiootn þinne, vittu ad hann þinn Herra er.

Hærstum Fodur og Synenum sæla,

samt heilogum Anda med, Lof þeim aller Lijder mæla, liwst af ollum Tungum tied, Tign hans aller helger hæla, hana fraum ver sijdar sied.

Nijars Osk til Orms V.S.i Eijum og Konu hans Gudrijdar A. D.

Ton, J þine Ognar Bræde, etc.

Sæler i sonum Gude, sæler i Guds Fognude, sæler i sanre Trw, sæler og svipter Vanda, sæler i heilogum Anda, sæler i sialfum Jesu.

Sæll Vinur Sæmdar froome, sæll i þeim Alldurdoome, sem Gud gaf sælan þier, sæll bæde wti og inne, a Lijfe og Saalu þinne, ætijd i Heime her.

Sæl se þijn kæra Kvinna, komenn til Ara sinna, Hwss-Prijde heidarleg, þid Blessan bæde hlioted, bestu Farsælldar niooted, alltijd a allann Veg.

Sæmed þar Sælu hreina, sem eg kann besta ad greina, ydur afhendest vel, Jesus þad Barned blijda, burttekur Sorg og Kvijda, hann er Immanuel.

Þennañ elſked og unned, allra beſt ſem kunned, bæde Þid Heidurs Hioon, honum af Hiarta fagned, hagkvæma Loſgiord magned, ſem Anna og Simeon.

Jeg bid ad Jeſu Fridur, jafnañ ſtadfeſteſt ydur, efterkomande Ar, med allſkins Æru-Sooma, Aſtar Guds Fodurs Liooma, ſo tendreſt Trwen klaar.

Ønd, Liiſed Sæl og Siñe, ſamt Lææn, Heilſa og Jnne, Forſiaa Guds ſaled ſe; eirnenn Þijn Ekta-Kvinna, med Aſtvina Flocke Þinna, og allt yckar Aſkvæme.

Sæl liſed, ſæl her Þreied, ſæl hedann lokſins t eyed, ſæl verde Sæleñ Þaa, ſæl i Þeim Sælu Blooma, ſæl i Himneſkum Liooma, ſæl ætijd, Amen, Jaa.

Hijr ſe hladenn Æru, hoſkur Lundur, Liijfs-Stunder, ſem Haneñ Fidre fijny, Frægd, Nægd, Audar Hægdum. Chriſtur med Kærleik beſtum, klaar oo Nijiu Are, ſende ydur Sannleiks Anda, ſaa ſkartar beſt i Hiarta.

Erfi-Liood.

Er Skalldeð kvað efter sijna Ungu Dootture Steinuñe.

Ton, Gæt ſku Guds ver prijſum, etc.

Sælar þær Saaler eru, sem hér nu skil- iast vid, fra Hollðsins Hryggdar Veru, og Heimsins golldum Sid, hvijl- ast i Himna Frid, þar sem med sætum Hlioodum, syngur Lof Drottne goodum, lofsamlegt Engla Lid.

Tign, Æru, Sæmd og Sooma, Saaler Guds Barna fa, sin liooſar Stiernr lioo- ma, Lambsins Stoole hia, avallt Guds Auglit sia, med hvijtum Skrwda skrijdd- ar, Skarte Rettlætes prijddar, Sorg allre sviptar fra.

Englaña Hyrdeñ hreina, heidrar Gud Nootl sem Dag, Saalernar syngia og greina, Sanctus med fegursta Lag, i Lijst- ugum Lijfsins Hag, Hollded sig medann hvijler, Hondeñ Drottens þvi skijler, sier engvañ Sorgar Plag.

J þeñañ Flockinn frooma, flutt var- stu Barn Kynd mijn, himneskum hafeñ

Sooma

Soomа, hvislest nu Scaleñ þijn, sioomar þar skært og skijn, i Fadme Jesu frijdum, saguande ollum Tijdum, Dijrdeñ sw alldrei dvijn.

Nu er þer aptur gollded, Angred sem barstu mest, þegar þitt hriᵹdest Hollded, hvatt þu stunder og gretst, gefeñ er Gledeñ best, hafiñ ær Hriggð og Moode, hreinsud med Jesu Bloode, Synd engenn æ þer siest.

Unun var Augum mijnum, ævallt ad lijta æ þig; med Ungdooms Ästum þijnum, ætijd þu gladder mig, rett Yndes elskulig, audsynip af Hiarta hlijdug, i hardre Soott vellijdug, sem jafnaun sijnde sig.

Næm, skynsom, lijwf i Lynde, Lijfs medañ varstu her, Efterlæte og Ynde, ætijd hafde eg af þer, i Miñe muntu mer, þvi mun eg þig med Tæarum, þreia af Huga særum, heim til þess hiedañ fer.

Mijn Glede er sw eina, Andlaat þitt hugsa eg æ, þu hafder Maaled hreina, þer mz Vit alls ad gæa, skamt til þess Lijfs

leid frm, breider wt Hendur bradar, baudst þig til Jesu Nadar, kvadst vilia koma þa,

Jeg an þer soddan Sælu, ad sim þitt Glede-Vijn, hedann wr Eymda Pælu, eg kem þar sen til þijn; O hvad sæter Sam-Funder, sedia þaa ockar Ged, um eilijfar Æfe-Stunder, ad lifa Drottne mz!

Nu ertu leidd mijn liwfa, Lifte-Gard Drottens i, þar œttu Hvijld ad hafa, Hormunga og Rauna frij: Vid Gud þu mætt nu mæla, miklu fegre en Sool, Unun og eilijf Sæla, er þijn hia Lambsins Stool.

ÞESSA Stund stood i Hæse, sturlade Fognuden, hælft Fioorda Ar alls var Æsi, ei ge þo fullkomen, skiott sa eg Skilnad þinn, gegnum Saal þijna sætur, signadur Drottens mætur, fyrer Jesum Son eim sinn.

Hvijlest nu Hollded unga, af Harme og Sorgum mædt, svipt ollum Snottar Þrynga, so er þer nu Ohætt, Dootter mijn! Wel er bætt, fritals vid Synd, Fear,

og Dauda, fyrer Jesu Blodod rauda, sesur i Drottne sætt.

DOTTIR, i Dijrdar Hende, Drottens, mijn, sofdu vært, hañ sem þier Huggun sende, hann elskar þig so kært, þu lifder goodum Gude, i Gude sofnader þu; i eilijfum Andar Fride, ætijd sæl lifdu nu.

Burtfarar Miñing.

Þess Saal. Herra Arna Oddssonar Logmañs, wr þessum Eymdar-Dal i Himnarijkes Glede, i. Flijter uppsett 1665.

Ton, Dagur i Austre øllum, etc.

O Hvad aumleg Urræde, er þetta veika Lijf, fallvallt og fænijtt bæde, fullt med Sorg, Eymd og Kijf, i Bijle, Bole og Kvijda, veiklast her mañlegt Holld, Æsen so loks maa lijda, Lijkhameñ verdur ad Molld.

Daudeñ er dapurlegur, sem David og Josua tier, allur eins Veralldar Vegur, vijst þvi ad Æsiñ þver, hañ gaanga Herrar, Sveinar, Hofdingiar, Almwgeñ, Kviñur sem Meyar klienar, Kongar og Undermenn.

Hverde hañ Vegeñ þraungva, vijkia Guds Borneñ trw, þau hræðast Hættu engva; Hugguñ þeirra er sw: Heliar-Brodd braut og endde, Beifkleik ollum Daudans, Jesus, og Lijd sinn leidde, til Lijfsins wr Vallde hanns.

Hverke þarf Hel ne Dauda, hræðast rett-trwud Ond, kenner ei Kvala ne Nauda, komeñ i Drottens Hond; Sæng er good greidt til hweñ, Grofiñ med Jordu skyld, Lijkhameñ þreyttur og lweñ, leggst þar i milwka Hvijld.

Þess vegna i Gude gladur, geck til sijns Hvijldar Ranns, ARNE ODDSson Logmadur, Austann og Sunnañ Lands, Holld hañs sætlega sefur, i sællrar Upp-risu Von, frelsud Sæl Fognud hefur, i Frid hia Lambsins Troon.

Sælañ mä hann þvi saña, i Sælunar Reynslu þar, a Lande lifande Maña, i Listing Guds Asyndar, i Abrahams Skaute skæru, skijnande Fegurdar Glans, i himneskum Heidre og Æru, i

Hond

Hönd milldre Skaparans.

Hann hefur rennt og runed, rett vel med allre Dad, Himnarijke aunned, eftaust fyrer Jesu Nead, yfir þvi fagna egum, af Ast og Trw til Sańs, samt þo her sakna megum, sællrar Umgeingne hanns.

Heims af Erfide mæddur, Alldurdooms Þwnga med, heilags Anda Giof gæddur, Guds Rijke stunda ried; Ar þriu og Siotiju innum, Æfeń hańs var þvi nær: (Mællte lijkt mørgum Sinnum, vid Mosen Drotteń kær).

Lifsfur i Lögmanns Dæme, lifde her Diggda klar, med Heidre og Hefda Næme, heil Tvo og Priatyge Ar, sialfur sig þar fra sagde, i sijnum Alldurdoom, Ehrlega so af þad lagde, ad allra Lands Manna Room.

Hafe nockur matt heita, Hofdinge um þetta Land, (ef villdum ad þvi leita) efter Herra GUDBRAND, ad Hoogværd og Hiarta Triggdum, honum ei fremri, sieft, Hugprijde, Dad og Diggd-

um, Drottens Otta þo mest.

Þegar frá Æsku-Arum, Ord Drottins stunda vañ, med Sæmd og Sooma klegtum, fijnde Avoxt goodañ, Booklegar Lister lærde (Loss verd sro Menteñ er), med Jöne þær allvel,nærde, Utañ-Lands bæde og her.

Med Segnd og goodre Stille, geck þad Fremdar Upphaf, hvalærdra Manna Hylle, hönum þvi Drotteñ gaf, allt fram til Elle-Tijdar, Alyt bar Hofdinglegt; her um Land og vijst vijdar, vard kunn hañs Æra og Spekt.

Sannleikans giarnañ gæde, med Gudrækues hreinum Sid, stödugur standa nœde, stadfast Rettdæme vid, Hool, Mæktur, Hræsne, Smiadur, hverke Pæde ne gaf, Herra, Hofdings-Lundadur, hellst bar þvi mörgum af.

Hañ var Heimills-Monnum, Hoogvær og stilltur mest, goodgiarn nærsta Naagrönnum, naudstöddum reyndest best, Vitrækeñ, Olmususamur, aumum

sem kurstu vid, Gestrisni, Frænda fram-ur, Kaatækum siindi Lid.

Hofdingleg Uti og Inni, Athofn og Stiorn hans var, mz List og liwfu Sini: Laangt fra af ollum bar, Gudhrein Gud-grædslann sanna, greina þar sett nu mea, hvad Alit maatti Manna, merkia, reyna og sia.

Friadag hvorn fasta nadi, Fostunn-ar alla Tijd, Lijkhamann þar med þiadi; Þad var hanns Venia friid, med Bæn og graatnu Gedi, Guds Sonar Piinu og Deyd; umþeinkia og ydka riedi, allt um þess Dagsins Skeid.

Fimta Friadag eg nefni, Fostunar so tilbar, samt hanns Jdkunar Efni, og ædur sitri var, i Kyrkiu ad Vanda væn-um, veik um Dags-Verdar Stund, med Bleßan Losgiord og Bænum, af blijdri Altar-Lund.

Liwfur ad lidnum Degi, til Laugar gaanga ried, ad giordri Bæn, sem eg segi, sælri Umþeinking med; Hvar hann so

Stundu sijdar, sofnadur i Gudi fannst, Herviſtar Terniin Tijdar, talid ei leingur vanst.
Sett hafdi sijnar Hendur, ser fyrir Andlit þaa, Grunlaus þvi Gæta stendur, giorla þad skilia maa, ad med Bæna-giord blijdri, burt er sofnadur sætt, Daudans Angurs Ogn strijdri, aungri þvi hefur mætt.
Laugadur Lambsins Bloodi, Laug helgrar Skijrnar i, af Synd, Sut, Sorg og Moodi, saũlega klaar og frij, i varmri Vatns-Laug einni, vard vr Heims Taara-Dal, Snioo-hvijtur leiddur hreinni, i himneskañ Dijrdar-Sal.
Mikid, þad maa eg segia, misti vor naalæg Sveit, margir þess vegna þreya, þennañ um Bigdar Reit, sleirstir hiñs sama sakna, sunnann [þad veit eg] Lands, Kiinnur, Braar, Regni rakna, rædt þær verdur til hanns.
Huggi hañs Heidurs Kvijnu, Heilagur Andi best, og Borniñ Sæmdar sviñu,

sorgandi eptir mest, Drottinn Bøl allra bæti; Bid eg lijka um̃ þad, i Guds Otta serhvor gæti, Glorningum Herrans ꝛc.

Jsland! þer ætlar ad hnigna, eru þar Merki til, Manndiggd og Dugur vill digna, dofna þvi Lagaña Skil, Gud gifi ad þu nu þeckir (þad Osk er Hiarta mijns), firr eñ hefnd hærri hneckir, hvad heyrir til Fridar þijns!

Oss gef Gud af ad þreya, allar Hormungar nu, sijdañ sofna og deya, sætlega i rettri Trw, so hver fagnandi fiñi, Frændur og Vinii gen, hiꝫ hægri Hendi þiñi, Herra Jesu, Amen.

Utfarar-Miñing þess Gøfuga og Velagtada Hofdindia, Arna Gijslasonar; Sem bioo ad Ytra-Hoolmi ꝫ Akranesi, og deydi 4. Octobris 1654.

Ton, Konung David sem kendi, ꝛc.

Nu vei, þær Angurs Tijdir, aukast ꝫ margañ Hꝫtt, Gudhræddir Landsins Lijdir, Lofsverdir fæcka þrꝫtt, nu bioodagooda Nꝫtt: Þar um̃ ma eg ei

þeya,

Þeya, Þad mer leyfist ad segia, af veikum Vilians Mæatt.

Herraũ Þa hærstur villdi, hefnast Gyd-ingum ꝏ, sagdist hann sialfur skylldi, svif-ta Þeim burtu fram (sem her vel merkia mꝏ), Hofdingium Heidurs giornum, hygnum, vel Mꝏli fornum, enn heimsk-um Lands Forrꝏd sꝏ.

Mig uggir hiꝏ oss heima, Hootun sw eigi nær, hvær Þar vill gloggt ad geyma, giorla Þad skyniad fær, Dæmiñ ei finn-ast fiær, eitt Arid eptir annad, er slijkt med Reinslu sannad, froomra Meñ Feig-dinn slær.

Naudsyn er ei eg nefni, nij burtu farna Menn, Þvi soddañ Sorgar Efni, sann-lega munu eñ, morgum i Minni senn; Drottinn Þad Bolid bæti, Bigd vora' aft-ur kæti, Þo horfist ꝏ Hærmung tvenn.

Eitt mꝏ ej undañ lijda, sem eikur Gle-di Toon, Nafnkuñur veit eg vijda, var her uñ Islands Froon, sæll Arni Gisla son. Hedann frꝏ Heim kalladur, hvijl-

ist

ist i Drottni glaadur, vid Hollds Upprisu Von.

Hann þo nu hedan leiddist, hvor vill þar sturlast vid? Heimsins Armæda eyddist, aftur took Himna Frid, og eilijf Andar Grid, hroosandi Sigri sætum, sijngur med Roomi mætum; vid Lausnarans hægri Hlid.

Eñ uppaa þad ver soknum, allmargir Dyggda hañs, her mz i Hiarta klocknum, huxandi rett til hañs; um stand vors auma Lands; af þvi ei kunnum læta, Andvarpa þungt og grææta, Dauda þess Drottinns Manns.

Hvad hañ vaar Hug-Vits rijkur, hvor er sꝛaa þad ei veit? Hvor hittist honum lijkur, her nu uñ vora Sveit, þo glord se en lengri Leit? Hollræadur, hreinlundadur, hoogvær, mañlijdsue, glaadur, Gudhræddur oll er neit.

Hug-Prijdi hafdi retta, Hofdings Synir og Ged, eirneginn uñ froñ þetta, uñt vaar honum og led, þad hef eg heyrt og

sied,

sied, Orda Drottins Adgiætsla, alvarleg soñ Gudhrædsla, og margat Dyggder med.

Alldrei fyrir volltum Audi, Ahyggiu þwinga bar, morgum þo bijtti Braudi, Blessun þess meiri var, yfir hanns ollum þar, Umdæmi ödrum hærri, sem Abataun Sæfu stærri, agtade ecki par.

Hvad marga hrialda og hruma, hañ nærdi optsinis, fyrir Guds Raad græddi suma, geta verdur og þess, veitti þeim Sæng og Sess, þeir sem vid vilia vakna, verda þvilijks ad sakna, wr Hreppnum AKRANESS.

Ein Sæfañ er sw mesta, ætti ad dyliast sijdst, Barna Laan læangt yfir flesta, lienti honum Drottenn vijst, eitt þad og ollum lijst, sem Frædi a fogrum Kvistum, til Friosfgunar sætum Lystum, Dyggda Bloom þeirra wtbrijtst.

Læang-þiænadañ sijdsta Siñi, sæ eg og ræddi vid, eru mer oll i Miñi, Ord hañs og Mælltækid, med sonnum Gudhrædslu

Bid, þwngt kvad ser þikia ad lijda, þo villdi giarnann bijda, Herrans Heimsookenar Bid.

Hañ fyrir ſkömu hafdi, Holld og Blood Drottins þa, sem Naudsyn Sælar kraf-di, i sañri Trw giort ad ſiaa, hiedañ biooſt Heimi fraa, gaf ſig til Herrans Handa, hönum befool ſiñ Anda, Hug vorn ſlijkt hugga maa.

Atta Viku vijslega, Veikleika þwngañ leid, i þeſſum Prauta Trega, þoliñmoodur ſo beid, ſijdañ feck ſælann Deyd, hafdi þo Maal og Miñi, med goodri Rænu og Siñi, fram allt ad Andlaatz Skeid.

Gud hafdi hañ burtu hiedañ, i Himna Fognud þañ, er alldrei feck Auga ſiedañ, ne Eyrad heyra vann, þar gledſt med Helgum hañ, Hug þeirra Herrann kæte, Harm og Mein giorvallt bæti, sem grææta ſiñ Aſtmann.

Syrger þig Broodir sæti, ſorgandi Lundiñ miin, aſtudlegt Eptirlæti, Uñ-genguñ Dyggda-ſyn, hvarf mer fraa

Heyrn

Heyrn og Syn, Adstod varst oft med Piændum, i Utlœgum, Giofum, Rædum, sem vijst var Venia Þijn.

Syrgia Þig sætir Vinir, segir Þad Hugur minn, lijka so harma Þinir, heyrandi Afgang Þiñ, siñ geima Gudhrædt Siñ, næskylldir, nænir, Teingdir, naudstadder, fætækt Þreingder, og allur Almuginn.

Syrgir nu Sorg-full Kviña, sem vonlegt Þikia mæ, goodur sæ gætir siña, Gud Fadir Himnum æ, ætijd se heñi hiæ; Hugraun og Harma bæte, Huggunar Andinn mæti, so mege Fognud sæ.

Syrgiandi Synir og Dætr, sijta med Hiartad tvist, serhvort harmandi grætur, horfiñ er Gledi og Lyst, Fodur vorn ver hofum mist, eñ Þad skal oss til Gledi, af Guds Vilia Þad skede, hañ geck i Himna Vist.

Ur Briesti hrindum Hryggdum, hvert skal so odru tiæ, fylgium hanns Hofdings Dyggdum, her medann Jordu æ, Lijfid vtendast mæ; sijdañ mun æn alls

Esta-

Efa, oss Drottiñ sialfur gefa, i Fride hann aptur siaa.

AKRANES ætti ad Skilia, adur hvad gott var lent, þig skal og þess ei dylia, þer hefur Drottenn bendt, og Sorg til Handa sendt, Hofdingiar Heidurs giarner, hedañ Priir eru nijfarnir, lær þu af þessu þreñt.

Fenged gott, Gudi soñum, grææntandi þacka nu, fræsollnum Froomleiks Moñum, silg i Von, Dyggd og Trw, þar ad auk þeinkir þu, vid illu æ þig varir, Idran og Bæn ei sparir; kær se þer Kenning sw.

Eingiñ skal ofnieg þreya, añañ; því hyra ber, allir egum ad deya, Æsiñ Lijkhamans þver, Uppriśañ eptir ser, Gud laati oss lifa tilbwna, J Lausnarans Naad fyrir Trwna, Amen þess Oskum ver.

Burtfarar Minning.

Saal. Jons Sigurdssonar Bartskera, hvør ed deydt ad Kæraneśi i Kioos, þañ 9. Julii 1670.

Ton, Allt mitt Raup til Guds eg set, etc.

Opt hreffir mijna hrellda Sæl, huggs unarsamlegt Jesu Mæl, segiandi liooft vid sijna: Rettlætir munu so sem Sool, siw ed upplioomar Veralldar Hiool, skært i Guds Rijki skijna.

Rettlætir eru efalaust, allir sem setia Von og Traust, a Jesum Christ alleina, Þvi hanns wthellta blessad Blood, burt hreinsar þeirra Synda Mood, Ord Guds sem gloggt um greina.

Hvijlir Guds Barna allra Ond, eftir Lijf þetta i Drottinns Hond, eingu þar Angri mæta, framvijsir hallda harda Neyd, Harmkvæli og Pijnu þeirra Deyd, enn þær Hvijld hafa sæta.

Dijrdarlegt Auglit Drottinns sia, Dæsemdir allar minnast a, sem af hans Myskun mætri, Daglega þeidu her i Heim, hroosa fagnandi Gaasum þeim, med Saung og Lofgiord sætri.

Holldid a medan hefur Roo, hvijlist af allri Mædu þo, i Svefn-Herbergi sijnu,

til þess Uppriſu Daguriñ dijr, af Drottni lioomar fagur og hijr, og mætir engri Pijnu.

Sijdann ſkal Holld og Sæalinn þær, ſamteingd, æ vera Gudi hiaa, i Sælu eilijfslegri, hærſtu Vegſemd þvi hlijtur þad, Himneſkri Prijdi forklaarad, Soolar Lioos Lioma fegri.

J ſoddañ Trw og Edla Von, er Jon Bartſkeri Sigurdsſon, ſætti i Fridi ſofnadur, ſa her agætañ Ordſtijr bar, af ollum med Saññi halldinn var, froomur, gegn goodur Madur.

Fraa Æſku-Tijd til Elli-Dags, Aſtundan hañs var ſamaſlags, vel reynt ver ſoddann ſonnum, ad þoknaſt bædi og þiena beſt, þad hann formæatti allra meſt, Gudi og goodum Monnum.

Mootkaſt kom eitt þad allra fyrſt, ungur ſiñ Fodr hafdi miſt, Gud þvi til goods um vendi, ſiñi aſtkærri Moodur med, miog gooda Forſioon edlaſt ried, af Drottiñs Hiaalpar Hendi.

Oddur Prestur med allañ Sann, a Reinivellum biggia vañ, hvalærdur Heidurs Madur, ellefta Alldurs Ari m, ad ser þau took og vard hañ þa, med Æru og Sæmd uppfoostradur.

Prima uñ twitugt þa hafdi her, Hiwskap med Æru valldi ser, sialf Reynslann satt þad segir, Anna Jorundar Doottir dygg, døpur af Sorg nu eftir hrigg, i Drottne volgood þreyir.

Samvist þeirra vard blessud, Bliid, Born gætu siin a milli friid, tiju alls mætti telia, Sex eru eñ hia oss af þeim, eñ fiogur burt ur þessum Heim, villdi Gud til siin velia.

So sem Guds Bornum almeñt er, ad mættu Krossfaust lifa her, ymsar oft Hriggdir hrelldu: Froom Egta Kvinnann Elsku klaar, og hañ um Sio og Priatiju Ar, Hiwskap med Heidri helldu.

Bartskera Dæmis miwkleg Ment, morgum framar var honum lent; Gud gaf ... Gæfann hreina, Allvid ... vijst,

viijst, Omak og Kostnad sparde sijst, so
maa þar satt um̃ greina.

Komu þvi opt til Kaaraneß, kvillader
Menn, og viijst mun þeß, minnst verda,
lenge vijda, Lækninga gaf þeim lijvfleg
Raad, luckadest vel fyrer Drottens Raad,
marger sijns mistu Kvijda.

Um̃geingne hanns var ollum þeck, al-
meñt þvi goodañ Lofstijr feck, satt eitt eg
þar um̃ segie, Gudhrædddur reyndest, hoog-
vær, hijr, hreinlyndur, froomur, Diggda-
skijr; os-lofad er þad eige.

Þad maa eg segia so til sanns, saknad
verdur þeß frooma Manns, Ølld medañ
vor mun vara, Avinning lijtels akta vañ,
ei let þvi nockurn fatækann, sinlande fraa
ser fara.

Holldsins Þiaaning og Þvingun leid,
volgoodur Drottenns Hialpar beid,
fram̃ trwe eg Lijf so lide, Septugasta sijns
Alldurs aa, Are, Þriaa Daga siwkur laa,
og sofnade sætt i Fride.

Gradareñ Jesus gledie hanns Ønd,

geymd er hun vel i Drottens Hond, Holl-did i Hvijldum sofe, mætast efter hanns Mañord er, Minning rettlaatra alldrei þver; Þarfur Guds Lijder lofe.

Efter lifande Eckiañ dygg, er nu sorg-ande mieg og hrygg; Drotteñ vor hana hresse, Guds heilags Anda Ast og Raad, annest og styrke hennar Raad, ytra og innra blesse.

Eins bid eg þeirra Borneñ blijd, blesse Drotteñ Gud allañ Tijd, enkum eg þau aminne, ad veite Umsioon, Elsku, Tryggd, alla Tijma med hreinne Dyggd, sorgande Moodur sinne.

Sæte vor Gud og geyme oss nu, gefe oss Frid og retta Trw, Heims her i Hryggdar Vistum, so eignunst efter end-ad Kijf, eilijfa Sælu og himneskt Lijf, Amen, fyrer Jesum Christum.

Mæked sliett hefur Menta Skort, og Miñed veika, þo er rett af Elsku ordt, i Einfalldleika.
Mooder hrygg og Borneñ blijd til besta hallde, lifed dygg og Daida þijd i Drotteñs Vallde.

Burtfarar Miñing.

Biorns

Biorns Gislasonar. Kvedenn 1656.

Gisla Son er Biorn burt, beint þad hef eg sannspurt, hann var Hug-gladur, heidurlegur Madur, epterstendur einn hanns, audur Samastadur.

Sakna þar Menn Manns, er marga þeckti Dygg hanns, Gudhrædslu hijra, Hreinlynded skijra, Lytelæte, liwst Gied, Lofe mea þad stijra.

J Dooms þegar sat Sess, ferdeilis eg get þess, Rettvijsenn villde, vidgaangast kyllde, Frid, Skatt og Sannleik, sette i ædsta Gillde.

Gud gæfe Mann margt (mæle eg nu ei. oþarft), her lijktnst honum, af Heims Alldar Sonum, genge þea Gagn vort, ad goodum Ofka Vonum.

Gudhræddra Von var, vitra Manna Prijs bar, i Samfunda Sæte, sijnde mest Agæte, hugliwfur, hoogvær, med heidarlegre Kæte.

Segie eg samt þad, saknar Manns wr hanns Stad, oft i Hug hyrde, hiaa mer

siálfum, virde, hver var honum helldri, hvor i Borgar-Fyrde?

Sefur han̄ sæll nu, Sáalen̄ er hiá Jesu, kær Born og Kvin̄a, Kross efter finna, gledie þau Guds Naad, so Græte mege finna.

O hvad mijn Ond þreir, þá ein̄ gudhræddur burt deyr, fegenn med fære, ef Frelsis Tijmen̄ være; leys mig þá þer lijkar, siwfe Jesu kære!

Efter sama Mann þesse Vijsa.

AFgengen̄ Lids liwfe, lundhægur, nafnfrægur, gestrisenn, hughraustur, heilrádur, giarn Dáada, Man̄vaked, Sidsvin̄ur, Sæmd hladen̄, jafnglaður, gudrækeñ, hel-þijdur, þolgoodur, um̄ lioodast.

Ein̄ önnur Vijsa efter sama Man̄.

ALfrægur, heil-Huge, hijr, gladur, Kijt Madur, Væng Drottens, Fángstuttur, Fridsælu Guds hæter, her Minning kær kennest; Kurt varer burtfarens, Nafn liser, Stofn Stefia, Stad þessa

ad

ad hreſſer.

J Samſæte kveded.

Ton, O Drotteñ Allsvalldande, etc.

Verum i Gude glader, gofgum þañ ſem veiter oſs, eins og Aſthugull Fader, Eſterlætes fullmargt Hnoſs, Borneñ ſijn blijdur i Lynde, Bol og Pijn burt vill hrinde, eñ Viſt og Vijn, verde oſs ad Ynde.

Lijkhamans Liſt hann ſedur, lijdum ver ei Hwngurs Naud, Saalena Gud vor gledur, geſande bæde Vijn og Braud, ſlijka Naad, þrátt ver þiggium, hvi er Raad, ad oſs hyggium, drijgum Daad, Drottenn alldrei ſtyggium.

Hooſleg ſe Holldſins Kæte, hugſum til, ad fallvallt er, allt Heimſins Eſterlæte, erum og ſiaalfer daudleger, heppeñ þañ hellſt maa jaata, hitta kann rettann Maata, Audnu-Bann ei þarf ſijdar graata.

Medtokum med Packlæte, milldar Gaaſur Veitarans, ſælum ei fraa Samſæte, Frideñ burt og Engla Krans, ſitium her ſo ſem Brædur, Satan er driwgum

 ſkæd-

ſkiædur, hofum ver, heilog Verk og Rædr.
Engen ſkal annan kiæla, og auka þar med Parlament, Bræðurnar ad bakmæla, bannad er oſs þetta Tvent: Skemtun noog er her onnur, enn illum Roog, mwa um Tennur, hollra Ploog hellid eg ad hefia Konnur.
Jdkun andlegra Kvæda, er Samdryckiu Skemtan beſt, engenn ſkal annann hæda, enn þo ſioaum nockurn Breſt: Fiiſ-ſins Cham, vid Fodur ſinn Noa, ſwlslegt Naam ſkyllde oſs vva, Kieſkne og Klaam, konn viiſt, Heillum ſooa.

Pſalmur

Sem ſiingiaſt maa þaa Men ſkilia efter Samſæte.

Ton, O Jeſu þer, æ vilium ver, etc.

Til alls er Tijd, ſem liooſt er Lijd, Letren þar heilog ſanna, um eina Stund, ver ſanum Fund, Frænda og Aſtvinanna; Enn anad Veif, ſlær oſs aa Dreif, aftur hliootum ad ſkilia; gaange oſs þad i þesſum Stad, þægum Guds epter Vilia

Fyrer

Fyrer losflegt Moot og liwsleg Hoot, sem Lijda soor i mille, Gud hafe Lof; þad good er Giof, ad gagnast vor Brædra Hille: Vera se þeim, sem oss baud heim, allt veitte af goodum Vilia; Gud læte so, sem gott allt moa, gott alldrei vid hann skilia.

Allt hvad oss bræst, og yfirstæst, æ þessum Glede Dogum, ad giora sem bar, og Slæplegt var, Guds moote Nædar Logum, bidium nu ver; af Hiarta her, hanns Næd og Myskun dylia: Er þad vort Traust, esunarlaust, uppa hanns Nædar Vilia.

Hafe og mætt, vor Hylle og Sætt, af hrasande Dryckiuporum, sturlast nu her, þad brotlegum ber, af bidia liwfum Svorum; Efter Skilnad, skal engeñ þad, odrum til Mootfalls þylia, þvi Astenn frek, Brædranna Brek, byrger med goodum Vilia.

Hvad gott sem sa og heyrde a, hvor einn skal med ser stitia, sæmelegt er, þad sid-

samt ser, ser til Froodleiks ad notia; Med heilnæmt Pel, ad virda vel, og Vijte ann-arra hylia, Soome er hœr, og Sidsemd klœr, Samsætes Menn þœ skilia.

Adskilnad vorn, og Astmann hvern, er eg felande Drottne: Ad Astum her, skul-um ei skilder, er Gud sialfur þess Vitne: Ver sam-mæltunst med sætre Gunst, ad Sioon einunges skilia, med Æru Hoot, vort mæla Moot, mege þad so til vilia.

Po sundrunst nu, samt er vor Trw, sijdar munum-hiœ Gude, aftur nœ siœst, med Ynde og Ast, aller med hijru Gede, med Andlit biart, og skrautlegt Skart, skijnande segur enn Lilia; sw Oska-Spœ, verde Amen, Jœ, efter Guds Nœdar Vilia.

Ol-Erinde ad Skilnade kvedeñ.

Nu er eg gladur œ goodre Stund, sem œ mer sier, Gude se Lof fyrer þeñann Fund, og vel se þeim sem veitte mer.

Vitiad hef eg œ Vina-Moot, sem nu œ sier, reynt af morgum hijrleg Hoot, vel se

se þeim sem veitte mer.

Þo Muñgæts Ord seu morg og smaa, sem oft vid ber, til Lasta ecke leggia maa, þvi velldur saa sein veitte mer.

Ynde er ad sitia Øls vid Pel og Gamna ser, enn fallegt er ad fara vel, þo or se saa sem æsteinker.

Gott er ad hafa goodañ Sid, sem betur ser, alldrei skartar Ohoofed, og er saa sæll sem gæer ad ser.

Gott er ad hætta hverium Leik, þaa hærst framser: Nu skal hafa sig aa Kreik; vel se þeim sem veitte mer.

Leirkalls-Vijsur.

Skilder erum vid Skiegg-Karl tvei:, skamt mun Ætt ad velia, ockar beggia er Efne Leir, ei þarf lengra telia.

Vid hofum þad af ockar Ætt, Efned slijkt eg þecke, baadum er vid Brote hætt, Villtur þolum ecke.

Þad er annad Ættar moot, ad ockar Hætte rettum, vid hofum baader valltann Foot, veit ei nær vid dettum.

Illat Vijnsins Athuga vond, erum
vid þess ca mille, og kurfum boader hen-
tuaa Hond, so hverugur sijnu spille.
Eirn eg Misnun ockar fann, ef Afoll
nockur skierda, eg ai Von eñ alldrei hañ,
aftur heill ad verda.

Paraphrasis Metrica
Biskupsins Saal. J. P. S. Widalins.

Non est in vasti tota farragine mundi
Res mihi tam similis qvam meus ur-
ceolus,
De luto terræ finxit mihi membra
Creator,
Materiemqve meo terra dat urceolo:
Communem loqvitur gentem incon-
stantia, nam pes,
Alterutri neuter certior esse solet:
Nos finxit vitio lechytos natura cadu-
cos,
Auxiliatricem Poscit uterqve manum.
Dividimur tamen hoc: Vitium si tra-
ximus ambo,
Ipse mihi, nunqvam redditur ille sibi.

Barna Spurningar,

Um Kyrkiu-Side og Ceremoniur, Ungdoomenum til Froodleiks og ödrum Einfølldum.

Formaalen.

Margt er onumed Moñum i Ungdæmi ;
Þvi eru Skoolar setter, ad skerpa Næme.
Gagnsmun Ofroodum, Gud tillagde þeña,
Þeir elldre eiga Ynglingum Idn-Prootter keña.
Sa lærde a vargiört Latnar-Drottne sijnum,
Sem liet hañ komast ad Wijsdoome vænum.
Sa Unge a Næme ferskt vid Gud ad vyrda,
Og i Fiærsiood þeim flest gott hyrda.
Ad siñe Skylldu serhvor a ad gæta,
Og ei aukveded Verk Ogiört laata.
Þvi er þad froodum Fordyld og Æra,
Sem flesta laata af sier frædast og læra.
Ungum horfer hellst til Heidurs og Sooma,
Idkun og Amiñing Næms ecke forsooma.
Sa sem goods leitar goods fær ad niioota,
Margt kañ Ordþægeñ af sier ad brioota.
Her skal Kyrkiu-Wit koma til Greina,
Ungra og einfalldra Urlausner reina.
Þeir þurfa ad kuña sig sem koma i Hofgarda,
Mer þiker uñ Guds Hws þo meira varda.
Oþierugur vid Gud, i Kyrkiu koma,
Mun Christnum virdast til mikils Osooma.

Heimska er ad horfa a helg Verk Tye,
Eñ hvar til þan þiena, vita þo eige.
Ad heyra a heilagt Maal ar helgum Dege,
Til Vausa verdur þeim sem vitkast eige.
Ad horfa a helg Tilfaung Hwssens besta,
Eñ Deile hafa engeñ a, er dairlegt næsta.
Giøre engeñ Spott ad Spursmaalum þessum,
Sem eg her framset i samstædum Vessum.
Sa sem vel þiggur, vel bid eg niote,
Fare honum Vit i Vort, eñ Fafrædi þriote.
Leidrette, ef lijta a, lærder Vitringar:
Þeige eru fyrer þa giørdar þessar Spurningar.
Hvør sem vitkast vill vid Vijsdoom auke:
Engeñ verdur fullnuma, fyrr eñ i Guds Rijke.
Læraudeñ lærer her so lenge sem lifer,
Gud gefe oss Sinne til gott ad hafa yfir.

I. Spurning.

Hvad villtu, Christeñ Madur, til Kyrkiu þinnar?
Ad sækia þangad Gagn Saalar minnar.

2. Hvad er Saalar Gagn, seig mer af þessu?
Ad helga Hvijldar-Dag og hlijda Messu.

3. Veistu hvad Hvijldar-Dagur hefur ad þijda?
Viku Siøund væna og vijgd er til Tide.
Ellegar ad segia so i Maale minku:

Þad

Þad er helgur Dagur i hvorri Viku.
4. Seig mer vid hvoria Hvijld hann er kendur?
Guds sialfs (sem i Genesis Book stendur).
Heila sex Daga Gud Heiminn skapadi,
Þann siounda hvijldist hañ og i sig helgadi.
5. Hvort vard. Gud þreittur þa hann Heimiñ giordi?
Nei, þvi hañ vañ allt med Almættis Ordi.
6. Hverniñ hvijldist hañ og þo añ Þreyti?
Hañ let af ad skapa, þo lauigtum meir gæri.
7. Hvorniñ helgadi Gud Hvijldar-Dag Fyrsta?
Hañ setti hñ til Wijdfrægdar Verkinu bestg.
Hañ var stiftadur hellst Mañsins vegna,
Sem Vilia Guds hefur Vit æ ad gegna,
A Viku hvorri ega Meñ Verk Guds ad grunda,
Sex Daga æ Holldid, eñ Saul þañ siounda.
Skal þa uñ leid hvor æ Skaparañ miñast,
Til Heidurs vid hañs Verk i helgum stad fiñast.
Þvi ber hañ fagurt Hvijldar-Dags Heiti,
Siounda ad afletta sex Daga Þreyti.
8. Hiellst lengi Skepunar Skickun svo gooda?
Allt þar til Jesus uppreis af Dauda.
Þañ mikla Hvijldar-Dag mæddur af Pijnu,
Hvijldist hañ i Greftrunar Herbergi sijnu.

Eñ þañ næsta Dag med Upprisu siñi,
Helgadi Christur, so hafdur se i Miñi.
Rann þa upp spánijr Drottiñs Dagur,
Mestañ Bata teok Mañkynsins Hagur.
Og þa urdu Daga-Skifti þijrrar Siøundar,
Til heilags Helgi-Hallds, heilags Samfundar.
Siidañ hefur køllud verid Suñudags Helgi,
Heñi trwi eg Endurlausnar Arañ fylgi.
Helgir Postular hañ þar til vøldu,
Med Radi H. Anda, þa Ritningar skildu.
Wid Sool er kendur Vegsemdar mestur,
Drottiñs Dagur vor i Daga-Tali fyrstur.
A hønum skoopst Handur og Himin med Lioosi,
Drottiñs margfalldri Dijrd trw eg hañ hroosi.
A hønum Rettlætis Sool rañ upp i Heidi,
Þa Lijfid feck Sigur eñ Daudiñ deydi.
Þvi er hañ og Drottins Dagur kalladur,
Sai sem hañ heilldur vel er heilagur Madur,
A sama Vikudag sendist af Hædum,
Heil. Andi Guds med himneskum Gædum.
9. Hvad kallast ad helga Hvijldardagiñ?
Ad giøra sem kenna Guds Kyrkiu Løgiñ.
Helgar sa Hvijldardag sem hefur i Miñi,
Øll Skøpunar-Verk med Endurlausniñi,
Og H. Anda Helgunar Gædi,
Sem alla Meñ med Ordi Guds Endurfædir.
Sai sem med Alud, Ordi, Guds hlijdir,
Af Heyrn ødlast Trwna og Hiealpræði uñ sijdir.
Sai lætir þreñañ Gud ad þeckia og dijrka,
Hlid

Hlid Himins er hønum heiløg Kyrkia.
Hvør sem akallar i helgum Søfnudi,
Nafn siins Drottins, Naad fær hiaa Gudi.
Hvør sem a helgum Degi Herrañ priisar,
Saññañ Guds Lazarum sig beviisar.
Sa sem Guds Sacrament nu Sooma brwkar,
Siñi þurfandi Saal sætlega hiwkar.
10. Kiñtu mer hvad Kyrkia þijdir?
Pad er heilagt Hws sem helgan Guds priidir
Kyrkia heitir Bæna-Hws Christs Dijrkinga,
Eda viigt Herbergi ad tala uñ Gud og siingia.
Kyrios i Grisku Maali er Drottiñ Dijrdlegur,
Guds Hws af Gudi sialfum Gloseraz vegur.
11. Hvad merkir Kor, þar Christs er
Alltari?
J Saungviigdum Pasti siingiandi Skari.
12. Hvad er Alltari med siinum Sooma?
Pad er gøfug Stoo Guds Helgidooma.
A Alltari voru Offur løgd adur til forna,
Og kveikt upp Reikelsi Kvølld og Morgna.
Eñ nu er þad andlegt Bord Andlegrar Fædu,
Par Keñimeñ tilreida Christi Kvølld-Snædu.
13. Pvi eru lijfleg sett Lioos a Alltari?
So Helgidooms Priidiñ se þvi hæleitari.
Su Ceremonia er Svipur Guds Dijrdar,
Og dijrt Heilla Merki Drottins Hiardar.
Sialfur Gud bijr i siinum Helgidoomi,
Eilijft Lioos er hañs Andlitis Soomi.
Lioom

Lioomandi Gud æfuist Liooſſins Fadir,
Liooſſins Born eru hǿs Lijdir kalladir.
Jeſus er Lijf og Lioos lifandi Manna,
Sem uppraň og ofaň kom af Hædum Himnaňa.
Kerti er af tveim Hlutum Kveik og Toolki,
Par a Logi Lioos, ſem lijſir Foolki.
Pad klara Kyrkiu Lioos, Chriſtur bleſſadur,
Eiň mz tveimur Natturum er Gud og Madur.
Miňir oſs Meſſu Lioos a Maňdaud ſkæra,
Ad vondum Verkiň good ſeim vor er Æra.
Keňir oſs Kyrkiu-Lioos kveikt a Alltari,
Ad Lucka vor Lijf og Trw leikur a Skari.

14. Hvad þijda Klædi þau Hokull og Serkur, ſem uм Meſſu-Tijma iklædiſt Klerkur?

Mark og Einkeňi er Meſſuňar Skrwdi,
Sa hønum klædiſt er Chriſts Sendibodi.
Eins og Guds Engill ſaaſt a Paaſkadegi,
Hvijtklæddur i Stein-Prooňi hægramegiň.
Eiňig eru Upptok þeſs i elldra Teſtamenti,
Tignar-Klædi bar ſa i Tialldbwd þenti.
Arons Preſts Skrwdi æriň var Bloome,
Ad Guds Skipan þa haň geck i helgidoomi.

15. Hvar fyrir er Kluckum hrijngt til Meſſu?

Gud er Frum-Kvodull fyrir Verke þeſſu.
A Sinai Fialli ſo bar til fordum,
Adur eň Himna Gud hreifdi þar Ordum.

Hveř

Hvell Basunnu Hliood hañ let þar klijngia,
Þar af er Sidur sa til Saungs ad hrijngia.
So tijdt sem Malmuriñ fyrir Messu gellur,
Teiknast oss Dooms-Dags Hliomuriñ hvellt.

16. Seig mer hvad Messañ er i Merking siñi?

Heilog Pioonnstugiord i helgu Inni.

17. Hermdu mer, hver er þar helldst ad Þenari?

Sa sem er skrijddur fyrir skæru Alltari.

18. Hvad giorir sa Pioon þegar hann messar?

Hañ afleisir, predikar, bidur og blessar.
J Vatns-Fonti Skijrir vitur Saungvari,
Deilir wt Braud og Vijn, vid Drottiñs Alltari.

19. Er margt ad giora i Messu Embætte nu?

Sio-Verk sem nu voru sogd oll i einu.

20 Er margt sungid i Messu veglegri?

Helgir Saungvar Fimtan hvor odrum fegri.

21. Hvad heita Saungvar þeir, seig mer hid retta, eg helld Vijsdooms Mñt ad vita þetta?

Upphaf Messu er fyrst Inngaungu Psalmur,
Gengid er til Kyrkiu og gellur þa Malmur.
Þar næst er Fridar-Boon framflutt i Messu,

Kyrie er Upphaf a Koorsieme þessu.
Þa kemur Engla Saungur af Presti hafin,
Og Dijrd se Gudi i Upphædum gefin.
Þa er Messu Bæn i Heyranda Hlioode,
Eftir Gabriels Ord sögd til Sofnadi.
Þar nærst Postula M..l Pistill toonadur,
Og Haleluja Vers, sem Himnana gledur,
Þar nærst Himna-Saungs Filgian fögur,
Sequentian, sem sætan Seim dregur.
Þa er Gudspiallsins gledilegur Roomur,
Og Credo, sem jatar Christindoomur,
Vers eftir Predikun med Soon sætum,
Helgunar edla Ord undir sijnum Rootum,
Sacramentis Psalmur Ovandur,
Sunginn medan Utdeiling yfir steudur.
Þa er Packlætis Boon byrind af Presti,
Sijdan Blessunar Ord, sa Sermonin besti.
Utgaungu Psalmurinn endar helga Messu,
Himneskt er Skemtan ad hlijda þessu.
Aller i Sofnudi ega þessa Saungva,
Yfirhafa þar til wr Kyrkiu gaunga.
Þeir mz Vorum laugt, sin vantar Saung-Roo-
ma, so Kyrkian med Kornum samsijngi Amen.
22. Er nu þetta alltijd sungid hid sama?
Ney; Þvi ad sitt Meal heyrir hvorium Tijma.
Adventu, Jooliin, ad Kyndil-Messu,
Laingafasta og Paaskar liai oss þa vissu.
Uppstigningar-Dagur og Hvijtasunna,

Þrein-

Preñingar Hatijd og þadan til Adventunnar,
Tijmar Kyrkiu-Arsins med Terminum þessum,
So ser skifta og liika Saungvar i Messum.

23. Flitiast margir Sermonar fram̃ i Guds Hwsi?

Eg vil þa telia upp so ur Spurning leisi;
Fyrsti a sæti þvi, sem Foolk vid skriftast,
Priir a Predikunar-Stool, og þeir so skiftast,
Amiñing til Bænar er þeirra hiñfyrsti,
Gudspialls Utlegging añar sa nærsti.
Almeñeleg Bæna-giørd, er þridia Ræda,
Pa Predikun endast, sw Foolkid a ad fræda.
Fimta er Amiñing fyrir Guds Alltari,
Adur eñ bergir Innargaungu Skari.
Siøtti vid Kyrkiu-Dyr, þa Konur iñgaunga,
Eftir siñ Barnburd og Utsødu laanga.
Siøundi vid Kor-Dyr, þa saman skal Hiom vijgia. Attundi þa afleist er opinberlega.
Niiunde vid Fontiñ, þa fegur Vatns-Skijrniñ
handterud er, og helgud Gudi Børniñ.

24. Ad Upphafi spyr eg Arsins Kyrkiuñar?

Þad er fyrsti Suñudagur Joola-Føstuñar.

25. Hvad er þa i fyrsta fram̃ sett til Menta?

Pressold Herrans heilog Adventa.

26. Hvad er a Jooladag helst lagt i Miñi?

Mariu

Mariu Sonar Fæding af Moodur fiñi.
A Atta-Dag af Drottens Umſkurdar Sari,
Og Nafnenn Jeſu med Nija-Are.
Opinberunar Hatijd heitir Þrettandi,
Þa komu Vitringar ur Auſtur-Landi.
Maria a Kindil-Meſſu kom i Muſteri,
Simeon fañ Chriſt þar, ſem hañ a kiori.
A Foſtugangs Suñudag, ſo hlioodar Keñing,
Vid Skijrn Chriſti var heilog Þreñing.
A Skijrdag er framſett ſw Kyrkiu Ræda,
Hvorniñ Meñ Hold og Blood Herrans ſnæda.
A langa Friadag er leſiñ Paſſia,
Þad er Herrañs Pijningar heil Hiſtoria.

27. Hvad er a Paaſkadegi predikad Lijdnum?

Af Sælldar Chriſti Uppriſu Sigri-frijdum.

28. Hvad er a Uppſtigningar-Dag haft til Keñingar?

Dijrdar Upphafning Drottins Uppſtigningar.

29. Hvor er Lærdoomur a Hvijtaſuñu kendur?

Um helgañ Anda, ſem af Hædum var ſendur.

30. Eñ a Trinitatis Tignar-Degi hreinum?

Þa er af Gudi ſagt Þreñum og einum.

31. Hvor eru a Joons-Meſſu framſett Frædi?

Um̃ Fæding Johañis og Fødr hañs Lof-Kvædi.
32. Eñ a Vitiunar-Dag Mariu Guds Moodur?
Hebrons Samkoma og heñar dijr Odur.
33. Hvilijk er a Michaelis Messu Mysteris Ræda?
Um̃ Englana og Ung-Barna Edlid gooda.
34. Eñ a Allra Heilagra Messu Degi mætum?
Segist þa af Utvaldra Sælldar-Hag sætum.
35. Hvorniñ er þer mogulegt ad miñast Prests Kenning?
Ef eg Predikunar athuga Preñing.
Fyrst Læring þa, sem lætur upp hid saña,
Hvar a sig festir heiløg Trw Maña.
Annad er Aminning øllum til Betrunar,
sem varar vid illu so verdi ei til Hindrunar.
Þridia er Huggun sæt, i Sorg hverskonar,
sem glædir upp Ged Maña til goodrar Vonar.
36 Attu margt ad giøra þa til Kyrkiu kemur?
Þad er iñifalid i Atvikum þremur,
Fyrst kem eg i Bæna-Hwe ad bidia m. ødrum,
Saaluhialpar sialfum mer og sam-Christnum Brædrum.
Þar næst ad byggnast og hlijda Kenninguñi,
Þridialagi ad þacka Gudi m. Rødd og Muñi.

Her ad auki a eg a tilsettum Tijmum,
Ad gøra mig lijkan Guds Kyrkiu Limum.
Fyrir Gudi og Prestinum græt andi skriftast,
So eg megi hvervetna huggast og tiptast.
Her næst ad vera i helgu Samneiti,
Guds Sonar Holldz og Bloods med Gledi og Packlæti.

37. Ecki er eñ ad ollu spurt, a vil eg hlijda:
Hvad mun Skriftargængurinn hafa ad þijda?

Hañ merkir Jatning, Hiarta og Muñs Preña,
J fyrstu þar sorgfullir Synder vidurkeña.
Og kemur su Hiarta-Sorg af hørdu Løgmalli,
Sem Synda Peckingar sañur er Skooll.
Trwar Jatan þar næst i Skriftargangi skedr,
Þvi Synd-kramda SamvitskuGudsspiallid gledr.
Hlijdnis Jatan þridia heitir i Skriftargangi,
Þar gøodri Lifnadar Boot Gudi lofar Meingi.

38. Veistu hvad gott þad er Gudi ad jatta, dijrmætt og heilsusamt, Dioffi afneita?
Þad mu kalla Trwlofun og Tryggdar Sattmala, sem vid Gud sin i Skijrn giørdi hver Saala.

39. Hvad er Guds Stoormerki, sem hver eiñ jatar?

Oll Skickan su, sem hañ vill vera lata.
Þad eru oll hañs Løg og himnesk Rettindi,

sem bivoda hvad rett er, eñ baña Ravnginði.
Það er lijka Guds Ráad i Gudspialls Sañind-
um, sem neitar sig vilia nockur deye i Syndum.
Kallanar Christindooms Kongleg Regla,
Og Sacramentiñ bædi, er soddañ iñsigla.

40. Hvad kallar þu Satans Verk og Vilia?

Synd og Glotun Mañs so er þad ad skilia.

41. Þvi Oskar þu Aflausnar af Presti, þar hñ er lijka brotlegr og hefr sijna Bresti?

Það giörir hañs Postulegt Prests Embætte,
Jesus þai fordum i siñ stad setti.
Þa Prestur afleisir med Yfirlegging Handa
talar hañ ei sijn Ord, helldur heilags Anda.
J Jesu Nafni vil eg vera af Syndum leystur,
Eñ ecki sialfs þess, sem framflitur Lestur.

42. Hvorniñ kañ Aflausn Prests oc þer ad hrijna?

Guds Andi giörir þad fyrir gooda Trw mijna.
Kraftur Christi Bloods kañ mig ad hreinsa,
Og Alla trwada, af ollum Sálar Vansa.
Ad Genfvorum þijnum gediast vel Heyrn miñe,
Verdi þer Vinur eftir værnri Trw þiñi.

Epilogus.

Her næst vil eg i Skilnad skila Eyrindi, Frel-
larans, sem til þijn nu Fridarbod mig sendi.
Ef Legati Kongs ad þer leita fœri,

Og hans Tignar naudugt Bref til þijn bæri.
Og væri hans Majestatis Mandat þar iñi,
Ad þu skylldir i Barn stijnga Bref Perlu fiñi.
Og læra fyrir utañ Letur sem assiæde.
Og Tijn Ar blijfa vid brefud Heilrædi.
Þa skylldi hañ uña þer af Rijki siinu,
Til Æru þar og Uppheldis Ættervi þijnu.
Munder þu i Bressins Jñihalldi þig æfa,
Og Legatañ eirnig i Heidri hafa.
Nu er Bibliañ Bref Kongsins hædsta,
Hans Nædar Sendiboda halltu þijna Presta.
Mundu þvi, Barnkorn, þa i Guds Hus geng,
Herrans Ord er þer himneskur Feingur.
Athuga þu Predikunar Prestsins Uppqvædi, og
vittu hvar þad samhliodar vid þijn BarnaFrædi
Ad Gudspialls Jñihalldi gaa sem þu getur,
Og hvad marga Puncta Presturiñ fram setur.
Festu i Miñi þijnu fogur Heilrædi,
Lijkingar seu þar sem lisandi Frædi.
Af Huggunar Uñmælum haf Saalar Gledi,
Sit þu undir Predikun med goodu Gedi.
Lattu good Dæmi til goods þig upphvetia,
Eñ illra vond Afdrif, fra illu þig letia.
Vertu ecki gallaus þa Guds Orde hlijdir,
Ne sliootur i burt so ei Blessungar bijdir.
Geim þu so Prestz Ord, sñ Guds Muñur segdi,
athuga hans Raad good, sñ Engill Guds legi.
Þvi ollum Mønum verdur eftir Trw sñi,
Gott er ad giora vel og gott leggia i Miñi.

Kiñtu þer utañ Bookar. Koor-Saungeñ væna;
Amen seigdu til allra Kyrkiu Bæna.
Hatijder skalltu i Hævyrding hafa,
Gladur þat Gud þiñ i Guds Hyse lofa.
Gud mun þer Kyrkiu Sookn so goodu launa,
Euding munt sæla fa allra þiña Rauna.
Hreppa muntu Veru i Himnaña Rijke,
Vina Guds Utvalldra verdur þu Lijke.
Messu Spurninga Pulañ sw þarna,
Kved eg mege heita KYRKIU VIT BARna.

Berg-Mail

Mun H. Gud marga til Doomsins kalla?	Alla.
Eru aller trwader a þeim Dege?	Ege.
Er nockur siælfkrafa saklaus fengeñ?	Engeñ.
Hverneñ gengur þeim er Heimeñ villa?	Illa.
Hvad er þad, sem Herrañ þeim sender?	Ender.
Hvad heyra þeir so sárlega sijte?	ite.
Hvar mun þiñ reidast Rwm ad Kvellde?	i Ellde.
Nær komast þeir ur Kvøl margfalldre?	Alldrei.
Hvilijkt heyrest hia þeim Hrooped?	Oped.
Gud læte þangad fara fáa Meñ!	Ameñ.
Hvor eru þann siñ Gud vill froomum færa?	Æra.
Er þeim þar bweñ eilijf Vita? - -	ita,
Hvad gefa þeir þar i Herrans Hondur?	Ondu.
Hvad munu þeir þa i Fognude segia?	Eia.
Hallda þeir lenge þad Sælu Sæted?	Ætiid.
Hvor verdur Ender a þvi Genge?	Engeñ.
Gud veit eg þeir lofa þar þravallt?	Avallt.

Gud gefe oss ad vera heim þo hiar! . Osiar.
Gud gefe oss ad sia þar þa Menn! . Amen.

Registur.

Psalma og Kvæda, sem finast i þessu Kvere.

A.

B.

D.

Mer

Þ.

Registur,

Nockra a þlegra Liodmæla, er Sál. Sr. Hallgrijms Peturss. eru eignud, med þeirra Versa Tali.

B.

C.

D.

E.

J

R.

S.

V. U.

Þ.

Morgun og Kvølld-Vers.

Gef

(Andlaats-Vers)
Eftirfilgiandi iñsendt af Profastinum Sr.
P. P. S.

Heims Alldar Hofud Skællda,
Homerus Griske roomast :
Virdasta Vallands Folldar,
Vergilius umbergis :
Olldum æ Jsa-Velldi,
Yrkir HALLGRJMUR, Kyrkiu.
Giskdesti Gullin-baldur,
Geriñ ad Hroodrar Metum.
Himin-St.f hañs uppkomiñ,
Hæleit a voru Mæli,
Samiñ um Sorgar-Lijma,
Sædis Al-Maña Grædirs,
Framast i Landi lioома,

Loguð, Undrunar fegur.
Naumast kañ neinn i Heimi,
Nijtari Saung að lijta.
Allmerk hañs oñur Spioll ñ,
Eð hinni somu blæða,
Gull-legri Geasu Snilli,
Glæst, og And-varma-glærstum,
Hollustu Roaðiñ Heilla,
Hundruðum saman Punduð,
Fylla þañ Flock með ollu,
Frijðindis Orða Smijði.
Kvæða Skaalld Lista liðugt,
Lijka sjest hiñ Andriki;
Hoður Forn-Allda Fræðis,
Fañ það vel Þormoods Añall:
Skoðunar Merkið skraaða,
Skært ber hañs Alldar-Heattur,
Raadgaatu Vers og vijða,
Vand-setuð her i Landi.
Maktar Skaalld miog var riktað,
Maktar Pioon Zions Vaktar,
Maktar Andaña Mektir,
Maktar Keñingu prakti,

Mektug hañs Mælska hookti,
Mektugar Stefs Atektir,
Mektug Bænar Mꝏl diktud,
Mektugar Hyggiu Spektir.
  Vel se haalærdum Hoolum,
Hoola-Stiptis, og Skoola,
Felags Herrum ærsicalu,
Fiol-breid hañs Mærdar-Skioliñ,
Til bricks ad veida og velia,
Valiñ, so morgum ali,
Heilaga Siñis Sælu,
Sool medañ ornar Boolum.
  Heidur Guds, Hefd og Dœdir,
Hroodur Islendra Liood.
Frædendur, Klerkar friidir,
Fliood og Meñ vorrar Piioodar,
Kvede, Siingi, Lof ladi,
Lood, Elldar, Votn og Hrioodur,
Ydie siin Undir-Kvædi,
Odgr so dafni Groodiñ.

